ความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า จังหวัดสุราษฎร์ธานี

OPINIONS AMONG ENTREPRENEURS TOWARD TOURISM POTENTIAL OF KOH TAO, SURATTHANI PROVINCE

ชนิสรา นิยมราษฎร์

มหาวิทยาลัยบูรพา

2560

ความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ชนิสรา นิยมราษฎร์

งานนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
กลุ่มวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน
วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา
2560

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยบูรพา

OPINIONS AMONG ENTREPRENEURS TOWARD TOURISM POTENTIAL OF KOH TAO, SURATTHANI PROVINCE

CHANITSARA NIYOMRAT

AN INDEPENDENT STUDY SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF
THE REQUIREMENTS FOR THE MASTER OF PUBLIC ADMINISTRATION
IN PUBLIC AND PRIVATE MANAGEMENT
GRADUATE SCHOOL OF PUBLIC ADMINISTRATION
BURAPHA UNIVERSITY
2017

COPYRIGHT OF BURAPHA UNIVERSITY

คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์และคณะกรรมการสอบงานนิพนธ์ได้พิจารณางานนิพนธ์ของ ชนิสรา นิยมราษฎร์ ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต กลุ่มวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(อาจารย์ ดร. อุษณากร ทาวะรมย์)

คณะกรรมการสอบงานนิพนธ์

..... ประธาน
(อาจารย์ ดร. กฤษฎา นันทเพ็ชร)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร. อุษณากร ทาวะรมย์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. พงษ์เสฐียร เหลืองอลงกต)

วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจอนุมัติให้รับงานนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต กลุ่มวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน ของมหาวิทยาลัยบูรพา

..... คณบดีวิทยาลัยการ
บริหารรัฐกิจ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อานนท์ วงษ์แก้ว)
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

59930089: กลุ่มวิชา: การจัดการภาครัฐและภาคเอกชน; รป.ม. (การจัดการภาครัฐและภาคเอกชน)
คำสำคัญ: ศักยภาพการท่องเที่ยว, แนวทางการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยว

ชนิสรา นิยมราษฎร์: ความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า จังหวัดสุราษฎร์ธานี (OPINIONS AMONG ENTREPRENEURS TOWARD TOURISM POTENTIAL OF KOH TAO, SURATTHANI PROVINCE) คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์: อุษณากร ทาวะรมย์ ปี พ.ศ. 2560

การวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาศักยภาพของการท่องเที่ยว เพื่อเปรียบเทียบศักยภาพของการท่องเที่ยว จำแนกตามกลุ่มผู้ประกอบการและระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่ และเพื่อศึกษาข้อเสนอแนะของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ประกอบการบนเกาะเต่า จำนวน 250 คน เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามที่มีค่า Cronbach's alpha เท่ากับ 0.96 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ผลการวิจัยพบว่า ศักยภาพการท่องเที่ยวบนเกาะเต่าในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยผู้ประกอบการมีความคิดเห็นว่าเกาะเต่ามีศักยภาพด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวมากที่สุด รองลงมา คือ ศักยภาพด้านความปลอดภัย และศักยภาพด้านการเข้าถึง ตามลำดับ นอกจากนี้ผู้ประกอบการที่มีประเภทกลุ่มผู้ประกอบการและระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่าไม่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตามผู้ประกอบการมีข้อเสนอแนะ คือ 1) ด้านการจัดกิจกรรมท่องเที่ยว ควรศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นกับสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ และหาแนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืน 2) ด้านการเข้าถึง ควรมีป้ายราคารถโดยสารและเรือที่ชัดเจน มีมาตรฐานในการตั้งราคา 3) ด้านความปลอดภัย ส่งเสริมให้มีหน่วยลาดตระเวนและกู้ภัยบริเวณสถานที่ท่องเที่ยว 4) ด้านการรองรับด้านการท่องเที่ยว ภาครัฐควรจัดหาแหล่งน้ำจืดให้เพียงพอต่อการอุปโภคและบริโภค 5) ด้านการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ภาครัฐควรดูแลไม่ให้ผู้ประกอบการทิ้งสิ่งปฏิกูลลงทะเล และส่งเสริมให้มีการบำบัดน้ำเสีย และ 6) ด้านอื่น ๆ ดำเนินการดูแลจุดเสี่ยงที่อาจจะเกิดอาชญากรรม โดยติดกล้องวงจรปิด และเสาไฟฟ้าเพื่อเพิ่มแสงสว่างในบริเวณที่มีความเสี่ยง

59930089: CONCENTRATION: PUBLIC AND PRIVATE MANAGEMENT; M.P.A. (PUBLIC AND PRIVATE MANAGEMENT)
KEYWORDS: TOURISM POTENTIAL, GUIDELINES FOR DEVELOPING TOURISM POTENTIAL

CHANITSARA NIYOMRAT: OPINIONS AMONG ENTREPRENEURS TOWARD TOURISM POTENTIAL OF KOH TAO, SURATTHANI PROVINCE. ADVISORY COMMITTEE: AUSANAKORN TAVAROM 2017

The purposes of this study were to examine tourism potential of Koh Tao, located in Suratthani Province and to compare opinions toward tourism potential among entrepreneurs as classified by groups of businesses and length of residency in an area. Also, this study intended to investigate these entrepreneurs' suggestions for developing tourism potential of Koh Tao. The subjects participating in this study were 250 entrepreneurs, owning business on Koh Tao. They were recruited by a multi-stage sampling technique. The instrument used to collect the data was a questionnaire with Cronbach's alpha at 0.96. The statistical tests used to analyze the collected data included frequency, percentage, mean, standard deviation, and the test of One-way ANOVA. The results of this study revealed that the level of opinions toward tourism potential of Koh Tao was at a moderate level. Specifically, the subjects viewed that Koh Tao had the highest level potential in organizing tourism activities, followed by the potential in terms of safety and accessibility, respectively. In addition, it was shown that there were no differences in the level of opinions toward tourism potential on Koh Tao among the subjects who owned different types of businesses and had different length of residency in the area of Koh Tao. Also, these subjects provided six suggestions for developing tourism potential of Koh Tao. These included, firstly, when organizing tourism activities, there should be an investigation of their impacts on environment and should provide problem-solving guidelines for sustainable development. Also, regarding the accessibility, notice boards and sign posts for bus and boat fares should be clearly assigned and posted. Particularly, transportation fares should be standardized and set appropriately. Third, regarding the safety, a 24-hour set of patrols and rescue teams should be arranged and to be stationed in different tourism spots on Koh Tao. Furthermore, there should be a provision of adequate fresh water or running-water for tourists. Fifth, regarding the

stakeholders' participatory level, they should be encouraged to take part in proper waste management, water treatment campaigns, and waste segregation. Finally, measures for criminal risk precautions should be provided. These included the installation of closed-circuit televisions and lamp posts in potential risk areas.

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาเรื่อง “ความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า จังหวัดสุราษฎร์ธานี” สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจากหลายท่านที่ได้อนุเคราะห์ให้ ความช่วยเหลืออย่างดียิ่ง โดยเฉพาะอาจารย์ ดร.อุษณากร ทาวะรมย์ ที่กรุณารับเป็นที่ปรึกษา และได้สละเวลาอันมีค่าในการให้คำแนะนำ ให้ความรู้ ความคิดเห็นในการทำงานนิพนธ์ครั้งนี้ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความละเอียดถี่ถ้วน และเอาใจใส่ด้วยดีเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่งจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์เอกลักษณ์ ณัถฤทธิ์, ดร.แพรดาว ฟูพาณิชย์พฤกษ์ และนายสุนทร ศรีสังข์ ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบ และให้คำแนะนำในการจัดทำแบบสอบสอบถาม และขอกราบขอบพระคุณท่านคณาจารย์ในวิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัยตลอดระยะเวลาที่ผู้วิจัยเข้ารับการศึกษา ซึ่งความรู้ที่ได้รับนั้นเป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัยในการทำงานนิพนธ์ครั้งนี้เป็นอย่างมาก

การศึกษาครั้งนี้จะสำเร็จลงไม่ได้ หากไม่ได้รับความร่วมมือจาก นายไชยยันต์ ธุระสกุล นายกเทศมนตรีตำบลเกาะเต่า และเทศบาลตำบลเกาะเต่าที่อำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลและได้ผลการศึกษาเพื่อผลที่ได้จากการวิจัยไปปรับปรุงและส่งเสริมในการพัฒนาการท่องเที่ยวของเกาะเต่าให้มีศักยภาพมากขึ้นในอนาคต

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบิดาและมารดา ที่ให้การสนับสนุนให้กำลังใจอันสำคัญยิ่งตลอดมา และเพื่อนนิสิตร่วมหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพาทุกท่าน ที่ให้ความช่วยเหลือเสมอมา

ชนิสรา นิยมราษฎร์

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย ..... ง

บทคัดย่อภาษาอังกฤษ ..... จ

กิตติกรรมประกาศ ..... ช

สารบัญ ..... ซ

สารบัญตาราง ..... ฎ

สารบัญภาพ ..... ฐ

บทที่ 1 บทนำ 1

ที่มาและความสำคัญของปัญหา 1

วัตถุประสงค์การวิจัย 3

สมมติฐานการวิจัย 4

กรอบแนวคิดในการวิจัย 4

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ 5

ขอบเขตการวิจัย 6

นิยามศัพท์เฉพาะ 7

บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 9

แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว 10

แนวคิดเรื่องศักยภาพและการประเมินศักยภาพด้านการท่องเที่ยว 19

ยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวและสถานการณ์การท่องเที่ยวของประเทศ 24

บริบทของพื้นที่ 37

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 45

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย 60

วิธีการวิจัย....60
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง....60
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล....62
การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ....63
การเก็บรวบรวมข้อมูล....63
การวิเคราะห์ข้อมูล....64
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล....64
เกณฑ์การแปลผล....64
บทที่ 4 ผลการวิจัย....66
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม....67
ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า....70
ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า จำแนกตามกลุ่มผู้ประกอบการและระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่....76
ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า เรียงลำดับตามจำนวนของด้านที่เสนอแนะ....79
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ....82
สรุปผลการวิจัย....82
อภิปรายผล....84
ข้อเสนอแนะในการวิจัย....86
บรรณานุกรม....89
ภาคผนวก....92
ภาคผนวก ก....93
ภาคผนวก ข....100
ประวัติย่อของผู้วิจัย....104

มหาวิทยาลัยบูรพา
BURAPHA UNIVERSITY

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 การคาดการณ์จำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติรายไตรมาส ปี 2560 (สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2560).....2

ตารางที่ 2 สรุปตัวแปรอิสระจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ได้ทบทวนมา.....55

ตารางที่ 3 สรุปตัวแปรตามกับงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....57

ตารางที่ 4 จำนวนประชากรในการวิจัยและกลุ่มตัวอย่าง.....62

ตารางที่ 5 จำนวน และร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม เพศ.....67

ตารางที่ 6 จำนวน และร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม ช่วงอายุ.....67

ตารางที่ 7 จำนวน และร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม ระดับการศึกษา.....68

ตารางที่ 8 จำนวน และร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามประเภทของผู้ประกอบการ....68

ตารางที่ 9 จำนวน และร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่.....69

ตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพด้านการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า โดยภาพรวม.....70

ตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า ด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว.....71

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า ด้านการเข้าถึง.....72

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า ด้านความปลอดภัย.....73

ตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า ด้านการรองรับด้านการท่องเที่ยว.....74

ตารางที่ 15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า ด้านการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย 75

ตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพของการท่องเที่ยว ของผู้ประกอบการ จำแนกตามกลุ่มผู้ประกอบการ 76

ตารางที่ 17 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพของการท่องเที่ยว จำแนกตามกลุ่มของผู้ประกอบการ 77

ตารางที่ 18 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพของการท่องเที่ยว จำแนกตามระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่ 77

ตารางที่ 19 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพด้านการท่องเที่ยว กับ ระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่ 78

ตารางที่ 20 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย 78

ตารางที่ 21 ข้อเสนอแนะของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า.....79

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....5
ภาพที่ 2 กระบวนการการเดินทางของแต่ละบุคคลในแต่ละช่วง.....12
ภาพที่ 3 แผนภูมิแสดงผู้มาเยือนเกาะเต่า.....34
ภาพที่ 4 แผนภูมิแสดงค่าใช้จ่ายเฉลี่ยของผู้มาเยือน.....34
ภาพที่ 5 แผนภูมิแสดงรายได้จากผู้มาเยือน.....35
ภาพที่ 6 หมู่บ้านบนเกาะเต่า.....38
ภาพที่ 7 สถานที่ท่องเที่ยวบนเกาะเต่า.....42
ภาพที่ 8 ทัศนียภาพบนเกาะเต่า.....42
ภาพที่ 9 ทัศนียภาพบนเกาะนางยวน.....43
ภาพที่ 10 โครงสร้างการบริหารเทศบาลตำบลเกาะเต่า.....44

บทที่ 1
บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

การท่องเที่ยวของประเทศไทยได้รับความนิยมอย่างต่อเนื่อง ทั้งจากชาวไทยและชาวต่างชาติ สถานที่ท่องเที่ยวของไทยนั้นมีสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นจุดดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวมากมาย เช่น วัดที่มีความสวยงาม สถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นน้ำตก ทะเล ภูเขา อุทยานแห่งชาติ พิพิธภัณฑ์ทางประวัติศาสตร์ อีกทั้งยังมีเอกลักษณ์ทางด้านอาหารของภูมิภาคต่าง ๆ ที่ดึงดูดให้นักท่องเที่ยวอยากลิ้มลอง ผลิตภัณฑ์ภูมิปัญญาของท้องถิ่น การช่วยเหลือและการมีน้ำใจต่อนักท่องเที่ยวของคนไทย เป็นต้น จึงทำให้ประเทศไทยเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมมาตลอด อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่มีการขยายตัวสูง มีบทบาทความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทยเป็นอย่างมาก เป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญที่นำมาซึ่งเงินตราต่างประเทศ การสร้างงานและการกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาค ซึ่งนอกจากนี้การท่องเที่ยวยังมีส่วนสำคัญในการพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานของการคมนาคมขนส่ง การค้าและการลงทุน ดังนั้นจึงถือได้ว่าการท่องเที่ยวมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อประเทศทำให้เกิดการขยายตัวของ GDP เกิดการสร้างงานสร้างรายได้ให้แก่ชุมชน การลงทุน การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในด้านต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น เป็นต้น (พรสวรรค์ มโนพัฒนะ, 2553)

สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (สทท.) ได้วิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นจากกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา โดยได้คาดการณ์ว่าการท่องเที่ยวของประเทศไทยยังคงเติบโตอย่างต่อเนื่องตลอดปีพ.ศ. 2560 ด้วยปัจจัยบวกทางด้านเศรษฐกิจของประเทศไทยที่มีแนวโน้มปรับตัวดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง มีการคาดการณ์ว่าอัตราการเติบโตปี 2560 จะเติบโตร้อยละ 16.60 และประเทศไทยทำรายได้จากการท่องเที่ยวปี 2560 ได้ 468,500 ล้านบาท ดังตารางที่แสดงต่อไปนี้

ตารางที่ 1 การคาดการณ์จำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติรายไตรมาส ปี 2560 (สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2560)

ไตรมาส	นักท่องเที่ยว ปี 2558 (ล้านคน)	นักท่องเที่ยว ปี 2559 (ล้านคน)	นักท่องเที่ยว ปี 2560 (ล้านคน)	อัตราการเติบโตปี 2560 (ร้อยละ)	รายได้จากการท่องเที่ยว ปี 2560 (ล้านบาท)
1	7.85	9.04	9.28	2.65	481,724
2	7.01	7.55	8.04	6.43	415,754
3	7.27	8.23	8.75	6.38	452,469
4	7.75	7.77	9.06	16.60	468,500
รวม	29.88	32.59	35.13	7.79	1,818,477

ทั้งนี้ได้มีการสำรวจความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติและชาวไทย ในไตรมาสที่ 2 ปี 2560 จำนวน 350 ราย นักท่องเที่ยวมีความเห็นสอดคล้องกัน คือ ผู้ให้บริการในธุรกิจท่องเที่ยวควรมีการปรับปรุงในหลาย ๆ ด้าน คือ 1) ด้านผู้ให้บริการด้านที่พัก ร้านอาหาร ควรปรับปรุงราคาและคุณภาพการบริการให้มีมาตรฐาน ซึ่งนักท่องเที่ยวให้ความสำคัญกับราคาที่เป็นมาตรฐานไม่แพงจนเกินไป 2) ผู้ให้บริการด้านการคมนาคม ควรมีการปรับปรุงเรื่องความปลอดภัย ทั้งในด้านป้องกันอาชญากรรม/ อุบัติเหตุ รวมไปถึงควรมีโดยนโยบายในการพัฒนาโดยสร้างระบบข้อมูลให้นักท่องเที่ยวเข้าถึงได้ง่าย และการพัฒนาคุณภาพสถานที่ท่องเที่ยวสำหรับการพัฒนาระบบคมนาคมของไทย และทางเลือกการเดินทางที่ควรเพิ่มขึ้น และเสนอความเห็นว่าแนวทางการพัฒนาการคมนาคมของไทยเพื่อสนับสนุนภาคการท่องเที่ยวนั้น ควรเน้นไปที่การพัฒนาการคมนาคมภายในพื้นที่การท่องเที่ยวเป็นสำคัญ โดยเน้นไปที่การควบคุมดูแลมาตรฐานระบบขนส่ง และการจัดให้มีขนส่งสาธารณะภายในพื้นที่ ควรมีการอำนวยความสะดวกในการใช้บริการเพิ่มมากขึ้น และปรับปรุงการให้บริการรถไฟ ด้านความรวดเร็ว ตรงต่อเวลา และความสะอาดภายในรถไฟ (สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2560)

เพื่อเป้าหมายการเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณภาพอย่างยั่งยืนประเทศไทยกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาจึงได้มีการจัดทำยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2558-2560 ขึ้น ซึ่งมีเป้าหมายการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศ คือ จะไม่มุ่งเน้นเฉพาะการเพิ่มขึ้นของจำนวนนักท่องเที่ยว แต่จะให้ความสำคัญกับการพัฒนาเพื่อมุ่งสู่เป้าหมายการเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มี

คุณภาพมากขึ้น ทั้งในเรื่องการเพิ่มระยะเวลาพักผ่อนของนักท่องเที่ยว ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อหัวที่เพิ่มขึ้น การเชื่อมโยงการท่องเที่ยวภายในกลุ่มท่องเที่ยวและระหว่างกลุ่มท่องเที่ยว การกระจายตัวของนักท่องเที่ยวและกระจายรายได้ไปสู่ท้องถิ่นมากขึ้น โดยคำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นต่อชุมชน สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม เพื่อสร้างให้เกิดความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2558) จากความสำคัญของปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นถ้าหากทุกภาคส่วนสามารถดำเนินการให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายได้ ก็จะทำให้การเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยนั้นได้รับความนิยมเพิ่มขึ้น และการท่องเที่ยวของไทยก็จะมีคุณภาพมากขึ้น

เกาะเต่าเป็นสถานที่ท่องเที่ยวและแหล่งดำน้ำที่สวยงามทางอ่าวไทย เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ ถือได้ว่าเกาะเต่าเป็นดินแดนสวรรค์ของการดำน้ำที่นักดำน้ำทั่วโลกรู้จักดีในความงามและความมีสีสันของโลกใต้ทะเล แต่อย่างไรก็ตามเกาะเต่าก็ยังมีปัญหาในพื้นที่หลาย ๆ ด้าน คือ ประการแรกขาดการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวให้มีความเชื่อมโยงภายในจังหวัดและในพื้นที่ ประการที่สองบุคลากรด้านการท่องเที่ยวในส่วนของภาคบริการยังขาดทักษะความพร้อมในการต้อนรับนักท่องเที่ยว ประการที่สามขาดการประสานงานบูรณาการระหว่างหน่วยงานราชการและผู้ประกอบการในพื้นที่ และประการสุดท้ายด้านโครงสร้างพื้นฐานไม่เพียงพอสำหรับรองรับนักท่องเที่ยวและประชาชนในพื้นที่ (งานนโยบายและแผน สำนักปลัดเทศบาลเทศบาลตำบลเกาะเต่า, 2560) จากปัญหาที่กล่าวมานั้นทำให้เกาะเต่ายังไม่มีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวเท่าที่ควร เทศบาลเกาะเต่าจึงได้กำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาขึ้นเพื่อเป็นแนวทางในการบริหารงานและพัฒนาในทิศทางที่ดีขึ้น ให้มีความสามารถในการแข่งขันทั้งในด้านเศรษฐกิจและสังคม อีกทั้งยังเป็นการพัฒนาและเสริมสร้างความร่วมมือของเครือข่ายภาคธุรกิจการท่องเที่ยวทางด้านบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น เพื่อให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้รับการพัฒนาอย่างมีคุณภาพ และสามารถรองรับนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นได้จากต่อเนื่อง จากที่ได้กล่าวมาข้างต้นทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะทำการศึกษาศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า โดยอยากทราบว่าเกาะเต่ามีศักยภาพของการท่องเที่ยวมากน้อยเพียงใด และประชาชนมีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับศักยภาพของการท่องเที่ยวอย่างไร เพื่อที่จะนำข้อมูลจากการศึกษาไปปรับปรุงและพัฒนาการท่องเที่ยวบนเกาะเต่าให้ดียิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า จังหวัดสุราษฎร์ธานี

2. เพื่อเปรียบเทียบศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า จังหวัดสุราษฎร์ธานี ตามความคิดเห็นของผู้ประกอบการ จำแนกตามกลุ่มผู้ประกอบการ และระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่

3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า จังหวัดสุราษฎร์ธานี

สมมติฐานการวิจัย

1. กลุ่มผู้ประกอบการที่ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า แตกต่างกัน

2. ระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า แตกต่างกัน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษา แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้นำแนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบของการประเมินมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประเภทเกาะ ของกรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา มาประยุกต์ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ รวมทั้งผู้วิจัยได้ทบทวนแนวคิดที่ใช้ในศึกษาศักยภาพการจัดการแหล่งท่องเที่ยวจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีความสอดคล้องกับองค์ประกอบของการประเมินมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประเภทเกาะ โดยแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ดังนี้

1) ด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว (กรมการท่องเที่ยว, 2557; ชุติมา บัวรุ่ง, 2552; มณฑาทิพย์ แคนยุกต์, มานะ ขุนวีช่วย, ทวีพร นาคา และนฤชิต ดีพร้อม, 2552; กฤษณ์ โคตรสมบัติ, 2553; วีระยา วรพันธุ์, 2553; อารยา อินคชสาร, 2554; ปิยะพงค์ มั่นกลั่น, 2554; จินดาภา กลิ่นเมือง, 2558)

2) ด้านการเข้าถึง (กรมการท่องเที่ยว, 2557; ชุติมา บัวรุ่ง, 2552; ศิริพร คงจินดา, 2552; กฤษณ์ โคตรสมบัติ, 2553)

3) ด้านความปลอดภัย (กรมการท่องเที่ยว, 2557; มณฑาทิพย์ แคนยุกต์และคณะ, 2552; ศิริพร คงจินดา, 2552; อารยา อินคชสาร, 2554)

4) ด้านการรองรับด้านการท่องเที่ยว (กรมการท่องเที่ยว, 2557; ชุติมา บัวรุ่ง, 2552; มณฑาทิพย์ แคนยุกต์ และคณะ, 2552; ศิริพร คงจินดา, 2552; กฤษณ์ โคตรสมบัติ, 2553; วีระยา วรพันธุ์, 2553; ปิยะพงค์ มั่นกลั่น, 2554; อารยา อินคชสาร, 2554; รุ่งนภา บุญช่วย, 2555; บุญศิลป์

จิตตะประพันธ์, ชลดรงค์ ทองสง, อำนาจ รักษาพล และเบญจมาศ ณ ทองแก้ว, 2557; จินดาภา กลิ่นเมือง, 2558)

5) ด้านการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (กรมการท่องเที่ยว, 2557; ; กฤษณ์ โคตรสมบัติ, 2553; วีระยา วรพันธุ์, 2553; ปิยะพงค์ มั่นกลั่น, 2554; อารยา อินคชสาร, 2554; รุ่งนภา บุญช่วย, 2555; บุญศิลป์ จิตตะประพันธ์ และคณะ, 2557)

ส่วนตัวแปรอิสระผู้วิจัยใช้กลุ่มผู้มีส่วนร่วม มาศึกษาเป็นตัวแปรอิสระในครั้งนี้เนื่องจากเทศบาลตำบลเกาะเต่าเน้นรูปแบบการบริหารจัดการแบบบูรณาการทุกภาคส่วนให้เข้ามามีส่วนร่วม ประกอบด้วยกลุ่มผู้ประกอบการ ได้แก่ ผู้ประกอบการด้านที่พัก/ โรงแรม ผู้ประกอบการร้านอาหาร/ ร้านค้าบริการ ผู้ประกอบการด้านการคมนาคม และผู้ประกอบการด้านอื่น ๆ และตัวแปรระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่มาศึกษา เนื่องจากผู้ที่อยู่อาศัยบนเกาะเต่าที่มีระยะเวลาที่ต่างกันจะมีประสบการณ์และมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ดังนั้นกรอบแนวคิดจึงมี ดังนี้

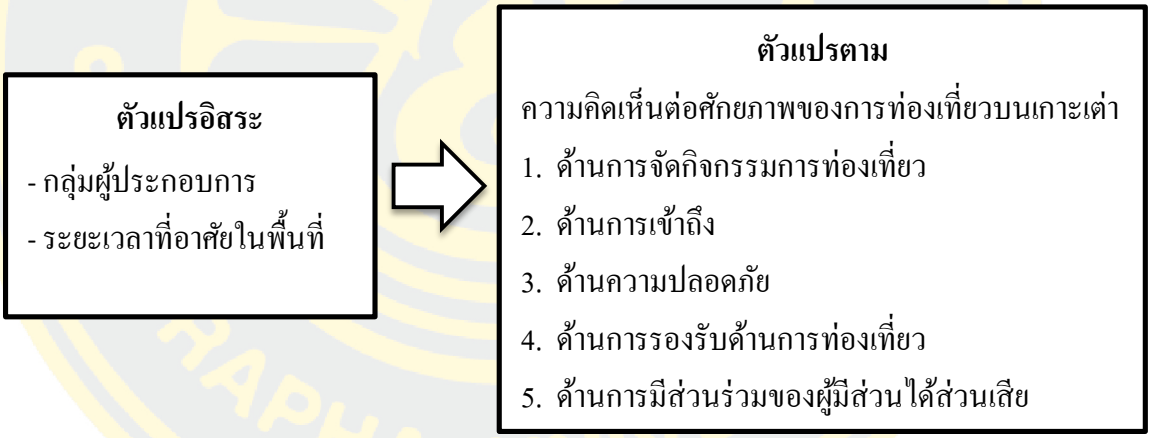

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า และสามารถนำข้อมูลและข้อค้นพบที่ได้ไปใช้ประโยชน์ในการดำเนินงานนำไปปรับปรุงและส่งเสริมในการพัฒนาการท่องเที่ยวให้กับเกาะเต่าในอนาคต

2. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำผลการศึกษาไปเป็นข้อมูลในการวางแผนกลยุทธ์กำหนดนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า และปรับปรุง เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง และนำไปสู่แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มีความยั่งยืนและมีคุณภาพต่อไป

3. เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาการท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถสร้างความพึงพอใจสูงสุดให้แก่ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องต่อการท่องเที่ยว สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้นและสร้างรายได้ให้กับเกาะเต่าได้เพิ่มขึ้น

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพด้านการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า จังหวัดสุราษฎร์ธานี ตามองค์ประกอบของการประเมินมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประเภทเกาะ ของกรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา สำหรับตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย กลุ่มผู้ประกอบการ และระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่
2. ตัวแปรตาม คือ ความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า ดังนี้

1) ด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว
   1.1) ความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยว
   1.2) จุดดึงดูดการท่องเที่ยว
2) ด้านการเข้าถึง
   2.1) การเดินทางเข้าถึงเกาะ
   2.2) ความเชื่อมโยงกับเส้นทางการท่องเที่ยวหลัก
3) ด้านความปลอดภัย
   3.1) การป้องกันเหตุอันตรายต่อนักท่องเที่ยวจากภัยธรรมชาติ
   3.2) การป้องกันเหตุอันตรายต่อนักท่องเที่ยวจากปัจจัยอื่น
4) ด้านการรองรับด้านการท่องเที่ยว
   4.1) สิ่งอำนวยความสะดวก
   4.2) การบริการทางการท่องเที่ยว
5) ด้านการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย
   5.1) ความร่วมมือของทุกภาคส่วน
   5.2) การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว

ขอบเขตด้านประชากรการวิจัย

การศึกษาความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพด้านการท่องเที่ยวบนเกาะเต่าครั้งนี้ เป็นการศึกษาความคิดเห็นของผู้ประกอบการที่อาศัยในพื้นที่เทศบาลตำบลเกาะเต่า ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้ประกอบการในพื้นที่เทศบาลตำบลเกาะเต่า อำเภอเกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี ประกอบด้วยสถานประกอบการด้านที่พัก/ โรงแรม สถานประกอบการร้านอาหาร/ ร้านค้าบริการ สถานประกอบการด้านการคมนาคม และสถานประกอบการด้านอื่น ๆ จำนวน 592 แห่ง

ทั้งนี้ประชากรการวิจัย คือ เจ้าของหรือตัวแทนของผู้ประกอบการในเขตเทศบาลตำบลเกาะเต่า อำเภอเกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 592 คน

ขอบเขตด้านระยะเวลา

ในการทำวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในช่วงเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2560 ถึงเดือนมีนาคม พ.ศ. 2561

นิยามศัพท์เฉพาะ

ศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า หมายถึง ความคิดเห็นของผู้ประกอบการเกี่ยวกับความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวบนเกาะเต่า ที่เอื้อต่อการพัฒนา การปรับปรุงหรือทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง รวมถึงความน่าสนใจของแหล่งท่องเที่ยวบนเกาะเต่าว่ามีเพียงพอในการดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้ตัดสินใจเดินทางมา ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาใน 5 ด้าน คือ ด้านการจัดกิจกรรมท่องเที่ยว ด้านการเข้าถึง ด้านความปลอดภัย และด้านการรองรับด้านการท่องเที่ยว

1. ด้านการจัดกิจกรรมท่องเที่ยว หมายถึง สถานที่ท่องเที่ยวบนเกาะเต่ามีกิจกรรมที่หลากหลาย สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ และนักท่องเที่ยวสามารถเลือกกิจกรรมที่ตนสนใจได้ตามความต้องการ มีการประชาสัมพันธ์กิจกรรมการท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยวรับรู้ ทั้งนี้กิจกรรมการท่องเที่ยวจะต้องไม่ทำลายสภาพแวดล้อมและเป็นที่ยอมรับของคนท้องถิ่น

2. ด้านการเข้าถึง หมายถึง การไปถึงสถานที่ท่องเที่ยวได้ ต้องมีการคมนาคมขนส่งนักท่องเที่ยวไปยังสถานที่ท่องเที่ยวได้อย่างสะดวก เช่น มีเรือโดยสาร มีรถโดยสารบริการไปยังสถานที่ท่องเที่ยว มีป้ายบอกทาง สภาพของเส้นทางที่เอื้ออำนวยความสะดวกในการเดินทางเข้าสู่สถานที่ท่องเที่ยวได้ เป็นต้น

3. ด้านความปลอดภัย หมายถึง กระบวนการ หรือวิธีการป้องกันอันตรายจากภัยธรรมชาติ และปัจจัยอื่น เช่น ภัยจากโจรผู้ร้าย เรือล่ม รถชน เพื่อลดโอกาสการเกิดความเสียหาย บาดเจ็บ การสูญเสียต่อชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว เช่น การวางแผนในการรักษาความ

ปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว ความพร้อมของเจ้าหน้าที่พนักงานในการรักษาความปลอดภัย ศูนย์ช่วยเหลือนักท่องเที่ยว เป็นต้น

4. ด้านการรองรับด้านการท่องเที่ยว หมายถึง การกำหนดขีดความสามารถในการรองรับของพื้นที่ การจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น ที่พัก ระบบไฟฟ้า สถานบริการต่าง ๆ เป็นต้น และการจัดการควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยวไม่ให้เกินขีดความสามารถในการรองรับของพื้นที่

5. ด้านการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย หมายถึง การเข้ามามีบทบาทของหน่วยงานภาครัฐ ภาคประชาชน และภาคเอกชนในกระบวนการมีส่วนร่วมตั้งแต่การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติงาน การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ และการมีส่วนร่วมในการติดตามประเมินผล โดยผ่านการร่วมกันแสดงความคิดเห็น ร่วมเสนอแนะแนวทางในการแก้ปัญหาต่าง ๆ และพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยว

ผู้ประกอบการ หมายถึง บุคคลผู้เป็นเจ้าของหรือหุ้นส่วนในกิจการหรือธุรกิจ มีหน้าที่รับผิดชอบ ดูแล ควบคุมสถานประกอบการ ในที่นี่จะเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว เช่น ร้านค้า ร้านอาหาร โรงแรม โรงเรียนสอนดำน้ำ เป็นต้น ในพื้นที่เทศบาลตำบลเกาะเต่า

สถานประกอบการ หมายถึง บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนจำกัด ที่ประกอบกิจการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในพื้นที่เทศบาลตำบลเกาะเต่า ในที่นี้ผู้วิจัยเลือกใช้สถานประกอบการด้านที่พัก/ โรงแรม สถานประกอบการร้านอาหาร/ ร้านค้าบริการ สถานประกอบการด้านการคมนาคม และสถานประกอบการด้านอื่น ๆ

บทที่ 2
แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า จังหวัดสุราษฎร์ธานี ผู้วิจัยได้รวบรวม แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมากำหนดเป็นกรอบและแนวทางในการศึกษา ดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
   ความหมายของการท่องเที่ยว
   ความสำคัญของการท่องเที่ยว
   องค์ประกอบของการท่องเที่ยว
   ประเภทของการท่องเที่ยว
2. แนวคิดเรื่องศักยภาพและการประเมินศักยภาพของการท่องเที่ยว
   ศักยภาพของการท่องเที่ยว
   แนวคิดในการจัดศักยภาพของการท่องเที่ยว
3. ยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวและสถานการณ์การท่องเที่ยวของประเทศ
   ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวไทย พ.ศ. 2558-2560
   ยุทธศาสตร์การพัฒนาและแนวทางการพัฒนาของเทศบาลตำบลเกาะเต่า
   สถานการณ์การท่องเที่ยวของประเทศ
   สถานการณ์การท่องเที่ยวบนเกาะเต่า
4. บริบทของพื้นที่
   ข้อมูลทั่วไป
   การคมนาคมขนส่ง
   แหล่งท่องเที่ยวบนเกาะเต่า
   โครงสร้างการบริหารราชการของเทศบาลตำบลเกาะเต่า
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

ความหมายของการท่องเที่ยว

นักวิชาการหลายท่านได้ให้คำจำกัดความของการท่องเที่ยวไว้ ดังนี้

Hunziker and Kraft (n.d. cited in Komson Sommanawat, Hathaipun Soonthornpipit and Sirirat Hotrawaisaya, 2010) ได้เสนอความหมายเกี่ยวกับการท่องเที่ยวไว้ว่า เป็นผลรวมของประสบการณ์พิเศษและสัมพันธภาพซึ่งเกิดจากการเดินทางและการพักแรมต่างถิ่นเป็นการชั่วคราว โดยมิได้ประกอบอาชีพ

Burkart and Medlik (Komson Sommanawat, 2010) ได้เสนอลักษณะสำคัญของการท่องเที่ยวไว้ว่า 1) เป็นการเคลื่อนที่ไปยังที่หมายต่าง ๆ รวมทั้งการหยุดพัก ณ ที่เหล่านั้น 2) องค์ประกอบของการท่องเที่ยวประกอบด้วย 2 ส่วน คือ การเดินทางสู่จุดหมายและการหยุดพักประกอบกิจกรรม ณ จุดหมายนั้น ๆ 3) การเดินทางและการหยุดพักเกิดขึ้นนอกภูมิลำเนาและที่ทำงาน ดังนั้นการท่องเที่ยวจึงเป็นปัจจัยให้เกิดกิจกรรมซึ่งแตกต่างจากกิจวัตรของเจ้าของถิ่นที่นักท่องเที่ยวเดินทางผ่าน 4) การท่องเที่ยวเป็นการเดินทางชั่วคราวเป็นระยะเวลาสั้น ๆ โดยมีความตั้งใจว่าจะกลับมาภายใน 2-3 วัน 2-3 สัปดาห์ หรือ 2-3 เดือน และ 5) ความตั้งใจในการเยือนจุดหมายปลายทางมิได้เป็นไปเพื่อตั้งหลักแหล่งหรือประกอบอาชีพ จึงกล่าวได้ว่าการท่องเที่ยวต้องมีเจตนาที่นำไปสู่การเคลื่อนที่อันนอกเหนือไปจากการหารายได้ จนก่อให้เกิดการเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมใหม่ของปัจเจกเป็นการชั่วคราว ซึ่งผลลัพธ์ที่ได้ดังกล่าวอาจเป็นไปในรูปแบบของนันทนาการ ความรู้ประสบการณ์ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจเจกตัวผู้ตีความด้วยตนเอง

กมลรัตน์ รัตนภานพ (ม.ป.ป. อ้างถึงใน ศิรินันทน์ พงษ์นิรันดร, 2558) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางจากที่อยู่อาศัยที่เป็นภูมิลำเนาของผู้เดินทางไปยังที่อยู่อาศัยอื่นเป็นการชั่วคราวด้วยความสมัครใจ และมิใช่เพื่อการประกอบอาชีพและไปอยู่ประจำ โดยมีวัตถุประสงค์การเดินทางอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลาย ๆ อย่าง เช่น การพักผ่อน การเยี่ยมญาติ โดยมีแรงกระตุ้นจากความต้องการในด้านกายภาพ ด้านวัฒนธรรม ด้านการปฏิสัมพันธ์

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ม.ป.ป. อ้างถึงใน นิคม จารุมณี, 2544) ได้ให้ความหมายไว้ว่า เป็นคำที่มีความหมายค่อนข้างกว้างเพราะว่ามิได้หมายความแต่เฉพาะเพียงการเดินทางเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ หรือเพื่อความสนุกสนานบันเทิงเริงรมย์ แต่ยังรวมถึงการเดินทางเพื่อการประชุมสัมมนา เพื่อศึกษาหาความรู้ เพื่อการกีฬา เพื่อการติดต่อธุรกิจ ตลอดจนการเยี่ยมเยียนญาติพี่น้องก็นับว่าเป็นการท่องเที่ยวทั้งสิ้น ฉะนั้นปรากฏการณ์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวในปัจจุบันจึงเป็นกิจกรรมรายใหญ่ที่มีการขยายตัวเพิ่มขึ้นตามลำดับจนกระทั่งมีผู้กล่าวว่าธุรกิจการท่องเที่ยวในทุกวันนี้ เป็นธุรกิจที่ใหญ่ที่สุดในโลกหากเทียบกับธุรกิจอื่น ๆ ด้วยกัน

องค์การท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organization หรือ WTO) (ม.ป.ป. อ้างถึงใน ศรัญยา วรากุลวิทย์, 2558) แห่งองค์การสหประชาชาติได้กำหนดความหมายของการท่องเที่ยวว่า การเดินทางใด ๆ ก็ตามที่เป็นการเดินทางตามเงื่อนไขสากล 3 ประการดังต่อไปนี้ 1) การเดินทางจากสถานที่อยู่อาศัยเป็นประจำไปยังสถานที่อื่นอื่นเป็นการชั่วคราว 2) การเดินทางนั้นผู้เดินทางเดินทางด้วยความสมัครใจไม่ใช่เป็นการถูกบังคับ 3) การเดินทางเพื่อวัตถุประสงค์ใด ๆ ก็ตามที่ไม่ใช่เดินทางเพื่อประกอบอาชีพหรือหารายได้

จากนิยามข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งเป็นการชั่วคราวด้วยความสมัครใจของผู้เดินทาง อาจจะเป็นระยะสั้นหรือระยะยาวก็ได้ เป็นการไปพักผ่อนหย่อนใจหรือทำกิจกรรมต่าง ๆ มิใช่เป็นการเดินทางเพื่อไปประกอบอาชีพหรือหารายได้

ความสำคัญของการท่องเที่ยว

ในปัจจุบันอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้กลายมาเป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ เป็นพลังขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจที่มีบทบาทเป็นอย่างมาก เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการขยายตัวทางเศรษฐกิจซึ่งนำไปสู่การจ้างงาน สร้างอาชีพ กระกระจายรายได้ไปยังภูมิภาคต่าง ๆ สามารถสร้างความมั่นคงให้กับประชาชนและประเทศได้ จึงกล่าวได้ว่าการท่องเที่ยวขยายตัวกลายเป็นกิจกรรมขนาดใหญ่และทำเงินให้กับหลายประเทศ จนกล่าวได้ว่าเป็นภาคธุรกิจที่มีส่วนเพื่อหมุนทางการเงินให้แก่เศรษฐกิจโลกได้

อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ประกอบด้วยธุรกิจมากมายหลายประเภท ทั้งธุรกิจที่เกี่ยวข้องโดยตรง ได้แก่ ธุรกิจด้านการขนส่ง ธุรกิจด้านโรงแรมที่พัก ธุรกิจจัดนำเที่ยว ธุรกิจภัตตาคารและร้านอาหาร ธุรกิจสินค้าที่ระลึก เป็นต้นและธุรกิจที่เกี่ยวข้องทางอ้อม ได้แก่ การผลิตสินค้าเกษตรกรรมและสินค้าหัตถกรรม การก่อสร้างอาคารที่พัก สถาบันการเงินและการศึกษาที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว สื่อสิ่งพิมพ์เพื่อการท่องเที่ยว เป็นต้น (พรสวรรค์ มโนพัฒนะ, 2553)

นับได้ว่าการท่องเที่ยวนั้นมีบทบาทสำคัญต่อส่วนต่าง ๆ ทั้งในท้องถิ่นที่มีการท่องเที่ยวและยังขยายส่งผลไปถึงประเทศนั้น ๆ และของโลกอีกด้วย ซึ่งจำแนกตามความสำคัญของการท่องเที่ยวได้ 3 ประการ ดังต่อไปนี้

1) ความสำคัญของการท่องเที่ยวที่มีต่อเศรษฐกิจของประเทศการที่ผู้คนเดินทางท่องเที่ยวจากสถานที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง ก่อให้เกิดภาพของการเคลื่อนไหวของกลุ่มนักท่องเที่ยวและการเคลื่อนไหวทางเศรษฐกิจ โดยในทุกขั้นตอนหรือกระบวนการการเดินทางของแต่ละบุคคลในแต่ละช่วงย่อมต้องมีการใช้จ่ายเกิดขึ้น ดังนี้

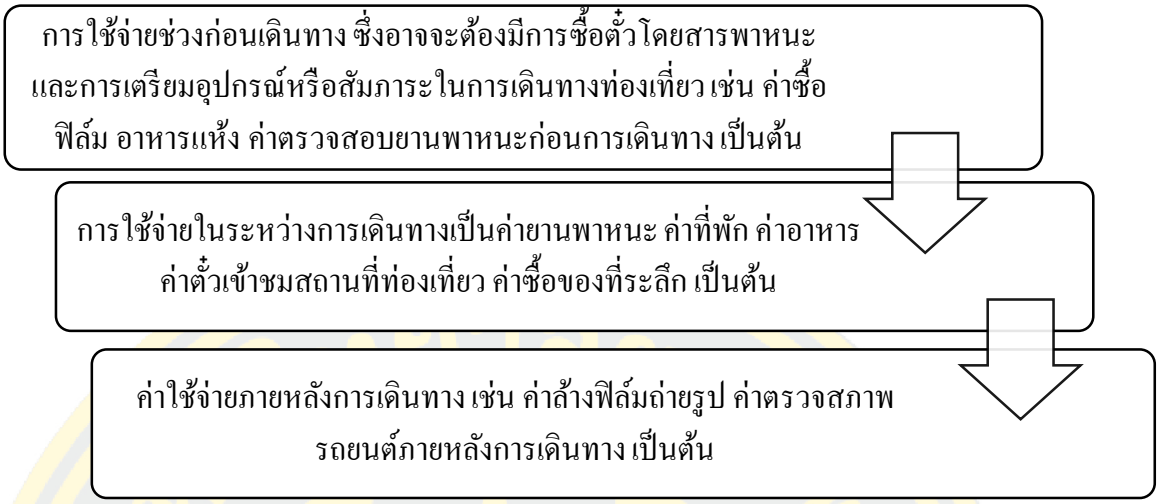

ภาพที่ 2 กระบวนการการเดินทางของแต่ละบุคคลในแต่ละช่วง

กระบวนการของกิจกรรมดังกล่าวทำให้เกิดธุรกิจเพื่อผลิตสินค้าและบริการเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นอย่างกว้างขวาง ทั้งธุรกิจที่ได้รับผลประโยชน์โดยตรงจากนักท่องเที่ยว และธุรกิจที่ได้รับผลประโยชน์โดยอ้อม

นอกจากการท่องเที่ยวจะมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจในระดับพื้นฐานดังกล่าวแล้วในการศึกษาเชิงเศรษฐศาสตร์ยังพบว่าการท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศดังต่อไปนี้

1.1) การท่องเที่ยวก่อให้เกิดรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศ

1.2) ความสำคัญต่อการเพิ่มผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ

1.3) การท่องเที่ยวเกาะให้เกิดการหมุนเวียนและการกระจายรายได้ไปสู่ภูมิภาค เมื่อเกิดการเดินทางท่องเที่ยวเข้าไปถึงแหล่งท่องเที่ยวในชนบท การพัฒนาความเจริญก็จะไปถึงภูมิภาคนั้น ๆ ก่อให้เกิดการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ในท้องถิ่นตามมา

1.4) การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ไม่สิ้นเปลืองวัตถุดิบ ผลผลิตขายได้ทุกเวลาสุดแล้วแต่ความเหมาะสมและความสามารถของผู้ขาย

1.5) การท่องเที่ยวมีบทบาททำให้เกิดการผลิตและการนำเอาทรัพยากรของประเทศโดยเฉพาะของท้องถิ่นมาใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุด ในรูปของการผลิตสินค้าพื้นเมืองและสินค้าของที่ระลึกตลอดจนการบริการในท้องถิ่นนั้น ๆ

1.6) การท่องเที่ยวช่วยกระตุ้นให้เกิดการผลิตเป็นวงจรหมุนเวียนภายในประเทศ ทำให้เกิดการสร้างงานและสร้างอาชีพของประชาชนที่เกี่ยวข้องทั้งทางตรงและทางอ้อม เป็นการลด

ปัญหาการว่างงานทำให้ประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้น ซึ่งส่งผลให้รัฐบาลได้รับรายได้ในรูปของการจัดเก็บภาษีอากรประเภทต่าง ๆ

2) ความสำคัญของการท่องเที่ยวที่มีต่อสังคมและวัฒนธรรม

ความสำคัญของการท่องเที่ยวที่มีต่อสังคมและวัฒนธรรมสามารถจำแนกได้ดังต่อไปนี้

2.1) การท่องเที่ยวสร้างสันติภาพให้แก่โลก วัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยวที่สำคัญข้อหนึ่งก็คือ การท่องเที่ยวที่ต้องการให้เกิดความเข้าใจอันดีระหว่างคนต่างท้องถิ่นและต่างวัฒนธรรม อันจะนำไปสู่ความเข้าใจกันระหว่างประเทศและก่อให้เกิดสันติภาพของโลก การท่องเที่ยวจึงเป็นเสมือนสื่อนำไปสู่สันติภาพของโลกเสริมสร้างความเป็นมิตรไมตรีระหว่างประเทศและเชื่อมโยงโลกทั้งโลกเข้าไว้ด้วยกัน

2.2) การท่องเที่ยวมีส่วนช่วยกระตุ้นให้คนท้องถิ่นเกิดความสามัคคี ในการช่วยกันอนุรักษ์ฟื้นฟูมรดกทางวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีโบราณสถานและโบราณวัตถุ ซึ่งเป็นทรัพยากรอันมีค่าของท้องถิ่นในการดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยว

2.3) การท่องเที่ยวทำให้ประชาชนเกิดความรักและความภาคภูมิใจในท้องถิ่นและวัฒนธรรมของท้องถิ่น ซึ่งเป็นแรงบันดาลใจที่จะช่วยสร้างสรรค์และพัฒนาสิ่งดี ๆ ให้แก่ท้องถิ่นของตน อันเป็นการลดปัญหาการย้ายถิ่นฐานเพื่อไปทำงานนอกพื้นที่และปัญหาความแออัดทางสังคมที่จะตามมาด้วย

2.4) การท่องเที่ยวส่งเสริมให้ประชาชนมีสุขภาพจิตที่ดี เนื่องจากประชาชนได้มีโอกาสเดินทางท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ อันเป็นหนทางหนึ่งที่จะหลีกหนีจากสภาพชีวิตประจำวันที่ตึงเครียดจากการทำงานและภาวะกดดันทางสังคม ส่งผลให้ประชาชนมีสุขภาพจิตที่ดีซึ่งช่วยลดปัญหาทางสังคมในทางอ้อม

2.5) การท่องเที่ยวช่วยให้ประชาชนรู้จักการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ โดยการนำทรัพยากรในท้องถิ่นมาผลิตและประดิษฐ์สิ่งของเครื่องใช้ในรูปสินค้าพื้นเมืองและของที่ระลึกขาย ซึ่งนอกจากจะเป็นการเผยแพร่วัฒนธรรมแล้วยังเป็นการเพิ่มรายได้ให้แก่คนในท้องถิ่นด้วย

2.6) การท่องเที่ยวช่วยเสริมสร้างพื้นฐานของสังคมที่ดี ในด้านความมีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ การเป็นเจ้าบ้านที่ดีและการยิ้มแย้มแจ่มใสเพื่อต้อนรับนักท่องเที่ยว ซึ่งพื้นฐานของสังคมที่ดีจะเป็นปัจจัยหลักที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวให้กลับมาท่องเที่ยวอีกครั้งหนึ่ง

3) ความสำคัญของการท่องเที่ยวที่มีต่อการเมือง

3.1) การเดินทางท่องเที่ยวก่อให้เกิดความรู้สึกถึงความมั่นคงปลอดภัย เพราะการที่นักท่องเที่ยวจะเลือกเดินทางไปเยือนที่ใดที่นั่นจะต้องมีความปลอดภัยเพียงพอ

3.2) การท่องเที่ยวเป็นวิถีทางที่มนุษย์ต่างสังคมจะได้พบปะ รู้จักและทำความเข้าใจการเดินทางไปมาหาสู่กันภายในประเทศก็เช่นกัน ทำให้ผู้คนได้รู้จักคุ้นเคย รู้ปัญหา พึ่งพาอาศัยกัน เป็นการสร้างความรักสามัคคีของคนในชาติ ในทำนองเดียวกันการเดินทางท่องเที่ยวระหว่างประเทศจะเป็นการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมเสริมสร้างความเข้าใจอันจะนำไปสู่ความเป็นเพื่อนร่วมโลกที่จะช่วยสร้างสานสัมพันธไมตรีและความสงบสุขให้เกิดขึ้น

องค์ประกอบของการท่องเที่ยว

องค์ประกอบ หมายถึง สิ่งหรือส่วนต่าง ๆ ที่ใช้ประกอบกันขึ้นเป็นสิ่งใหญ่หรือก่อรูปใหม่ที่มีลักษณะเฉพาะ ณ ที่นี้เราทราบแล้วว่าอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นธุรกิจขนาดใหญ่ที่เกี่ยวเนื่องกับธุรกิจอื่น ๆ หลายประเภท ที่มีส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวขึ้นประกอบไปด้วยองค์ประกอบต่าง ๆ ดังนี้ (ชัยยุทธ ถาวรานุรักษ์, 2560)

องค์ประกอบที่ 1 ผู้มาเยือน (Visitor)

องค์การการท่องเที่ยวโลกแห่งสหประชาชาติ (United Nations World Tourism Organization : UNWTO) ได้นิยามผู้มาเยือนไว้ 2 ประเภทดังต่อไปนี้

ประเภทที่ 1 นักท่องเที่ยว (Tourist) คำนี้ใช้กันมากและแพร่หลายที่สุด หมายถึง ผู้มาเยือนชั่วคราวที่มาพักอาศัยอย่างน้อย 24 ชั่วโมง ในประเทศที่ไปเยือนและมีเหตุจูงใจในการเรียนเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ เพื่อความเพลิดเพลิน เพื่อสุขภาพ เพื่อการศึกษา เพื่อการกีฬา เพื่อการประกอบพิธีกรรมทางศาสนา เพื่อการปฏิบัติภารกิจที่ได้รับมอบหมาย หรือเพื่อการปฏิบัติเกี่ยวกับครอบครัวและการประชุมต่าง ๆ

ประเภทที่ 2 นักทัศนาจร (Excursionist) คือ ผู้ที่เดินทางมาเยือนชั่วคราวที่เข้าไปอยู่ในประเทศหรือสถานที่ต่าง ๆ เพียงวันเดียว หรือน้อยกว่า 24 ชั่วโมง และมิได้พักค้างคืน รวมทั้งผู้โดยสารพาหนะทางเรือประเภทเรือสำราญ (Cruise) ด้วย

ดังนั้นจากบทนิยาม ดังกล่าวข้างต้น ผู้มาเยือนในที่นี้หมายรวมถึงนักท่องเที่ยว (Tourist) และนักทัศนาจร (Excursionist) ซึ่งสามารถเป็นผู้ซื้อ ผู้บริโภค ผู้มาใช้บริการหรือเป็นบุคคลที่มาชำระเงินเพื่อแลกกับสินค้าหรือบริการนั้น ๆ ทั้งที่มาจากภายในประเทศและมาจากต่างประเทศ

องค์ประกอบที่ 2 ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

ธุรกิจที่เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว หมายถึง การดำเนินกิจกรรมบริการด้านการท่องเที่ยวที่หวังผลกำไร ซึ่งประกอบด้วยธุรกิจที่เกี่ยวข้องโดยตรง ได้แก่ ธุรกิจที่พักแรม ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจขนส่ง ธุรกิจภัตตาคารร้านอาหาร ธุรกิจร้านค้าของที่ระลึก ธุรกิจสถานบันเทิงและธุรกิจการจัดนิทรรศการ ส่วนธุรกิจที่เกี่ยวข้องในทางอ้อม ได้แก่ ธุรกิจการแลกเปลี่ยนเงินตรา ธุรกิจ

ภาคการเกษตรกรรม ธุรกิจจัดการวิจัยตลาดท่องเที่ยว ธุรกิจบริการทำความสะอาดเสื้อผ้า ธุรกิจโฆษณาประชาสัมพันธ์และอื่น ๆ อีกมากมาย

ดังนั้นขนาดของธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวนั้นมีทั้งในระดับใหญ่จนถึงระดับชุมชนและครัวเรือน ส่งผลให้เกิดแหล่งที่มารายได้จำนวนมหาศาล ทั้งจากในรูปแบบของเงินตราต่างประเทศ หรือการหมุนเวียนรายจ่ายในประเทศ ช่วยลดปัญหาการขาดดุลชำระเงินระหว่างประเทศ ช่วยสร้างอาชีพ สร้างงานและกระจายรายได้ ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจท้องถิ่น

องค์ประกอบที่ 3 ทรัพยากรการท่องเที่ยว

ทรัพยากรการท่องเที่ยว หมายถึง สรรพสิ่งหรือสถานที่ทั้งที่เกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติ และเกิดจากมนุษย์สร้างขึ้น เป็นได้ทั้งรูปธรรมหรือนามธรรม และเป็นสิ่งแวดล้อมที่มีชีวิตหรือไม่มีชีวิตก็ได้ โดยมนุษย์สามารถนำมาใช้ประโยชน์เพื่อการนันทนาการและสนองต่อความสุขารมณ์ รวมถึงอาจเป็นที่มาของผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ ผลประโยชน์ทางสังคม และผลประโยชน์ด้านสิ่งแวดล้อม เป็นต้น และเป็นสิ่งดึงดูดใจจนกลายเป็นจุดขายหรือสินค้าทางการท่องเที่ยว เช่น ความสวยทางธรรมชาติ คุณค่าทางศิลปะ วัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภาษา ชนเผ่าประเพณี ประวัติศาสตร์ คติชน เป็นต้น

องค์ประกอบที่ 4 กลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholders) ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียคือผู้ที่ได้รับผลกระทบ โดยได้รับประโยชน์หรือเสียประโยชน์จากการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยว ซึ่งหมายรวมถึงหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และกลุ่มนักท่องเที่ยว ดังจะอธิบายต่อไปนี้

1) นักท่องเที่ยว คือ กลุ่มบุคคลที่ต้องการเดินทางจากที่อยู่ปกติของตนไปยังท้องถิ่นที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหาความรู้ ความเพลิดเพลินจากแหล่งท่องเที่ยว

2) เจ้าของแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง กลุ่มบุคคลที่เป็นเจ้าของสถานที่ที่นักท่องเที่ยวเดินทางเข้าไปเยี่ยมเยือน อาจหมายถึงสถานที่ของภาครัฐหรือเอกชน โดยได้ทำการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของตนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว พร้อมทั้งดำเนินการจัดบริการสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว ให้สามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้เข้าเยี่ยมชมเพื่อแลกเปลี่ยนกับรายได้จากการเข้าชมแหล่งท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

3) ผู้ประกอบการในธุรกิจนำเที่ยว หมายถึง กลุ่มบุคคลที่ประกอบธุรกิจบริการด้านอำนวยความสะดวกโดยตรงแก่นักท่องเที่ยว เพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวให้เกิดความพึงพอใจ โดยได้รับรายได้จากการให้บริการนักท่องเที่ยวเป็นสิ่งตอบแทน นำไปสู่ผลกำไร

ของการประกอบธุรกิจ เช่น เจ้าของธุรกิจที่พัก ร้านอาหาร กิจการนวดแผนโบราณ บริษัทนำเที่ยว เป็นต้น

4) ชุมชนท้องถิ่นในแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง กลุ่มบุคคลที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นบริเวณแหล่งท่องเที่ยว โดยได้รับความเปลี่ยนแปลงและผลกระทบด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมจากการท่องเที่ยว อันหมายถึงวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของพวกเขา จึงเป็นหน้าที่ของคนในท้องถิ่นที่จะต้องดูแลและจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้คงความเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนมากที่สุด

5) เจ้าหน้าที่ภาครัฐ หมายถึง กลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและปฏิบัติหน้าที่ราชการในส่วนราชการต่าง ๆ ทั้งในส่วนกลางและท้องถิ่น ต้องปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายเกี่ยวกับการจัดการการวางแผนและการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว รวมไปถึงการอนุรักษ์ฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยว เพื่อให้ทรัพยากรท่องเที่ยวเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ท้องถิ่นและประเทศชาติ

6) สื่อสารมวลชน ที่ทำหน้าที่สื่อข้อความ ข่าวสาร รายงานเหตุการณ์ เฝ้าติดตามความเป็นไปของสถาบันสังคมและสังคมโดยรวม ซึ่งมีบทบาทสูงในการประชาสัมพันธ์อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

7) สถาบันการศึกษาที่ทำหน้าที่ขัดเกลาและการถ่ายทอดวัฒนธรรมการให้ความรู้และฝึกทักษะอาชีพเพื่อการเป็นทรัพยากรที่มีศักยภาพในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

ดังนั้นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการท่องเที่ยวเหล่านี้จึงมีความสัมพันธ์กับการท่องเที่ยวทั้งระบบและต่างร่วมอยู่ในตลาดของการท่องเที่ยวทำหน้าที่เปรียบเสมือนกลจักรสำคัญที่ทำให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสามารถดำเนินต่อไปได้

ประเภทของการท่องเที่ยว

การขยายตัวของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวก่อให้เกิดการท่องเที่ยวหลายรูปแบบ ซึ่งขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น แรงจูงใจในการเดินทาง ประเภทของการคมนาคม จำนวนนักท่องเที่ยว ลักษณะค่าใช้จ่าย เป็นต้น ซึ่งการท่องเที่ยวอาจแบ่งได้ 3 ชนิด ดังนี้ (ศรัญยา วรากุลวิทย์, 2558)

1) การท่องเที่ยวตามลักษณะพื้นฐานของการท่องเที่ยว

พิจารณาตามวัตถุประสงค์ในการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว ซึ่งในการประชุมขององค์การสหประชาชาติ เกี่ยวกับการเดินทางและการท่องเที่ยวที่จัดขึ้นในกรุงโรมประเทศอิตาลี ในปีพ.ศ. 2506 ในที่ประชุมได้สรุปว่า การเดินทางท่องเที่ยวสามารถเกิดขึ้นได้จากเหตุผลของนักท่องเที่ยว ดังนี้

1.1) การท่องเที่ยวเมื่อมีเวลาว่าง การใช้เวลาว่างของมนุษย์มีความแตกต่างกันตาม เจตคติและสิ่งแวดล้อม การใช้เวลาว่างของบุคคลเป็นไปตามแรงจูงใจส่วนบุคคลแต่ในยุคของข้อมูล

ข่าวสารทำให้คนได้รับรู้ข่าวสารต่าง ๆ ได้โดยง่าย ทำให้มีการเดินทางท่องเที่ยวไปแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ตามอัตภาพของตนเพิ่มขึ้น ผู้ที่จะมีเวลาว่างจะวางแผนในการเดินทางล่วงหน้าในแหล่งท่องเที่ยวที่แต่ละบุคคลสนใจ

1.2) การท่องเที่ยวเพื่อการพักผ่อน เป็นการท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวต้องการพักผ่อนอย่างแท้จริง การใช้เวลาหยุดงานไปท่องเที่ยวในลักษณะสบาย ๆ เช่น การไปพักผ่อนในบ้านพักตากอากาศริมทะเล บริเวณบ่อน้ำแร่และเชิงเขา เป็นต้น

1.3) การท่องเที่ยวในวันหยุด ปัจจุบันการเดินทางท่องเที่ยวเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ ซึ่งมีการเดินทางท่องเที่ยวเพื่อผ่อนคลายความเครียดจากการหมกมุ่นการทำงาน ในวันหยุดจึงมีนักท่องเที่ยวจำนวนมากนิยมเดินทางไปต่างท้องถิ่นหรือนอกเมืองนอกถิ่นฐานที่อยู่อาศัยของตน

1.4) การท่องเที่ยวเพื่อการกีฬา มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ

1.4.1) การไปชมการแข่งขันกีฬาที่ตนสนใจ

1.4.2) การไปแข่งขันกีฬา เล่นกีฬา หรือออกกำลังกาย การเดินทางไปแข่งกีฬาในสนามแข่งขันกีฬาที่กำหนดไว้ หรือการไปเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย

1.5) การท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพ ปัจจุบันการท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพกำลังเป็นที่นิยม มีการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพอย่างเป็นระบบ เช่น ในประเทศไทยมีบ่อน้ำแร่หลายแห่ง ได้แก่ จังหวัดลำปาง เชียงใหม่ กาญจนบุรี เป็นต้น และการจัดการท่องเที่ยวแบบเหมาจ่ายเพื่อรักษาสุขภาพและฟื้นฟูสุขภาพของชมรมอายุร้อยปีชีวีเป็นสุข เป็นต้น

1.6) การท่องเที่ยวเพื่อการศึกษา องค์การท่องเที่ยวโลกได้มีมติให้นักศึกษาและผู้ที่เดินทางไปฝึกอบรมเป็นนักท่องเที่ยวด้วย

1.7) การท่องเที่ยวทางศาสนา ศาสนาเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยว สำหรับในประเทศไทยประชาชนนิยมเดินทางไปทอดกฐิน ทอดผ้าป่า ถวายพระพุทธรูป เป็นต้น ในต่างประเทศชาวมุสลิมนิยมเดินทางไปเพื่อร่วมพิธีสักการะหินอันศักดิ์สิทธิ์ในเมืองเมกกะประเทศซาอุดิอาระเบีย และชาวคริสต์เดินทางไปกรุงโรมประเทศอิตาลีเพื่อนมัสการพระสันตะปาปา เป็นต้น

1.8) การท่องเที่ยวเพื่อธุรกิจ ในปัจจุบันการท่องเที่ยวเพื่อธุรกิจจำแนกได้หลายประการ ได้แก่ การเดินทางเพื่อให้การปรึกษา ซึ่งเกี่ยวข้องกับการขายสินค้า เพื่อการดำเนินการ เพื่อการจัดการและเพื่อการบำรุงรักษากิจการ อย่างไรก็ตามถ้าจำแนกเป็นลักษณะใหญ่ ๆ ได้ดังนี้ การท่องเที่ยวเพื่อการประชุม การท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล การประชุมประจำเวลาและการแสดงนิทรรศการ

1.9) การท่องเที่ยวเพื่อเยี่ยมมิตรและญาติ การท่องเที่ยวชนิดนี้เป็นการท่องเที่ยวที่สำคัญอีกชนิดหนึ่งที่มวลมนุษย์จะเดินทางไปเยี่ยมบิดา มารดา ญาติในถิ่นเกิดหรือที่อยู่อาศัยของครอบครัว

1.10) การท่องเที่ยวเพื่อวัตถุประสงค์ขององค์กร เพื่อดำเนินการตามวัตถุประสงค์ขององค์กรของตน เช่น การเดินทางของคณะรัฐบาลเพื่อไปเยือน ไปประชุม ไปเจรจาในต่างประเทศ การเดินทางของคณะทูตเพื่อดำเนินงานตามที่ได้รับมอบหมาย การเดินทางของผู้สอนศาสนาไปยังเมืองและประเทศต่าง ๆ เพื่อเผยแผ่ศาสนา เป็นต้น

2) การท่องเที่ยวตามมาตรฐานสากล

การท่องเที่ยวชนิดนี้มีลักษณะ ดังต่อไปนี้

2.1) การท่องเที่ยวภายในประเทศ เป็นการท่องเที่ยวไปยังสถานที่ต่าง ๆ ภายในประเทศ การท่องเที่ยวชนิดนี้จะต้องมีสิ่งจูงใจหลายประการ เช่น ความสวยงามของภูมิประเทศ ความสะดวกสบายในการเดินทาง หรือมีสิ่งจูงใจโดยเฉพาะของสถานที่นั้น ๆ เช่น โบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัฒนธรรม และธรรมชาติอันงดงามแต่ละท้องถิ่น

2.2) การท่องเที่ยวต่างประเทศ เป็นการท่องเที่ยวที่แตกต่างไปจากประเทศของตน ซึ่งต้องผ่านขั้นตอนการเดินทางระหว่างประเทศหลายประการ ได้แก่ กระทรวงต่างประเทศ สถานทูตหรือกงสุลของประเทศที่เป็นจุดหมายปลายทางของการท่องเที่ยว ศุลกากรและด่านตรวจคนเข้าออกเมือง เป็นต้น

2.3) การท่องเที่ยวลักษณะส่วนตัว เป็นการท่องเที่ยวเฉพาะบุคคลหรือเป็นครอบครัวที่เดินทางโดยอิสระ ผู้เดินทางเป็นผู้รับผิดชอบทางการเดินทาง ที่พัก และการใช้จ่ายของตนเอง การท่องเที่ยวชนิดนี้อาจเป็นการเดินทางคนเดียว คู่สามีภรรยา หรือครอบครัว หรือเป็นหมู่คณะที่จำนวนต่ำกว่า 15 คน

2.4) การท่องเที่ยวเป็นหมู่คณะ การท่องเที่ยวชนิดนี้โดยส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวมอบให้บริษัทนำเที่ยวดำเนินการ เป็นการเดินทางท่องเที่ยวเป็นคณะไม่ต่ำกว่า 15 คน โดยบริษัทจะจัดดำเนินการนำเที่ยวไปยังสถานที่ต่าง ๆ ตามรายการที่ตกลงไว้

3) การท่องเที่ยวตามลักษณะการจัดการ

การท่องเที่ยวชนิดนี้มีรูปแบบดังนี้

3.1) กำหนดโดยประเภท ได้แก่ การท่องเที่ยวภายในประเทศ กับการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ

3.2) กำหนดโดยระยะทาง ได้แก่ การท่องเที่ยวระยะไกล กับการท่องเที่ยวระยะใกล้

3.3) กำหนดโดยวัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยว ได้แก่ พักผ่อน ศึกษาดูงาน กีฬา การเยี่ยมญาติมิตร การประชุมเพื่อสุขภาพ

3.4) กำหนดโดยระยะเวลา ได้แก่ การไปแวะเยี่ยมหรือทัศนาจรโดยไม่ค้างคืน การพักเยี่ยมโดยค้างคืน ในปัจจุบันยังมีการท่องเที่ยวแบบ Home stay และ Long stay ซึ่งเป็นการท่องเที่ยวได้รับความนิยมสูง และเป็นที่น่าสนใจของผู้จัดนำเที่ยวทั่วโลก

3.5) กำหนดโดยนักท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวเป็นผู้กำหนดแหล่งท่องเที่ยวและเส้นทางอาจเป็นการท่องเที่ยวคนเดียว หรือการท่องเที่ยวเป็นกลุ่ม

3.6) กำหนดโดยวิธีการจัดการ ได้แก่ การท่องเที่ยวแบบอิสระ กับการท่องเที่ยวแบบเบ็ดเสร็จ

3.7) กำหนดโดยปริมาณและคุณภาพ ได้แก่ การท่องเที่ยวมวลชน เพราะสามารถไปครั้งละมากๆเป็นการท่องเที่ยวเพื่อประชาชน เพราะเป็นที่นิยมของประชาชนและการท่องเที่ยวเพื่อสังคม

การท่องเที่ยวนั้นถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งกระตุ้นให้เกิดธุรกิจอุตสาหกรรมอีกหลายชนิดเพื่อทำให้การเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวเกิดขึ้นโดยสมบูรณ์

แนวคิดเรื่องศักยภาพและการประเมินศักยภาพด้านการท่องเที่ยว

แนวคิดศักยภาพด้านการท่องเที่ยว

คู่มือการตรวจประเมินมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติประเภทเกาะ กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2557) ให้นิยามของ ศักยภาพในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง องค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีส่วนช่วยเสริมแหล่งธรรมชาตินั้น ๆ ให้มีความเหมาะสมในการจัดการท่องเที่ยว เช่น การเข้าถึง ความปลอดภัย การจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ความสามารถในการรองรับการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว การสนับสนุนการพัฒนาจากองค์การต่าง ๆ เป็นต้น (กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2557)

เอกสารการศึกษาโครงการศึกษาแผนปฏิบัติการพัฒนาการท่องเที่ยว เชียงราย พะเยา แพร่ น่าน โดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และโครงการศึกษาวิจัยการจัดการมนุษย์กับสิ่งแวดล้อมบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (วินัย สุคันธวรัตน์, 2555) ให้นิยามของศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวว่า วิเคราะห์ได้จากความดึงดูดใจของสถานที่ การเข้าถึงสถานที่ สิ่งอำนวยความสะดวก รวมถึงภาพพจน์ต่าง ๆ เช่น ความสวยงาม ความมีชื่อเสียง ความมีเอกลักษณ์เฉพาะ ความปลอดภัย ความสะอาด โอกาสในการเรียนรู้ และเพิ่มประสบการณ์ เป็นต้น

สุภาภรณ์ หาญทอง (ม.ป.ป. อ้างถึงใน ใบเฟิร์น วงษ์บัวงาม และมุขสุดา พูลสวัสดิ์, 2556) ได้นิยามคำว่าศักยภาพ หมายถึง เป็นความสามารถหรือความพร้อมในสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เอื้ออำนวยต่อการจัดการ ไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลง การพัฒนาและการปรับปรุงใด ๆ ฉะนั้นแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่งจึงมีศักยภาพแตกต่างกันตามความมุ่งหวังหรือวัตถุประสงค์ของการจัดการ แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูงจะถูกจัดการเป็นลำดับแรก ดังนั้นการกำหนดปัจจัยการประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ มีการใช้เครื่องมือที่เหมาะสมและน่าเชื่อถือ เพื่อจะนำไปใช้ประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวได้อย่างแม่นยำ และแหลงท่องเที่ยวนั้นมีการจัดการที่เหมาะสมต่อไป

ศิริจรรยา ประพฤติกิจ (ม.ป.ป. อ้างถึงใน กัลยา สว่างคง และประสพชัย พสุนนท์, 2559) ให้นิยามคำว่าศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง ความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนา การปรับปรุง หรือการทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลง นอกจากนี้ยังรวมถึงความน่าสนใจของแหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ ว่ามีมากพอที่จะดึงดูดให้นักท่องเที่ยวตัดสินใจเดินทางไปเที่ยวชมหรือไม่

จากที่กล่าวมาสามารถสรุปได้ว่า ศักยภาพด้านการท่องเที่ยว คือ ความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนา การปรับปรุง หรือการทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น รวมถึงความน่าสนใจของสถานที่ท่องเที่ยวนั้น ๆ ว่ามีความน่าสนใจพอที่จะดึงดูดใจนักท่องเที่ยว ให้ตัดสินใจเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวนั้นหรือไม่

แนวคิดในการจัดศักยภาพด้านการการท่องเที่ยว

คู่มือการตรวจประเมินมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติประเภทเกาะ กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2557) ได้ให้นิยาม องค์ประกอบศักยภาพในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว หมายถึง องค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีส่วนช่วยเสริมแหล่งธรรมชาตินั้น ๆ ให้มีความเหมาะสมในการจัดการท่องเที่ยว เช่น แหล่งธรรมชาติอาจมีสภาพธรรมชาติที่สวยงามมาก หากแต่ขาดความสะดวกในการเข้าถึงสามารถรองรับกิจกรรมการท่องเที่ยวได้น้อย ขาดความปลอดภัย ในการท่องเที่ยว หรือมีข้อจำกัดสูงในการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน สำหรับศักยภาพในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว มีเกณฑ์ที่ใช้ในการพิจารณา 4 ด้าน ได้แก่

1) ศักยภาพในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ประกอบด้วย 3 ดัชนีชี้วัด ได้แก่

1.1) โอกาสในการเป็นแหล่งดูสัตว์

1.2) โอกาสในการเป็นแหล่งดูพันธุ์พืช

1.3) ความหลากหลายของกิจกรรม การท่องเที่ยว

2) การเข้าถึง ประกอบด้วย 3 ดัชนีชี้วัด ได้แก่

2.1) การเดินทางเข้าถึงเกาะ

2.2) ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวบริเวณเขตบริการ

2.3) ความเชื่อมโยงกับเส้นทางการท่องเที่ยวหลัก

3) ความปลอดภัย ประกอบด้วย 2 ดัชนีชี้วัด ได้แก่

3.1) การเกิดเหตุอันตรายต่อนักท่องเที่ยวจากภัยธรรมชาติ

3.2) การเกิดเหตุอันตรายต่อนักท่องเที่ยวจากปัจจัยอื่น

4) ศักยภาพในการรองรับด้านการท่องเที่ยว ประกอบด้วย 2 ดัชนีชี้วัด ได้แก่

4.1) ความสามารถในการรองรับการท่องเที่ยวของตัวแหล่งท่องเที่ยว

4.2) ความร่วมมือขององค์กรท้องถิ่น ภาคเอกชน และหน่วยงานรัฐในการพัฒนาการท่องเที่ยว

วิวัฒน์ชัย บุญยภักดิ์ (ม.ป.ป. อ้างถึงใน อาภาวดี ทับสิรักษ์, 2555) ได้แบ่งหลักเกณฑ์ในการพิจารณาการประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวเป็น 2 ตัวชี้วัด ได้แก่

1) คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง สิ่งที่เป็นประวัติศาสตร์ ซึ่งนับเป็นคุณค่าหรือความสำคัญที่มีอยู่ จะยังผลให้เป็นสิ่งดึงดูดใจของนักท่องเที่ยว เป็นสิ่งที่สร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยว และเป็นสิ่งตอบสนองความสนใจหรือความต้องการของนักท่องเที่ยว ลักษณะของคุณค่าในแต่ละแหล่งท่องเที่ยวจะมีมากมีน้อยต่างกันไป ได้แก่ วัดที่มีโบราณวัตถุ โบราณสถาน ที่เป็นสถาปัตยกรรมเก่าแก่ มีประวัติเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์สำคัญในประวัติศาสตร์ก็ย่อมจะมีคุณค่ามากกว่าวัดที่สร้างตามแบบสถาปัตยกรรมสมัยใหม่ และไม่มีประวัติความเป็นมาที่น่าสนใจมากนัก

2) ความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง สิ่งหรือส่วนประกอบของสถานที่แห่งนั้นในการต้อนรับนักท่องเที่ยวหรือเป็นตัวช่วยในการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวที่จะเลือกเดินทางมาสู่สถานที่นั้น ๆ ถึงแม้ว่าความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวจะไม่ใช่สิ่งดึงดูดใจ หรือสิ่งตอบสนองความต้องการโดยตรง แต่ความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวมีอิทธิพลในการตัดสินใจเลือกเดินทางมายังสถานที่นั้น ซึ่งความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวมีลักษณะใหญ่ ๆ ทั้งหมด 5 ลักษณะ ได้แก่

2.1) สภาพการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว

2.2) สิ่งอำนวยความสะดวก

2.3) สภาพแวดล้อม

2.4) ความปลอดภัย

2.5) ฤดูกาลในการรองรับนักท่องเที่ยว

จารุจน์ กลิ่นดีปลี (2541 อ้างถึงใน อาภาวดี ทับสิรักษ์, 2555) ได้เสนอหลักเกณฑ์การพิจารณาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวของ โดยต้องครอบคลุมองค์ประกอบการท่องเที่ยวทั้ง 4 ด้าน ดังนี้

1) เกณฑ์การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวที่ครอบคลุมองค์ประกอบด้านพื้นที่ คือ การดึงดูดนักท่องเที่ยวด้วยทรัพยากรทางธรรมชาติที่มีลักษณะเฉพาะ หรือมีความเป็นเอกลักษณ์ ประวัติศาสตร์โบราณวัตถุสถานที่มีความเกี่ยวเนื่องกับระบบนิเวศ วัฒนธรรมประเพณีในท้องถิ่น รวมทั้งต้องมีปัจจัยอื่นที่ดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่ ได้แก่ ลักษณะภูมิทัศน์ ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว เช่น สภาพของเส้นทาง ฤดูกาล ระยะทางจากจุดศูนย์กลางการท่องเที่ยวในพื้นที่ เป็นต้น

2) เกณฑ์การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวที่ครอบคลุมองค์ประกอบด้านกิจกรรมและกระบวนการ คือ การพิจารณาถึงความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่ โอกาสในการสร้างจิตสำนึก และการให้การศึกษาด้านสิ่งแวดล้อม

3) เกณฑ์การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวที่ครอบคลุมองค์ประกอบด้านการส่วนร่วม คือ การพิจารณาว่าองค์กรท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการควบคุมดูแลแหล่งท่องเที่ยวในรูปแบบใดบ้าง และประชาชนในท้องถิ่นมีความพอใจ หรือสนใจที่จะให้แหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นของตนได้รับการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวหรือไม่

4) เกณฑ์การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวที่ครอบคลุมองค์ประกอบด้านการจัดการ คือ ความปลอดภัยในการท่องเที่ยวในพื้นที่ และบริเวณใกล้เคียง การจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกในการเข้าถึง เช่น ถนน ไฟฟ้า แหล่งน้ำ การจัดการควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยวในพื้นที่ท่องเที่ยวไม่ให้เกินขีดความสามารถในการรองรับ การจัดการควบคุมกิจการท่องเที่ยวในพื้นที่

ธรรมศักดิ์ โรจนสุนทร (ม.ป.ป. อ้างถึงใน ศิริจรรยา ประพฤติกิจ, 2553) ได้แบ่งองค์ประกอบที่นำมาเป็นเครื่องบ่งชี้ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว ดังนี้

1) ปัจจัยจูงใจหลักของการท่องเที่ยว พิจารณาจากสถานที่ตั้งและลักษณะของแหล่งท่องเที่ยวนั้นต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวหลาย ๆ ด้าน เช่น ความต้องการในด้านความสงบในการพักผ่อน ความสนุกสนาน การหาประสบการณ์ ซึ่งปัจจัยจูงใจหลักแบ่งได้ 3 ชนิด ได้แก่ ปัจจัยจูงใจด้านธรรมชาติ ปัจจัยจูงในด้านประวัติศาสตร์และศาสนา และปัจจัยจูงใจทางด้านกิจกรรมที่มนุษย์สร้างขึ้น

2) ปัจจัยประกอบ ได้แก่ คุณค่าดึงดูดใจจากสภาพแวดล้อม ภูมิอากาศ ภูมิประเทศ และลักษณะภูมิทัศน์ที่เป็นเอกลักษณ์ ความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สิน สภาพเศรษฐกิจและสังคมภัยธรรมชาติ และการเมือง

3) ปัจจัยสนับสนุนและสิ่งอำนวยความสะดวก ได้แก่ สิ่งอำนวยความสะดวกที่ได้มาตรฐานด้านที่พักและอาหาร การสื่อความหมาย ข้อมูลข่าวสาร การให้ข่าวสารประชาสัมพันธ์ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น ร้านจำหน่ายของที่ระลึก เป็นต้น

4) ปัจจัยด้านโครงสร้างพื้นฐานและการคมนาคม ต้องพิจารณาถึงโครงข่ายการคมนาคมทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ บริการสาธารณะ เช่น ไฟฟ้า น้ำ การระบายน้ำ การกำจัดขยะ ตลอดจนระบบการสื่อสารโทรคมนาคม

อย่างไรก็ตามจากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับศักยภาพด้านการท่องเที่ยว ซึ่งมีการนำแนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบศักยภาพในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว ของกรมการท่องเที่ยวมาประยุกต์ใช้ในงานวิจัยนั้น ๆ มีประเด็นที่น่าสนใจ คือ ด้านความปลอดภัยถูกนำมาวัดในองค์ประกอบด้านอื่น ดังนี้

วิวัฒน์ชัย บุญยภักดิ์ ได้นำองค์ประกอบด้านความปลอดภัย มาเป็นตัวชี้วัดในด้านความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยว คือ ความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวมีลักษณะใหญ่ ๆ ทั้งหมด 5 ลักษณะ ได้แก่ สภาพการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกสภาพแวดล้อม ความปลอดภัย และฤดูกาลในการรองรับนักท่องเที่ยว

ส่วนจารุจน์ กลิ่นดีปลี ได้นำองค์ประกอบด้านความปลอดภัยมาเป็นคำอธิบายความหมายด้านการจัดการ และได้ให้ความหมายถึงด้านการจัดการว่า ความปลอดภัยในการท่องเที่ยวในพื้นที่ และบริเวณใกล้เคียง การจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกในการเข้าถึง การจัดการควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยวในพื้นที่ท่องเที่ยวไม่ให้เกินขีดความสามารถในการรองรับ การจัดการควบคุมกิจการท่องเที่ยวในพื้นที่

ผู้วิจัยจึงได้สรุปความหมายด้านความปลอดภัย หมายถึง กระบวนการ หรือวิธีการป้องกันอันตรายจากภัยธรรมชาติ และปัจจัยอื่น เช่น ภัยจากโจรผู้ร้าย เรือล่ม รถชน เพื่อลดโอกาสการเกิดความเสียหาย บาดเจ็บ การสูญเสียต่อชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว เช่น การวางแผนในการรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว ความพร้อมของเจ้าหน้าที่พนักงานในการรักษาความปลอดภัย ศูนย์ช่วยเหลือนักท่องเที่ยว เป็นต้น

ทั้งนี้ในการพิจารณาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวเพื่อการพัฒนา เป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งในการศึกษาทรัพยากรที่มีอยู่ก่อนที่จะวางแผนพัฒนาหรือสิ่งเสริมใด ๆ เพื่อให้การดำเนินงานนั้นบรรลุวัตถุประสงค์ เป้าหมายและได้รับผลประโยชน์ตอบแทนอย่างมีประสิทธิภาพ

ยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวและสถานการณ์การท่องเที่ยวของประเทศ

ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวไทย พ.ศ. 2558-2560

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาได้กำหนดยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวไทยขึ้นโดยมีเป้าหมายเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศในระยะต่อไป จะไม่มุ่งเน้นเฉพาะการเพิ่มขึ้นของจำนวนนักท่องเที่ยว แต่จะให้ความสำคัญกับการพัฒนาเพื่อมุ่งสู่เป้าหมายการเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณภาพมากขึ้น ทั้งในเรื่องการเพิ่มระยะเวลาพำนักของนักท่องเที่ยว ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อหัวต่อวันหรือต่อครั้ง การพัฒนาในระดับพื้นที่การเชื่อมโยงการท่องเที่ยวภายในกลุ่มท่องเที่ยวและระหว่างกลุ่มท่องเที่ยว การกระจายตัวของนักท่องเที่ยวและกระจายรายได้ไปสู่ท้องถิ่นมากขึ้น คำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นต่อชุมชน สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม เพื่อสร้างให้เกิดความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน ดังนั้นยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวไทย พ.ศ. 2558-2560 จึงได้นำแนวคิดการพัฒนาใหม่ ๆ มาจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนา ดังนี้ (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2558)

1) การปรับเปลี่ยนวิธีคิดในการวางรากฐานการพัฒนาการท่องเที่ยวไทย โดยเน้นความเป็นเอกภาพ ร่วมคิดร่วมทำ ร่วมรับผิดชอบของทุกภาคส่วน และต้องเป็นการบูรณาการร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศ ได้แก่ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา กระทรวงการต่างประเทศ กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงคมนาคม กระทรวงมหาดไทย กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และกระทรวงวัฒนธรรม เป็นต้น

2) การบูรณาการระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาคม นับเป็นสิ่งสำคัญที่จะให้มีการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวไทยเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ถึงแม้จะมีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการบริหารหรือตัวบุคคลทั้งในระดับนโยบายและระดับปฏิบัติ แต่การขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวไทย พ.ศ. 2558-2560 จำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนจากภาคีการพัฒนาทั้งสามฝ่าย โดยเฉพาะบทบาทการมีส่วนร่วมของภาคประชาคมและภาคเอกชนในท้องถิ่น เนื่องจากท้ายที่สุดแล้วประชาชนที่เป็นเจ้าของทรัพยากรจะเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบมากที่สุด ดังนั้นการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนในการกำหนดยุทธศาสตร์และการทำงานร่วมกันเพื่อการขับเคลื่อนอย่างเป็นระบบและไปในทิศทางเดียวกัน สามารถก้าวไปพร้อมกันบนความเชื่อถือและความไว้วางใจซึ่งกันและกัน จะทำให้การพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศประสบผลสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรมและยั่งยืน

3) ปรับเปลี่ยนแนวคิดการวัดความสำเร็จของการพัฒนา ซึ่งที่ผ่านมาการพัฒนาการท่องเที่ยวมุ่งเน้นผลสำเร็จในเชิงปริมาณ ได้แก่ จำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยว

แต่การวัดผลการพัฒนาการท่องเที่ยวในระยะต่อไปจำเป็นจะต้องมองในหลายมิติที่สมดุลกันทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และสิ่งแวดล้อม เพื่อเป้าหมายสุดท้ายคือ การพัฒนาอย่างยั่งยืน

4) การกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาจะต้องใช้ตลาดเป็นตัวนำหรือ Demand drive เพื่อให้สามารถกำหนดเป้าหมายได้ชัดเจน สอดคล้องกับระยะเวลาที่ต้องการปรับปรุงแก้ไขปัญหาสำคัญในภาคอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ภายในปี 2560 มิฉะนั้นแล้วจะทำให้การกำหนดกลยุทธ์ทางการตลาดและแนวทางการพัฒนาสินค้าและบริการไม่สอดคล้องและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน การดำเนินกิจกรรมกระจัดกระจายและซ้ำซ้อนกันเหมือนในอดีตที่ผ่านมา ดังนั้น แนวทางคิดการพัฒนาในระยะต่อไปจำเป็นต้องกำหนดกลยุทธ์การพัฒนาตัวสินค้าหรือแหล่งท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาด ตามแผนตลาดการท่องเที่ยวของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

5) การขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวไทย พ.ศ. 2558-2560 จำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนงบประมาณในระยะยาวทั้งงบประมาณจากส่วนกลาง งบประมาณกลุ่มจังหวัด งบประมาณของจังหวัด องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และงบประมาณที่สนับสนุนผ่านกองทุนเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไทย เพื่อให้หน่วยงานมีงบประมาณในการบูรณาการการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศ ให้มีความสอดคล้องและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาจัดทำยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวไทย พ.ศ. 2558-2560 ภายใต้วิสัยทัศน์ที่ว่า “วางรากฐานการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวให้ประเทศไทยเป็นแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพอย่างมีดุลยภาพและยั่งยืน” โดยมีดัชนีชี้วัดความสำเร็จของยุทธศาสตร์ 6 ประการ ได้แก่ ประเทศไทยรายได้จากการท่องเที่ยว 2.5 ล้านล้านบาท ในปี 2560 และมีจังหวัดที่มีรายได้จากการท่องเที่ยวมากกว่า 5 พันล้านบาท/ ปี มีจำนวนเพิ่มขึ้น ตลอดจนมีอัตราการท่องเที่ยวในช่วงนอกฤดูกาลท่องเที่ยวหรือ Low season เพิ่มขึ้น อีกทั้งนักท่องเที่ยวและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจากการพัฒนาการท่องเที่ยว มีความพึงพอใจต่อสถานการณ์การท่องเที่ยวไทย รวมถึงมีการกำหนดขีดความสามารถในการรองรับของแหล่งท่องเที่ยวที่เปราะบาง และอันดับขีดความสามารถในการแข่งขันของการท่องเที่ยวไทยดีขึ้น โดยเฉพาะด้านความปลอดภัย ด้านความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม และด้านสุขอนามัย ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวไทย ปี 2558-2560 ประกอบด้วยยุทธศาสตร์ 3 ประการ ได้แก่

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การส่งเสริมตลาดท่องเที่ยว

เพื่อผลักดันและนำประเทศไทยสู่ความมั่งคง มั่งคั่ง และ ยั่งยืนตามวิสัยทัศน์ของรัฐบาล โดยใช้การท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือนั้น จะต้องสร้างความสมดุลระหว่างการเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว การใช้ทรัพยากรทางการท่องเที่ยว และการสร้างความพึงพอใจให้กับนักท่องเที่ยวและประชาชน เพื่อวางรากฐานการดำเนินงานเพื่อให้เกิดการเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืนในระยะ

ยาว ในขณะเดียวกันจะต้องทำให้การท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือในการสร้างรายได้เพื่อฟื้นฟูสถานะทางเศรษฐกิจของประเทศระยะสั้นเช่นกัน ทั้งนี้ กลยุทธ์การดำเนินงานประกอบด้วย 4 กลยุทธ์หลัก ดังนี้

1) กลยุทธ์การยกระดับภาพลักษณ์การท่องเที่ยวสู่การเป็น Quality leisure destination เน้นการสื่อสารข้อมูลเชิงบวก ในด้านสินค้าและบริการที่มีคุณภาพมาตรฐาน และใช้ “วิถีไทย” เป็นตัวนำในการสร้างเอกลักษณ์ และส่งมอบประสบการณ์ท่องเที่ยวที่มีคุณค่าแก่นักท่องเที่ยว รวมทั้งปลุกกระแสให้คนไทยนิยมไทยภูมิใจในความเป็นไทย และดำรงไว้ซึ่งวิถีไทย และบริหารจัดการภาพลักษณ์ทางลบ ควบคู่กับการยกระดับและเพิ่มขีดความสามารถให้ผู้เกี่ยวข้องในห่วงโซ่คุณค่ามีความเข้มแข็ง สามารถส่งมอบสินค้าและบริการที่มีคุณภาพและสอดคล้องกับความต้องการนักท่องเที่ยว โดยดำเนินการผ่าน 2 มาตรการ ได้แก่ มาตรการปรับตำแหน่งภาพลักษณ์การท่องเที่ยวสู่การเป็น Quality leisure destination และมาตรการยกระดับคุณภาพ Value chain

2) กลยุทธ์การปรับโครงสร้างตลาดสู่ High value เน้นการขยายฐานตลาดนักท่องเที่ยว ขยายตลาดกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง และเจาะตลาดการท่องเที่ยวเชิงแนวคิดที่มีค่าใช้จ่ายสูง เช่น การแต่งงานและฮันนีมูน การท่องเที่ยวเชิงกีฬา การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและการแพทย์ ตลาดชาวมุสลิม เป็นต้น

3) กลยุทธ์สร้างโอกาสทางการท่องเที่ยวสู่คนไทยทุกกลุ่ม เน้นให้คนไทยทุกคนสามารถเดินทางท่องเที่ยวได้โดยไม่ต้องคำนึงถึงฐานะ รายได้ และข้อจำกัดด้านกายภาพ และส่งเสริมการท่องเที่ยวในลักษณะเรียนรู้ เพื่อให้ได้รับประสบการณ์ เปิดโลกทัศน์ และ เกิดความเข้าใจและภาคภูมิใจในความเป็นไทย

4) กลยุทธ์สร้างสมดุลเชิงเวลาและพื้นที่ เน้นการส่งเสริมให้เกิดการเดินทางสู่พื้นที่ท่องเที่ยวรอง และเดินทางท่องเที่ยวในช่วงนอกฤดูกาล โดยดำเนินการผ่าน 2 มาตรการ ได้แก่ มาตรการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปยังพื้นที่ใหม่ และมาตรการส่งเสริมการกระจายช่วงเวลาการท่องเที่ยว ดังนี้

4.1) ส่งเสริมการท่องเที่ยวไปยังพื้นที่ใหม่ มีแนวทางการดำเนินงาน ได้แก่ ส่งเสริมการเดินทางสู่พื้นที่ท่องเที่ยวใหม่ที่มีความพร้อม เช่น เมืองท่องเที่ยวหลัก กลุ่มจังหวัด 8 Cluster 12 เมืองต้องห้าม...พลาด เมืองเศรษฐกิจพิเศษ ส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนและ Creative tourism ชะลอการส่งเสริมการเดินทางไปยังพื้นที่ที่อ่อนไหว และมีนักท่องเที่ยวเกินขีดความสามารถในการรองรับส่งเสริมให้ท่องเที่ยวเชื่อมโยงเป็นกลุ่มจังหวัดจากเมืองหลักสู่เมืองรองโดยรอบ

4.2) ส่งเสริมการกระจายช่วงเวลาการท่องเที่ยว มีแนวทางการดำเนินงาน ได้แก่ ปรับทัศนคติของคนไทยให้ออกเดินทางท่องเที่ยวในช่วงนอกฤดูกาลและลาพักร้อนไปพักผ่อนในวัน

ธรรมดา ส่งเสริมการเดินทางของกลุ่มวิชาชีพอิสระ เช่น แพทย์ พยาบาล ทนาย นักธุรกิจ เจ้าของกิจการ นักแสดง เป็นต้น ส่งเสริมการลาพักร้อนในวันธรรมดาเพื่อเดินทางท่องเที่ยว

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาสินค้าและบริการการท่องเที่ยว

เพื่อให้สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่เพื่อรองรับกลุ่มนักท่องเที่ยวคุณภาพ การเร่งพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ ที่สำคัญ รวมถึงการมุ่งสร้างความปลอดภัยและการไม่เอารัดเอาเปรียบหรือหลอกลวงนักท่องเที่ยว รวมถึงการช่วยเหลือนักท่องเที่ยวในสภาวะวิกฤต สิ่งเหล่านี้เป็นโจทย์ของการพัฒนาสินค้าและบริการท่องเที่ยว ซึ่งจะสร้างความเชื่อมั่นและความประทับใจแก่ผู้มาเยือนต่อไปทั้งนี้กลยุทธ์การพัฒนาแบ่งออกเป็น 5 กลยุทธ์ ดังนี้

1) กลยุทธ์การพัฒนาเชิงพื้นที่ เป็นการพัฒนาพื้นที่ให้มีศักยภาพในการเป็นสถานที่ท่องเที่ยว ได้แก่โครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวโครงการ 12 เมืองต้องห้าม...พลาด ดึงจุดเด่นของพื้นที่แต่ละแห่งมาส่งเสริมการท่องเที่ยวให้มีรูปแบบเฉพาะ เช่น การส่งเสริมเมืองพัทยาให้เป็นเมืองแห่งการท่องเที่ยวและกีฬา การย้ำภาพแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวชั้นสูง การพัฒนาการท่องเที่ยวแถวอีสานใต้ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอารยธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น เป็นต้น และสร้างรายได้ลงสู่ชุมชนด้วยการนำสินค้าจากชุมชน ได้แก่ หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์เข้าสู่ภาคธุรกิจ

2) กลยุทธ์การพัฒนารายสาขา เน้นการพัฒนาบริการการท่องเที่ยวที่มีรูปแบบเฉพาะให้มีมาตรฐานและมีความหลากหลาย สอดคล้องกับความต้องการของตลาดเฉพาะกลุ่ม เช่น การส่งเสริมการท่องเที่ยวกลุ่มมุสลิมโดยอำนวยความสะดวกให้สอดคล้องกับหลักศาสนาอิสลาม การส่งเสริมความเป็นเมืองแห่งการประชุมและนิทรรศการของกรุงเทพฯ ด้วยการจัดประชุมและนิทรรศการระดับประเทศและนานาชาติ เป็นต้น

3) กลยุทธ์พัฒนาการอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว ได้แก่ การอำนวยความสะดวกในการขอวีซ่าและการตรวจลงตราแบบอิเล็กทรอนิกส์ การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกในสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อคนหลากหลายกลุ่ม เช่น ห้องน้ำสำหรับคนพิการ สถานที่ละหมาดสำหรับชาวมุสลิม เป็นต้น การขยายศูนย์บริการนักท่องเที่ยวและการเข้าถึงอินเตอร์เน็ตในแหล่งท่องเที่ยว

4) กลยุทธ์พัฒนาด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว เช่น การประสานงานกับผู้ประกอบการเกี่ยวกับมาตรการการเช่ารถ ปราบปรามมัคคุเทศก์เถื่อน และอาชญากรต้มตุ๋นนักท่องเที่ยวอย่างจริงจัง เป็นต้น

5) กลยุทธ์พัฒนาระบบโลจิสติกส์เพื่อการท่องเที่ยว โดยปรับปรุงระบบโดยสารสาธารณะให้มีการบริการที่มีมาตรฐาน เชื่อมโยงระหว่างแหล่งท่องเที่ยวหลักและแหล่งท่องเที่ยวรอง และพัฒนาระบบบริการข้อมูลการเดินทางแบบครบวงจร

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยว

โดยการบูรณาการแบบไตรภาคี คือ เน้นการมีส่วนร่วมระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาคมท้องถิ่น ผ่านกลไกการดำเนินงานตั้งแต่ระดับนโยบายจนถึงระดับปฏิบัติ มีการพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวในทุกระดับ การพัฒนาระบบข้อมูลและกฎระเบียบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ดังนั้นยุทธศาสตร์การบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวจึงได้กำหนดกลยุทธ์การพัฒนา 4 ประการ ดังนี้

1) กลยุทธ์บูรณาการการทำงานผ่านกลไกการขับเคลื่อนทั้งระบบ ตั้งแต่ระดับนโยบายจนถึงระดับท้องถิ่น รวมถึงการจัดลำดับเรื่องที่สำคัญ และการเพิ่มประสิทธิภาพของหน่วยงานภาครัฐ เช่น การเพิ่มบทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ การปรับปรุงโครงสร้างและบุคลากรของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เป็นต้น

2) กลยุทธ์พัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว ตั้งแต่ระดับผู้บริหาร นักวิชาการ ผู้ประกอบการ แรงงาน กลุ่มเครือข่ายท่องเที่ยวชุมชน ไปจนถึงประชาชนทั่วไป รวมทั้งเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการรายย่อย โดยการเอื้อให้เข้าถึงแหล่งเงินทุนที่เหมาะสม

3) กลยุทธ์การพัฒนาระบบข้อมูลและสารสนเทศ เพื่อการท่องเที่ยวโดยการจัดตั้งศูนย์ TIC (Tourism Intelligence Center) และการพัฒนาคลังข้อมูลและงานวิจัยด้านการท่องเที่ยวของประเทศให้เป็นระบบ

4) กลยุทธ์ปรับปรุงกฎหมายและกลไกการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง โดยปรับปรุงกฎหมายบางฉบับที่ล้าสมัยและเป็นอุปสรรคต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยว เช่น พระราชบัญญัตินโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2551 พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดีทัศน์ พ.ศ. 2551 เป็นต้น และบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างจริงจัง ได้แก่ พระราชบัญญัติตรวจคนเข้าเมืองพ.ศ. 2522 และกฎหมายที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมต่างๆ เพื่อช่วยลดผลกระทบต่อสภาพสังคมและเศรษฐกิจที่เกิดจากการท่องเที่ยว (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2558)

ยุทธศาสตร์การพัฒนาและแนวทางการพัฒนาของเทศบาลตำบลเกาะเต่า

แผนพัฒนาสามปี (พ.ศ. 2560-2562) ของเทศบาลตำบลเกาะเต่าเป็นแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมที่สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาของรัฐบาล ยุทธศาสตร์ของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559) รวมไปถึงแผนพัฒนาจังหวัด แผนพัฒนาอำเภอ เป็นกรอบแนวทางในการจัดทำ เพื่อให้ประชาชนในเขตพื้นที่รับผิดชอบส่วนใหญ่มีคุณภาพชีวิตอยู่ในระดับดี โดยมีแนวทางการพัฒนาและกลยุทธ์ตามแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา ดังนี้ (งานนโยบายและแผน สำนักปลัดเทศบาลเทศบาลตำบลเกาะเต่า, 2560)

วิสัยทัศน์การพัฒนา

“ปกป้อง รักษา พัฒนา อย่างยั่งยืน”

พันธกิจ (Missions)

1) ส่งเสริมการปลูกจิตสำนึกและสร้างความตระหนัก ตลอดจนเฝ้าระวังและฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างมีส่วนร่วม

2) สนับสนุนการบริหารจัดการระบบนิเวศน์ให้มีความอุดมสมบูรณ์และปราศจากมลภาวะ

3) ส่งเสริมและพัฒนาการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี โดยการมีส่วนร่วมของประชาชนแบบบูรณาการ

4) เสริมสร้างความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงภายใน อำนวยความเป็นธรรมและความปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สิน

5) ส่งเสริมและสนับสนุนความเข้มแข็งของชุมชนให้เกิดความสมานฉันท์ ภายใต้วัฒนธรรมประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น

6) เสริมสร้างคุณภาพชีวิตของประชาชนและสภาวะแวดล้อมที่ถูกสุขอนามัย และได้รับการส่งเสริมระบบสวัสดิการสังคมอย่างทั่วถึง

7) พัฒนาและเสริมสร้างความร่วมมือของเครือข่ายภาคธุรกิจการท่องเที่ยวทางด้านบริหารจัดการ ให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น

8) เสริมสร้างความร่วมมือของผู้ประกอบการและพัฒนาเครือข่ายภาคธุรกิจ รวมทั้งส่งเสริมการกระจายรายได้ของเศรษฐกิจชุมชนให้เติบโตอย่างมีเสถียรภาพ

9) พัฒนาและบริหารจัดการระบบโครงข่ายคมนาคมขนส่ง และระบบสาธารณูปโภค-สาธารณูปการขั้นพื้นฐานให้มีคุณภาพมาตรฐานและมีความทั่วถึง

10) พัฒนาและสนับสนุนการใช้ประโยชน์จากที่ดิน และการวางระบบผังเมืองอย่างมีส่วนร่วมและมีมาตรฐานวิชาการ

เป้าประสงค์/ จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนา (Goal)

1) เพื่อให้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีความอุดมสมบูรณ์ ปราศจากมลภาวะและมีการอนุรักษ์อย่างต่อเนื่อง

2) เพื่อให้มีการบริหารจัดการระบบนิเวศน์ของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเป็นไปอย่างยั่งยืน

3) เพื่อให้การบริหารกิจการบ้านเมืองของทุกภาคส่วนเป็นไปอย่างมีส่วนร่วม และมีความสอดคล้องกันตามหลักธรรมาภิบาล

4) เพื่อให้สังคมมีความเข้มแข็งและมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

5) เพื่อให้ประชาชนและเยาวชนได้รับการส่งเสริมการศึกษาอย่างมีคุณภาพ และมีความทั่วถึงควบคู่กับคุณธรรม

6) เพื่อให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี และได้รับการส่งเสริมสวัสดิการสังคมอย่างทั่วถึง

7) เพื่อให้การท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้รับการพัฒนาอย่างมีดุลยภาพและพัฒนาอย่างมีคุณภาพ

8) เพื่อให้เศรษฐกิจมีความเป็นมาตรฐานสากลและเติบโตอย่างยั่งยืน โดยยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

9) เพื่อให้ประชาชนมีระบบสาธารณูปโภค-สาธารณูปการ และโครงสร้างพื้นฐานอย่างครบถ้วนและทั่วถึง

10) เพื่อให้ประชาชนได้ใช้ประโยชน์จากที่ดินอย่างเหมาะสม และมีระบบผังเมืองที่สอดคล้องกับความต้องการของประชาชน

ประเด็นยุทธศาสตร์การพัฒนา/ กลยุทธ์

1) ด้านโครงสร้างพื้นฐาน

1.1) พัฒนาโครงข่ายคมนาคมขนส่ง และส่งเสริมระบบไฟฟ้าสาธารณะให้มีประสิทธิภาพ ครอบคลุมและทั่วถึง เพื่อให้สามารถรองรับการเจริญเติบโตต่อไปในอนาคต

1.2) ส่งเสริมและพัฒนาระบบจราจรให้ได้มาตรฐาน เพื่ออำนวยความสะดวกในการสัญจรและเกิดความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

1.3) พัฒนาและส่งเสริมระบบประปาให้มีคุณภาพและเพียงพอต่อความต้องการ

1.4) บริหารการจัดการระบบผังเมืองที่สอดคล้องอย่างเป็นระบบ

2) ด้านเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว

2.1) สนับสนุนและส่งเสริมศักยภาพเกี่ยวกับการประกอบอาชีพให้มีมาตรฐานและสามารถพึงพาตนเองได้ ตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

2.2) พัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และส่งเสริมให้มีมาตรฐานการให้บริการด้านการท่องเที่ยวที่มีความสะดวกและครบวงจร

2.3) ส่งเสริมการบริหารจัดการและพัฒนาการจัดเก็บรายได้ให้เกิดความเป็นธรรม ความสะดวก และความโปร่งใส

3) ด้านการศึกษา ศาสนาและศิลปวัฒนธรรม

3.1) พัฒนาระบบการบริหารการศึกษา คุณภาพการศึกษาทางด้านภาษา และสนับสนุนการขยายโอกาสทางการศึกษาให้มีประสิทธิภาพและทั่วถึง รวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีทางการศึกษา

3.2) สนับสนุนและส่งเสริมประเพณี ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นให้มีความยั่งยืน

3.3) สร้างความตระหนักและปลูกฝังจิตสำนึกประชาชนในชาติให้มีความจงรักภักดีในสถาบัน

4) ด้านคุณภาพชีวิตและสังคม

4.1) พัฒนาและส่งเสริมสวัสดิการสังคมและสังคมสงเคราะห์ให้แก่ผู้สูงอายุ ผู้พิการทุพลภาพ และผู้ด้อยโอกาสอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม รวมทั้งมีความสอดคล้องและเชื่อมโยงกับนโยบายของภาครัฐ

4.2) สนับสนุนและส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่น

4.3) ส่งเสริมศักยภาพการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย และเสริมสร้างการรักษาความสงบเรียบร้อยและมั่นคงภายใน เพื่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน

4.4) พัฒนาระบบสุขภาพและการบริการสาธารณสุขอย่างครบวงจร และส่งเสริมสถาบันครอบครัว รวมทั้งเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดอย่างบูรณาการ

4.5) สนับสนุนและส่งเสริมการพัฒนาด้านกีฬา และสถานที่ออกกำลังกายต่อเนื่องและทั่วถึง

5) ด้านการเมืองและการบริหาร

5.1) บริหารจัดการตามหลักธรรมาภิบาล และพัฒนาการปฏิบัติงานตามแนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

5.2) สนับสนุนการพัฒนาศักยภาพบุคลากร และส่งเสริมความพร้อมของการปฏิบัติงานให้มีประสิทธิภาพและทันสมัย

5.3) พัฒนาระบบสารสนเทศและการสื่อสาร และระบบการให้บริการประชาชนตลอดจนการติดตามตรวจสอบและประเมินผลการปฏิบัติงานของหน่วยงานภาครัฐอย่างมีประสิทธิภาพ

5.4) ส่งเสริมการพัฒนาระบอบประชาธิปไตย และเสริมสร้างความปรองดองสมานฉันท์อย่างมีส่วนร่วมของสังคมทุกภาคส่วน

6) ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

6.1) พัฒนาการบริหารจัดการขยะมูลฝอย และระบบควบคุมบำบัดน้ำเสีย อย่างมีประสิทธิภาพและไม่มีผลกระทบต่อชุมชน

6.2) สนับสนุนการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทั้งบนบกและในทะเลอย่างมีส่วนร่วม และส่งเสริมการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

6.3) บริหารจัดการระบบนิเวศน์ของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้เกิดความสมดุล

7) ด้านประชาคมอาเซียน

7.1) พัฒนาประสิทธิภาพองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทั้งด้านการปฏิบัติงานและทักษะภาษาสากลหรือภาษากลุ่มประเทศอาเซียน

7.2) สร้างความตระหนักและให้ความรู้แก่ประชาชน และส่งเสริมการมีส่วนร่วมในกระบวนการสร้างประชาคมอาเซียน

7.3) สนับสนุนภาคเอกชนให้มีศักยภาพการแข่งขันและโอกาสในตลาดเสรีอาเซียน

การจัดทำแผนพัฒนาสามปีนั้น จะเป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้พิจารณาอย่างรอบคอบให้เห็นถึงความเชื่อมโยงระหว่างแนวทางการดำเนินงานต่าง ๆ ที่อาจมีความเชื่อมโยงและส่งผลทั้งในเชิงสนับสนุน และเป็นอุปสรรคต่อกัน เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนำมาตัดสินใจกำหนดแนวทางการดำเนินงาน และใช้ทรัพยากรการบริหารของท้องถิ่นอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้เกิดประโยชน์สาธารณะสูงสุด

สถานการณ์การท่องเที่ยวของประเทศ

การท่องเที่ยวถือเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจภายในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก รัฐบาลแต่ละประเทศรวมถึงประเทศไทยเองจึงต้องพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศของตนเอง เพื่อเพิ่มส่วนแบ่งการตลาดของการท่องเที่ยวโลก ทั้งในแง่ของการโน้มน้าวใจให้ผู้คนในประเทศนิยมเดินทางท่องเที่ยวในประเทศของตนเอง เพื่อกระตุ้นการไหลเวียนของเงินตราและการประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศของตน

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ได้คาดการณ์การท่องเที่ยวของไทยในปี พ.ศ. 2560 จะก่อให้เกิดรายได้มูลค่ารวม 2.75 ล้านล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2559 สำหรับประเทศไทย เริ่มต้นปีด้วยจำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติจำนวน 9.07 ล้านคน ขยายตัวร้อยละ 0.41 จากช่วงเวลาเดียวกันของปี 2559 สร้างรายได้ 4.72 แสนล้านบาท ในขณะที่จำนวนนักท่องเที่ยวภายในประเทศเพิ่มขึ้นร้อยละ 5.43 ก่อให้เกิดรายได้จากการท่องเที่ยวภายในประเทศ 2.31 แสนล้านบาท และเป็นที่

คาดการณ์ว่าตลอดทั้งปี พ.ศ. 2560 จะมีรายได้จากการท่องเที่ยวรวม 2.75 ล้านล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2559 ร้อยละ 9.84 โดยเป็นรายได้ที่มาจากนักท่องเที่ยวต่างชาติจำนวน 1.82 ล้านล้านบาท และมาจากนักท่องเที่ยวชาวไทย 0.93 ล้านล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 17-18 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) ใกล้เคียงกับของปีที่ผ่านมา (พ.ศ. 2559) ปัจจัยที่ส่งผลต่อจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เพิ่มขึ้น ได้แก่ (1) เศรษฐกิจโลกที่ค่อย ๆ ฟื้นตัวและคาดว่าจะดีขึ้นตามลำดับ สำหรับบางประเทศ อาทิ สหรัฐอเมริกา อินเดีย แคนาดา และบางประเทศในยุโรป โดยเฉพาะรัสเซียที่กลับมาเพิ่มจำนวนมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด (2) การเพิ่มจำนวนของเส้นทางการบินในประเทศและระหว่างประเทศของสายการบินต้นทุนต่ำจากราคาน้ำมันที่ยังอยู่ในระดับต่ำ (3) การนำเสนอแพ็คเกจในราคาประหยัด (4) การแข็งค่าของเงินสกุลดอลลาร์สหรัฐฯและเงินเยน (5) การขยายระยะเวลามาตรการยกเว้นค่าธรรมเนียมการตรวจลงตราวีซ่า (6) การลดค่าธรรมเนียม VOA ตามกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ฉบับที่ 6 พ.ศ. 2559 ของกรมการขนส่งทางบก (7) เสถียรภาพทางการเมืองของไทยและเศรษฐกิจของประเทศที่มีแนวโน้มปรับตัวดีขึ้น และ (8) ความพึงพอใจต่อการให้บริการด้านการท่องเที่ยวของไทยจากการสำรวจนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เพิ่มขึ้น อันเป็นผลจากการดำเนินมาตรการด้านการท่องเที่ยวของภาครัฐตลอดปี พ.ศ. 2559 ที่สนับสนุนให้การท่องเที่ยวของไทยเติบโตขึ้นในช่วงต้นปี พ.ศ. 2560 (สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2560)

สถานการณ์การท่องเที่ยวบนเกาะเต่า

สถิติของนักท่องเที่ยวที่มาเยือนเกาะเต่านั้นผู้วิจัยได้นำเสนอเป็นแผนภูมิเพื่อแสดงถึงจำนวนผู้มาเยือนเกาะเต่า ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยของนักท่องเที่ยว และรายได้จากนักท่องเที่ยวที่ได้รับข้อมูลจากศูนย์บริการนักท่องเที่ยวเกาะเต่า ดังนี้

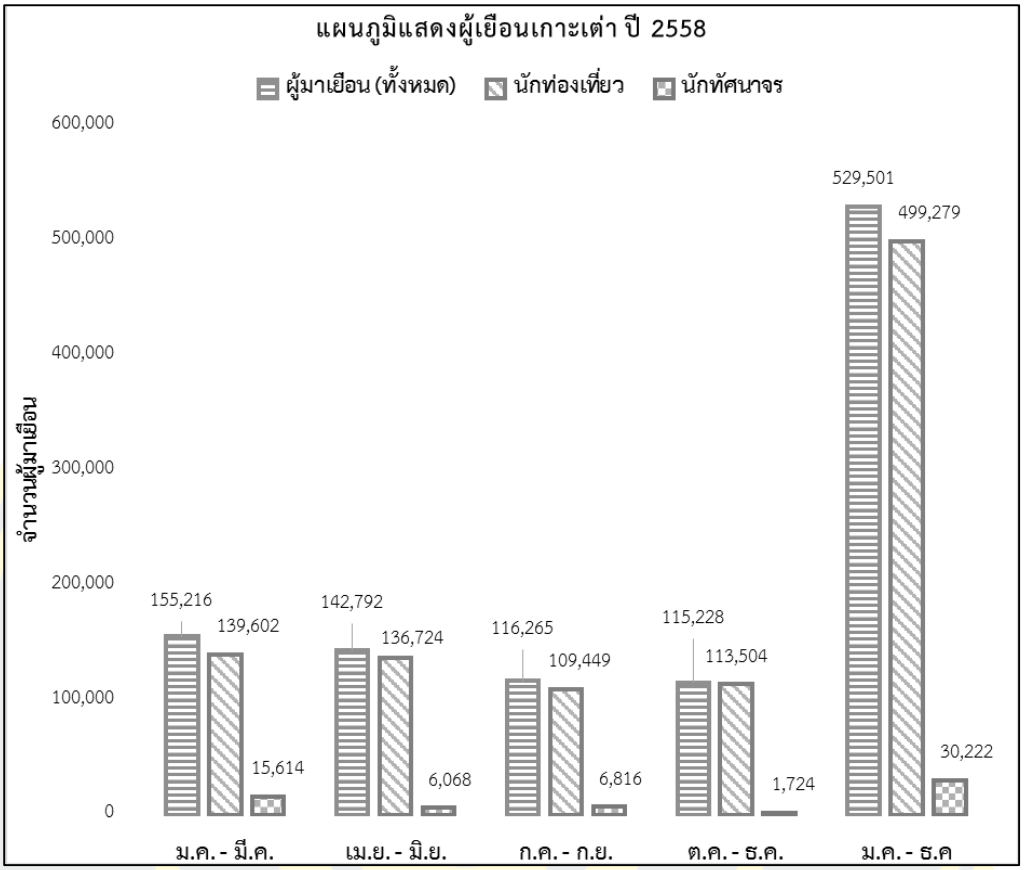

ภาพที่ 3 แผนภูมิแสดงผู้มาเยือนเกาะเต่า

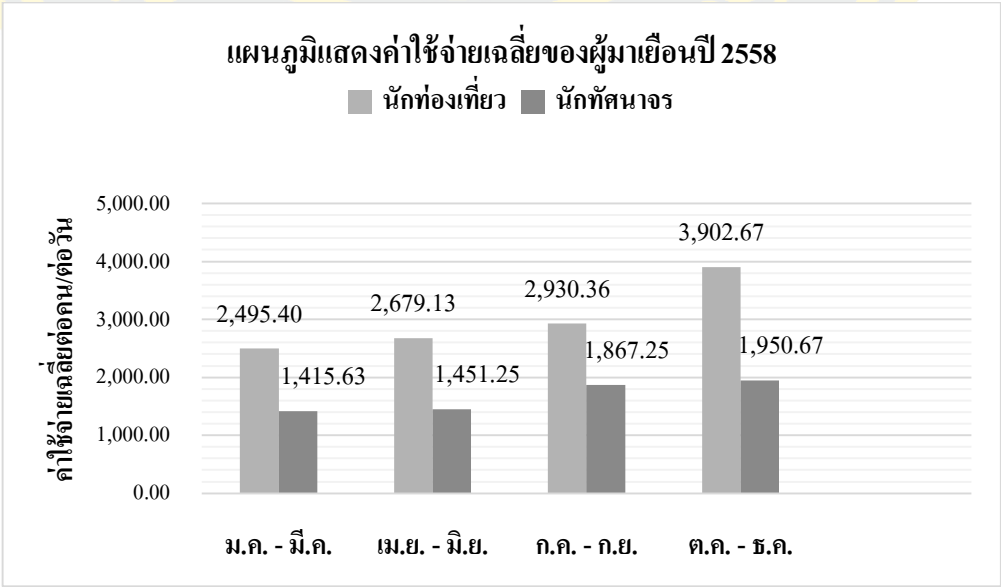

ภาพที่ 4 แผนภูมิแสดงค่าใช้จ่ายเฉลี่ยของผู้มาเยือน

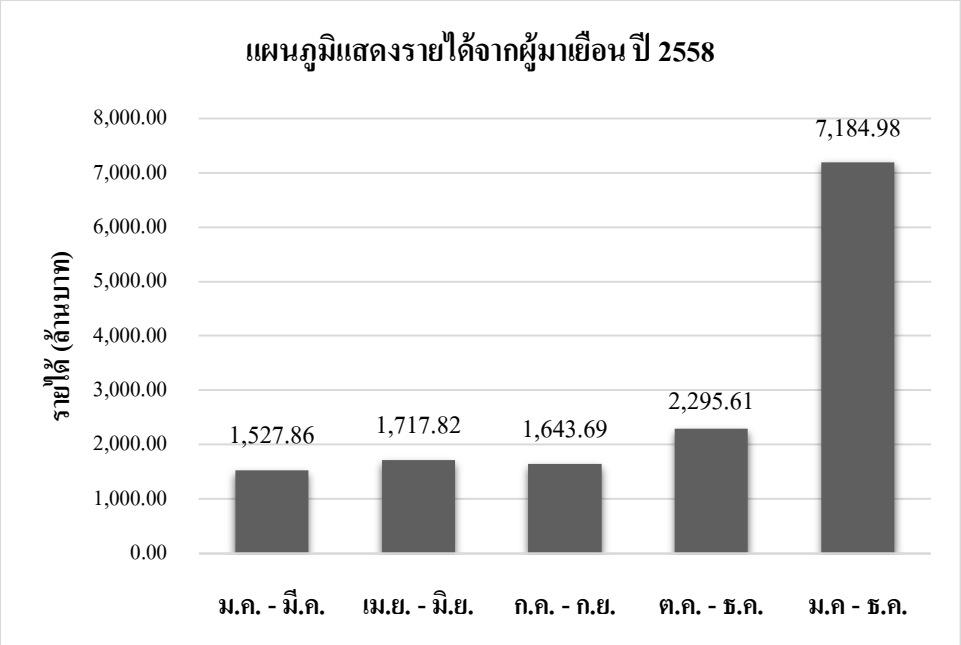

ภาพที่ 5 แผนภูมิแสดงรายได้จากผู้มาเยือน

จากแผนภูมิข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าในปี 2558 ที่ผ่านมา มีผู้มาเยือนเกาะเต่าทั้งหมดจำนวน 529,501 คน ในช่วงต้นปีมีจะมีนักท่องเที่ยวนิยมมาเที่ยวมากที่สุดจำนวน 155,216 คน และช่วงที่มีนักท่องเที่ยวมาเที่ยวน้อยที่สุดคือช่วงปลายปี มีจำนวน 115,228 คน ในจำนวนนี้มีนักท่องเที่ยวที่มาพักค้างคืนทั้งหมด 499,279 คน และเป็นนักทัศนาจรที่ไม่พักค้างคืนจำนวน 30,222 คน

จากการสำรวจพบว่า นักท่องเที่ยวมีอัตราการใช้จ่ายในช่วงปลายปีสูงที่สุดเฉลี่ยต่อคนต่อวันอยู่ที่ประมาณ 3,902.67 บาท และนักทัศนาจรมีอัตราการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อคนต่อวันอยู่ที่ประมาณ 1,950.67 บาท และนักท่องเที่ยวมีอัตราการใช้จ่ายในช่วงต้นปีต่ำที่สุดเฉลี่ยต่อคนต่อวันอยู่ที่ประมาณ 2,495.40 บาท และนักทัศนาจรมีอัตราการใช้ต่อคนต่อวันอยู่ที่ประมาณ 1,415.63 บาท ทั้งนี้คิดเป็นมูลค่ารายได้จำนวน 7,184.98 ล้านบาท โดยช่วงที่ได้รับรายได้สูงสุดจะเป็นช่วงปลายปี มีรายได้ 2,295.61 ล้านบาท และช่วงที่ได้รับรายได้ต่ำสุดจะเป็นช่วงต้นปี มีรายได้ 1,527.86 ล้านบาท

จะเห็นได้ว่าเกาะเต่ามีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามากว่า 500,000 คนต่อปี และคิดเป็นมูลค่าทางรายได้กว่า 7,000 ล้านบาท กลุ่มผู้ประกอบการคาดการณ์กันด้วยว่า ในปี 2560 นี้ จะสามารถสร้างศักยภาพในการสร้างรายได้จากภาคการท่องเที่ยวได้เพิ่มขึ้น ปัจจุบันผู้ประกอบการโรงแรมเริ่มที่จะทำการปรับปรุงที่พักโรงแรม และลงทุนโรงแรมในระดับ 4 ดาว เพื่อเป็นการยกระดับภาพลักษณ์ของการท่องเที่ยวให้ดีขึ้น รวมทั้งมีมาตรฐานด้านความปลอดภัยที่เป็นไปตามมาตรฐานสากล

อย่างไรก็ตามสถานการณ์และทิศทางการท่องเที่ยวไทยนั้นขึ้นอยู่กับทั้งปัจจัยภายในประเทศและปัจจัยภายนอกประเทศคือสถานการณ์ในมุมมองระดับภูมิภาคไปจนถึงระดับโลกสำหรับปัจจัยภายในประเทศที่ส่งผลต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยนั้นแบ่งออกได้ (ชัยยุทธ ถาวรานุรักษ์, 2560) ดังนี้

1) ภาพลักษณ์ของประเทศไทย ภาพลักษณ์แง่บวกที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มาเยือนประเทศไทย คือ ความสวยงามและหลากหลายของสถานที่ท่องเที่ยว รวมถึงราคาค่าใช้จ่ายที่คุ้มค่า การคมนาคมทางอากาศมายังหัวเมืองใหญ่ทำได้สะดวก ผู้คนเป็นมิตร มีน้ำใจ สามารถใช้ชีวิตพักผ่อนได้อย่างเต็มที่ ส่วนภาพลักษณ์ในแง่ลบ เช่น ปัญหาอาชญากรรม ความปลอดภัยและความเสื่อมโทรมของสถานที่ท่องเที่ยว เสถียรภาพทางการเมือง เป็นต้น

2) ทรัพยากรการท่องเที่ยวเสื่อมโทรม ปัญหานี้เกิดจากปริมาณนักท่องเที่ยวที่เข้ามายังแหล่งท่องเที่ยวนั้นมากเกินไปจากการส่งเสริมการท่องเที่ยวจนเกินความสามารถในการรับรอง ทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ เช่น ปัญหาขยะ น้ำเน่าเสีย การบุกรุกพื้นที่ ระบบนิเวศถูกทำลาย เป็นต้น

3) การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ประเทศไทยมีการคมนาคมทางอากาศที่สะดวกในแง่การโดยสารระหว่างประเทศและการโดยสารไปยังหัวเมืองใหญ่ ๆ ภายในประเทศ การเกิดขึ้นของสายการบินต้นทุนต่ำ และการเพิ่มเที่ยวบินมีผลต่อการตัดสินใจเดินทางของนักท่องเที่ยว อาจมีปัญหาในเรื่องของการคมนาคมทางถนนไปยังแหล่งท่องเที่ยวบางแห่ง ที่ยังไม่ค่อยสะดวกนัก ทำให้เป็นการปิดโอกาสธุรกิจท่องเที่ยวอย่างน่าเสียดาย ความเชื่อมโยงและการเดินทางระหว่างแหล่งท่องเที่ยวหลักและแหล่งท่องเที่ยวรอง ยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร

4) บุคลากรในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ในภาพรวมบุคลากรยังสามารถรับการพัฒนาศักยภาพเพื่อก้าวสู่การแข่งขันในระดับสากล ทั้งในเรื่องการเข้าถึงแหล่งข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินงานท่องเที่ยว การพัฒนาธุรกิจอย่างมืออาชีพสำหรับผู้ประกอบการรายย่อย และทักษะด้านภาษาต่างประเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศ

5) การส่งเสริมการท่องเที่ยวจากภาครัฐ การปรับปรุงกฎหมายให้ทันสมัยสอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของโลก และการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังเพื่อให้เกิดผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรม การบริการข้อมูลสารสนเทศเชิงลึกให้แก่ผู้ประกอบการเข้าถึงได้ และการบูรณาการระหว่างหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน ตั้งแต่หน่วยงานระดับประเทศไปจนถึงหน่วยงานในพื้นที่และชุมชนของเจ้าของทรัพยากร

บริบทของพื้นที่

ข้อมูลทั่วไป

เกาะเต่าเป็นสถานที่ท่องเที่ยวและแหล่งดำน้ำที่สวยงามทางอ่าวไทย เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ เกาะเต่ากล่าวได้ว่าเป็นแดนสวรรค์ของการดำน้ำที่นักดำน้ำทั่วโลกรู้จักดีในความงามและความมีสีสันของโลกใต้ทะเลที่ไม่แพ้ที่แห่งใดในโลก เกาะเต่าประกอบด้วยเกาะสำคัญ 2 เกาะ คือ เกาะเต่าและเกาะนางยวน พื้นที่เกือบทั้งหมดเป็นภูเขา มีพื้นที่ราบอยู่เพียง 30% ของพื้นที่ของตัวเกาะ ซึ่งมีพื้นที่ทั้งหมด 21.03 ตารางกิโลเมตร หรือ 13,143.75 ไร่ กว้าง 3.4 กิโลเมตร ยาว 7.6 กิโลเมตร มีด้วยกัน 3 หมู่บ้าน คือ บ้านหาดทรายรี บ้านแม่หาด และบ้านโฉลกบ้านเก่า เกาะเต่ามีสถานะเป็นตำบลหนึ่งของอำเภอเกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี ตั้งอยู่ทางด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือของชายฝั่งทะเลจังหวัดสุราษฎร์ธานี ห่างจากชายฝั่งบริเวณอ่าวบ้านดอนประมาณ 115 กิโลเมตร และห่างจากบริเวณปากน้ำจังหวัดชุมพร 74 กิโลเมตร

ลักษณะภูมิประเทศของเกาะเต่านั้นพบว่าร้อยละ 70 ของพื้นที่บนเกาะเป็นภูเขา ซึ่งมีจุดสูงสุดที่ 374 เมตร จากระดับน้ำทะเลปานกลาง ภูเขานี้วางตัวในแนวเหนือ-ใต้ของตัวเกาะ

นอกจากนี้ทางด้านทิศตะวันออกของเกาะมีลักษณะเป็นหน้าผาชัน ส่วนทางด้านทิศตะวันตกเป็นพื้นที่ลาดชันน้อยและพื้นที่ราบซึ่งเป็นที่ตั้งของหมู่บ้านและชุมชน ได้แก่ บ้านหาดทรายรี บ้านแม่หาด พื้นที่ส่วนนี้นอกจากเป็นที่ราบแล้วเป็นที่กำบังลมในช่วงฤดูลมมรสุมอีกด้วย สำหรับเกาะหางเต่าและเกาะนางยวนเดิมทั้งสองเกาะแยกออกกัน ต่อมาเกิดจากทับถมของตะกอนทรายจนทำให้พื้นที่ทั้งสองเกาะและกองหินใหญ่รวมกันเป็นพื้นที่รวมกันเป็นพื้นที่เดียวกัน เกาะเหล่านี้มีสภาพที่เป็นหน้าผาชัน

ปัจจุบันประชากรในเขตเทศบาลตำบลเกาะเต่า มีอาชีพหลักที่สำคัญ คือ การประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวหรือธุรกิจเกี่ยวเนื่องกับการท่องเที่ยว เช่น ธุรกิจบังกะโล/ ที่พัก ธุรกิจโรงเรียนสอนดำน้ำ ธุรกิจเรือทัวร์รอบเกาะ รองลงมาคือ การค้าขาย ทำสวนมะพร้าวตามลำดับ ประชากรมีฐานะทางเศรษฐกิจกิจค่อนข้างดี มีระดับรายได้เฉลี่ยครัวเรือน 240,000 บาท/ ปี

ภาพที่ 6 หมู่บ้านบนเกาะเต่า

การคมนาคมขนส่ง

เกาะเต่า-เกาะนางยวน สามารถเดินทางได้โดยทางเรือเพียงอย่างเดียว จึงมีเรือโดยสารด้วยกันหลายประเภท ได้แก่ เรือเร็ว เรือด่วน เรือนอน เส้นทางเดินเรือหลักของพื้นที่โครงการจึงกระจุกตัวอยู่ที่ท่าเรือพื้นที่ต่าง ๆ เช่น ท่าเรือชุมพร ท่าเรือเกาะสมุย ท่าเรือเกาะพะงัน และเกาะเต่า โดยเฉพาะบริเวณที่เกาะเต่าในฤดูการท่องเที่ยวนั้น ท่าเรือแม่หาดไม่เพียงพอต่อการจอดเรือขนส่งผู้โดยสาร ทั้งนี้ยังไม่รวมเรือท่องเที่ยวเพื่อดำน้ำ ส่วนการเดินทางเรือรอบเกาะนั้นนิยมใช้เรือหางยาว การเดินทางเข้าสู่เกาะเต่าสามารถเดินทางได้ทางเรือเพียงทางเดียว โดยมีเส้นทางเดินเรือหลักโดยสามารถแบ่งได้เป็นประเภทเรือขนส่งสินค้า และเรือรับส่งผู้โดยสาร ท่าเทียบเรือแบ่งออกเป็นท่าเทียบเรือของรัฐ 1 แห่ง และท่าเทียบเรือเอกชน 3 แห่ง

สถานที่ท่องเที่ยวบนเกาะเต่า

สถานที่ท่องเที่ยวบริเวณรอบเกาะเต่า-เกาะนางยวน ส่วนใหญ่จะเป็นจุดดำน้ำ โดยบนเกาะเต่ามีจุดดำน้ำชมปะการังอยู่หลายจุดด้วยกัน แต่ละจุดมีโลกใต้ทะเลที่มีความงดงามแตกต่างกันไปไม่ว่าที่อ่าวลึก แหลมเทียน กองหินวง อ่าวมะม่วง กงทรายแดง หรือเกาะฉลามที่บางครั้งสามารถเห็นฉลามขนาด 2-3 เมตร ฝูงละประมาณ 7-8 ตัว ส่วนที่จุดท่องเที่ยวทางบกนอกจากหาดมากมายที่อยู่รอบเกาะ ก็ยังมีจุดที่น่าสนใจและถือเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงามที่สุดแห่งหนึ่งของเกาะเต่า นักท่องเที่ยวจะไปชมก็คือ สวนหิน จปร. ทางด้านตะวันตกของเกาะลักษณะมีโขดหินรูปร่างแปลก ๆ อยู่หย่อมหนึ่ง และมีรอยจารึกทางประวัติศาสตร์ถึงการเสด็จประพาสเกาะเต่าของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวด้วยการจารึกพระปรมาภิไธย จปร. ไว้ให้เป็นที่ปรากฏอยู่จนตราบเท่าทุกวันนี้ และรวมถึงจุดชมวิวจอนห์-สุวรรณที่โฉลกบ้านเก่าด้านทิศใต้ สามารถมองเห็นอ่าวโฉลกบ้านเก่าและอ่าวเทียนนอกได้ มีลักษณะเว้าอ่าวเกือบติดกันคล้ายกับเกาะพีพีดอน จังหวัดกระบี่ สามารถรวบรวมสถานที่ท่องเที่ยวได้ ดังนี้

1) หาดแม่หาด เป็นชายหาดยาว 1.3 กิโลเมตร มีท่าเรือที่สำคัญของเกาะเต่า เพราะเรือเกือบทั้งหมดจะต้องมาจอดที่นี่ นอกจากนี้ยังเป็นแหล่งชุมชน ร้านค้า ร้านอาหาร โรงเรียน สถานที่ราชการ และที่พักรีสอร์ทต่าง ๆ

2) หาดทรายรี เป็นชายหาดยาว 1.8 กิโลเมตร ตั้งอยู่ฝั่งตะวันตกของเกาะเต่า และมีแนวฝั่งเชิงเขาต่อเนื่องอีก 1 กิโลเมตร เกือบจะอยู่ตรงข้ามเกาะนางยวน ซึ่งเป็นที่ที่มีแหล่งบันเทิงทางด้านใต้ของหาด ตอนเย็นจะมีแหล่งบันเทิงที่ค่อนข้างมีเสียงดัง น้ำตื้นทำให้สามารถเดินไปได้ไกลโดยที่ระดับแค่เอว จึงเหมาะสำหรับการพักผ่อน เล่นน้ำ ชมอาทิตย์อัสดง

3) อ่าวโฉลกบ้านเก่า อยู่ในเขตหมู่ที่ 3 เกาะเต่า เป็นอ่าวทางทิศใต้ของเกาะ หาดทรายเนียนขาวยาวราว 500 เมตร ล้อมรอบด้วยโขดหินสวยงาม และเป็นจุดดำน้ำที่นิยมเป็นอันดับสอง

มีร้านดำน้ำหลายร้าน ที่พัก ร้านอาหาร บริษัททัวร์ บาร์บนถนนเส้นหลัก หาดสวยและเวลาน้ำลงจะสามารถนอนอาบแดดได้ เนื่องจากหาดโฉลกบ้านเก่าเป็นศูนย์รวมที่ดำน้ำที่ใหญ่ที่สุดบนเกาะเต่า ทำให้มีเรือวิ่งเข้าออกตลอดทั้งวัน ทำให้หาดนี้ไม่ค่อยเงียบนัก

4) อ่าวเทียนออก อยู่ใกล้กับอ่าวโฉลกบ้านเก่าเป็นอ่าวที่ค่อนข้างใหญ่ ถ้ามองจากจุดชมวิวจะเห็นความโค้งของอ่าวสวยงามมาก มีที่พักไม่มากนัก หลายคนนิยมมาทานอาหารและชมทัศนียภาพ

5) ลานหินจปร. ลานหิน จ.ป.ร. ตั้งอยู่บริเวณหาดทรายรีทางด้านตะวันตกของเกาะเต่า เป็นสถานที่ที่ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ทรงจารึกพระปรมาภิไธยย่อไว้บนแผ่นหินครั้งเสด็จประพาสที่เกาะเต่า เมื่อวันที่ 18 มิถุนายน พ.ศ. 1899 นับเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของชาวเกาะเต่าตั้งแต่สมัยโบราณจวบจนปัจจุบัน ซึ่งเป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์เสด็จประพาสทางทะเล และเป็นที่เคารพสักการะของราษฎร ทั้งยังเป็นบริเวณที่มีธรรมชาติสวยงาม

6) เกาะนางยวนหรือเกาะหางเต่า อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ มีเกาะเล็ก ๆ 3 เกาะ มีหาดทรายทับถมเชื่อมเป็นเกาะเดียวกัน มีปะการังล้อมรอบ ในระดับน้ำลึก 1-5 เมตร เป็นจุดชมวิว ปัจจุบันราชพัสดุให้เอกชนเช่าทำธุรกิจรีสอร์ท

7) อ่าวม่วง เป็นอ่าวที่ไม่ติดกับอ่าวอื่น อยู่ทางตอนเหนือของเกาะเต่า มีระดับความลึก 10 เมตร ภูมิทัศน์เป็นผาหินสูงมีป่าเขียว ทำให้มองเห็นวิวของอ่าวสีน้ำฟ้าอมเขียวของอ่าวม่วง เป็นจุดดำน้ำที่สวยที่สุดแห่งหนึ่งบนเกาะ มีรีสอร์ทหรูและแพงกว่าจุดอื่น ๆ บนเกาะเต่า อีกทั้งยังเป็นจุดที่นิยมไปเล่นกีฬาทางน้ำ เช่น ดำน้ำตื้น ดำน้ำลึก และพายเรือคายัก อย่างไรก็ตาม ถนนที่จะไปอ่าวมะม่วงไม่ค่อยได้รับการดูแล ดังนั้นวิธีที่จะเดินทางไปอ่าวมะม่วงได้ดีที่สุดคือใช้เรือหางยาว

8) อ่าวกล้วยเถื่อน (แหลมประภาคาร) อยู่ทางทิศเหนือของเกาะเต่าเป็นจุดที่เหมาะแก่การดำน้ำดูปะการัง เป็นอ่าวที่หลาย ๆ คนนิยมมาดำน้ำแบบสน็อกเกิล น้ำทะเลใส ใต้ท้องทะเลเต็มไปด้วยปะการังรูปร่างแปลกตา รวมทั้งปลานานาชนิด

9) อ่าวหินวง เป็นอ่าวที่มีปลายแหลมทั้ง 2 ข้างโค้งเข้าหากัน อ่าวนี้ไม่มีหาดทรายมีหินขนาดใหญ่ตั้งอยู่เรียงรายทับซ้อนกันจนได้ชื่อว่า อ่าวหินวง อีกทั้งยังตั้งอยู่ทางทิศตะวันออก จึงนับว่าอ่าวแห่งนี้เป็นจุดชมพระอาทิตย์ขึ้นที่สวยงามที่สุดบนเกาะเต่าก็ว่าได้ และมีเพียงรีสอร์ทที่เป็นบังกะโลไม่กี่แห่ง

10) อ่าวแหลมเทียน เป็นแหลมเล็ก ๆ ความยาวประมาณ 350 เมตร มีหาดทราย แหลมเทียนเป็นจุดที่ดำน้ำตื้นและดำน้ำลึก รอบ ๆ หิน มีอุปกรณ์ดำน้ำให้ยืม และมีเรือคายักให้เช่า ทั้งนี้หาดเทียนอาจถือได้ว่าเป็นจุดประวัติศาสตร์ของเกาะเต่า เพราะเป็นที่ตั้งของบังกะโลแห่งแรกของเกาะเต่า

11) อ่าวโตนด อยู่ด้านตะวันออกมีหน้าผาต่อเนื่องไปถึงแหลมเทียน มีทัศนียภาพสวยงาม อ่าวนี้เป็นจุดดำน้ำที่เป็นที่นิยมแห่งหนึ่งเพราะสามารถดำน้ำได้ทั้งแบบน้ำตื้นและน้ำลึก แนวปะการังค่อนข้างสมบูรณ์สวยงาม และสามารถพายเรือคายักได้

12) อ่าวลึก อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของเกาะเต่า โอบล้อมด้วยเชิงผาและแหลมหิน สถานที่แห่งนี้ถือเป็นสถานที่ที่มีความสงบอีกแห่งหนึ่งของเกาะเต่า และเป็นอ่าวที่มีลักษณะโค้งเว้ามากที่สุดของเกาะเต่า จึงเป็นที่มาของชื่ออ่าว แต่เส้นทางที่จะไปนั้น ลำบาก เป็นถนนลูกรังและลาดชัน ต้องเช่ารถโฟร์วีลเท่านั้นจึงจะไปถึงที่หมายได้

13) หาดทรายแดง ทรายของหาดทรายแดงจะออกสีแดงเล็กน้อยสมชื่อและละเอียด เป็นจุดชมพระอาทิตย์ขึ้นที่สวยงาม และยังเป็นแหล่งดำน้ำที่สำคัญของเกาะเต่าอาจมีโอกาสได้เห็นฝูงฉลามได้จากที่นี่

14) จุดชมวิว จอห์น-สุวรรณ ตั้งอยู่บริเวณอ่าวโฉลกบ้านเก่า ด้านทิศใต้บนเกาะเต่า ใช้เวลาในการเดินเท้าไม่เกิน 20 นาที เส้นทางเดินเท้าสู่จุดชมวิวนั้นค่อนข้างรกและชัน จุดชมวิวนี้จะมองเห็นโค้งอ่าวเทียนออก ที่เว้าเกือบจรดกับอ่าวโฉลกบ้านเก่า ทำให้จุดชมวิวนี้งดงามมาก

15) แหลมตาโต๊ะ มียอดเขาเป็นจุดชมวิว สามารถมองเห็นทิวทัศน์ของอ่าวเทียนนอกและโฉลกบ้านเก่า มีสวนมะพร้าวสลับก้อนหิน

16) อ่าวจันทร์สม เป็นเหมือนหาดส่วนตัวขนาดไม่ใหญ่มาก และเป็นที่ตั้งของรีสอร์ทชื่อดังอย่างจามจุรี รีสอร์ท อ่าวจันทร์สมมีน้ำทะเลใสสีเขียวมรกตชายหาดมีทั้งส่วน ที่เป็นทรายละเอียดและโขดหิน

17) กองหินชุมพร เป็นกองหินใต้น้ำอยู่ห่างเกาะเต่าไปทางชุมพร นั่งเรือไปประมาณ 90 นาที จุดดำน้ำลึกที่มีชื่อเสียงสำหรับนักดำน้ำที่มีประสบการณ์โดยเฉพาะ เป็นกองหินใต้น้ำขนาดใหญ่ ห่างจากเกาะเต่าไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือประมาณ 11 กิโลเมตร มีดอกไม้ทะเล ปะการังและปลาสวยงามหลากหลายชนิด

18) กองหินขาว เป็นกองหินใต้น้ำอยู่ทางทิศตะวันตกท้ายเกาะนางยวน ปะการังอยู่ในระดับน้ำลึก 90 ฟุต เป็นกองหินโตวางพิงกันอยู่ มีดอกไม้ทะเล และฝูงปลาชุกชุม

ภาพที่ 7 สถานที่ท่องเที่ยวบนเกาะเต่า

ภาพที่ 8 ทัศนียภาพบนเกาะเต่า

ภาพที่ 9 ทัศนียภาพบนเกาะนางยวน

โครงสร้างการบริหารราชการของเทศบาลตำบลเกาะเต่า

ประกอบด้วย

ฝ่ายบริหาร โดยมีนายกเทศมนตรีทำหน้าที่หัวหน้าฝ่ายบริหารของเทศบาล ที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน คณะทำงานประกอบด้วย รองนายกเทศมนตรี ที่ปรึกษานายกเทศมนตรี เลขานุการนายกเทศมนตรี และมีปลัดเทศบาลตำบลเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการประจำที่ปฏิบัติงานเทศบาลตำบล

ฝ่ายนิติบัญญัติ ของเทศบาลตำบลประกอบด้วย ประธานสภาเทศบาล ทำหน้าที่หัวหน้าฝ่ายนิติบัญญัติและมีสมาชิกสภาเทศบาลตำบลที่มาจากการเลือกตั้งของประชาชนในแต่ละเขต ซึ่งเทศบาลตำบลเกาะเต่ามีสมาชิกสภาเทศบาลจำนวน 12 คน อยู่ในวาระคราวละ 4 ปี

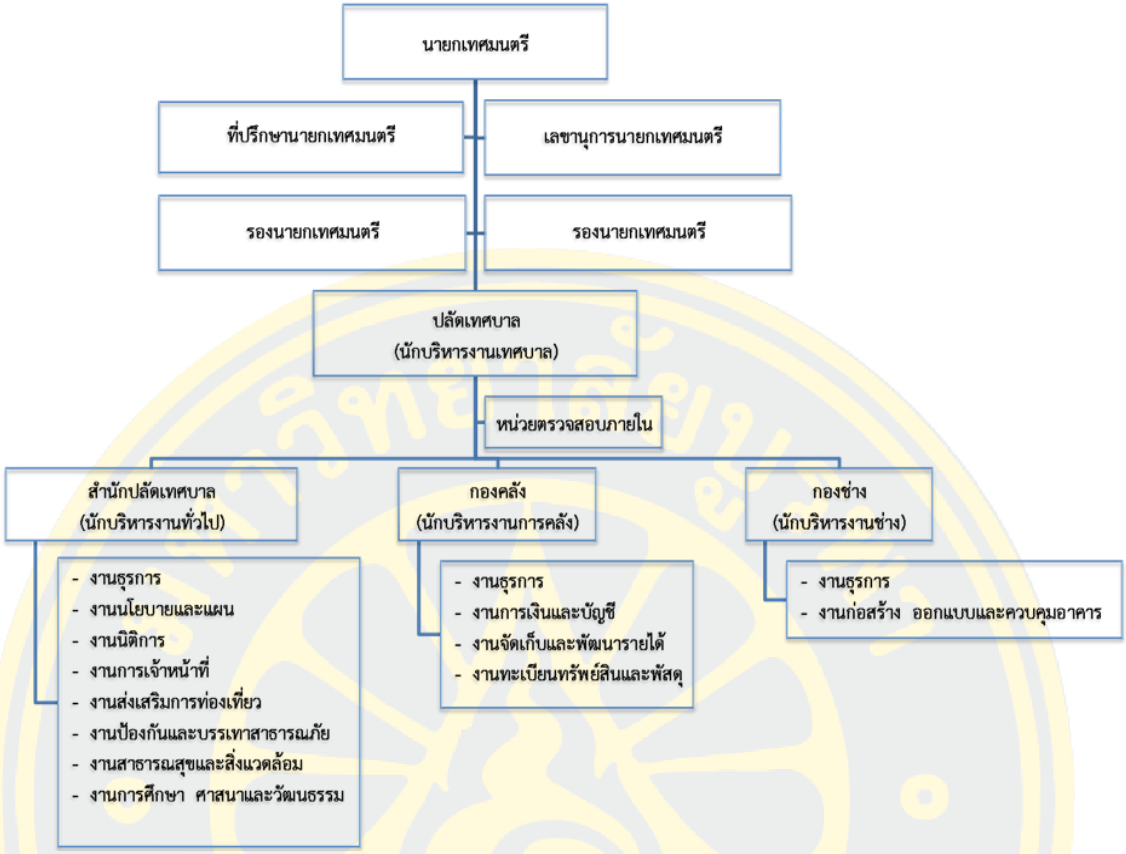

ภาพที่ 10 โครงสร้างการบริหารเทศบาลตำบลเกาะเต่า

การแบ่งส่วนราชการภายในนั้นเทศบาลตำบลเกาะเต่าแบ่งหน่วยงานภายในส่วนราชการตามประกาศโครงสร้างส่วนราชการตามที่คณะกรรมการพนักงานเทศบาล ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่นกำหนด เป็น 4 ส่วน ดังนี้

1) สำนักปลัดเทศบาล มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับราชการทั่วไปของเทศบาลตำบลเกาะเต่า และราชการที่มิได้กำหนดเป็นหน้าที่ของกองหรือส่วนราชการใด ในเทศบาลตำบลโดยเฉพาะ รวมทั้งการกำกับและเร่งรัดการปฏิบัติราชการของส่วนราชการในเทศบาลตำบลให้เป็นไปตามนโยบาย แนวทางและแผนการปฏิบัติราชการของเทศบาลตำบล และงานอื่นที่เกี่ยวข้องและที่ได้รับมอบหมาย

2) กองคลัง มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับงานการจ่าย การรับ การนำส่งเงินรายได้ การเก็บรักษาเงิน และเอกสารทางการเงิน การตรวจสอบใบสำคัญ ฎีกา งานที่เกี่ยวกับเงินเดือน ค่าจ้าง ค่าตอบแทน เงินบำเหน็จ บำนาญ เงินอื่น ๆ ทะเบียนคุมเงินรายได้และรายจ่ายต่าง ๆ การควบคุมการเบิกจ่ายเงิน งานทำงบทดลองประจำเดือน ประจำปี งานเกี่ยวกับการพัสดุของเทศบาลตำบล และงานอื่นที่เกี่ยวข้องและที่ได้รับมอบหมาย

3) กองช่าง มีหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการสำรวจ ออกแบบ การจัดข้อมูลทางด้านวิศวกรรม การจัดเก็บและการทดสอบวัสดุ งานออกแบบและเขียนแบบ การตรวจสอบการก่อสร้าง การควบคุมอาคารตามกฎระเบียบกฎหมาย งานแผนการปฏิบัติงาน งานก่อสร้างและซ่อมบำรุง การควบคุมการก่อสร้างและซ่อมบำรุง งานแผนงานด้านวิศวกรรม เครื่องจักรกล การรวบรวมประวัติติดตาม ควบคุมการปฏิบัติงานเครื่องจักรกล การควบคุมอะไหล่น้ำมันเชื้อเพลิง และงานอื่นที่เกี่ยวข้องและตามที่ได้รับมอบหมาย

4) หน่วยตรวจสอบภายใน มีหน้าที่เกี่ยวกับการตรวจสอบการปฏิบัติงานของหน่วยงานต่างๆ ภายในเทศบาลที่สังกัดในด้านงบประมาณ บัญชีและพัสดุ รวมทั้งตรวจสอบหลักฐานเอกสารทางการบัญชี การเงิน การทำสัญญา การจัดซื้อพัสดุ การเบิกจ่าย การลงบัญชี การจัดเก็บรักษาพัสดุในคลังพัสดุ ตรวจสอบการใช้ และเก็บรักษายานพาหนะให้ประหยัด และถูกต้องตามระเบียบของทางราชการ และปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้องตามที่ได้รับหมอบหมาย (งานนโยบายและแผน สำนักปลัดเทศบาลเทศบาลตำบลเกาะเต่า, 2560)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ชุติมา บัวรุ่ง (2552) ได้ศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนาศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวตลาดบ้านใหม่ จังหวัดฉะเชิงเทรา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว ปัญหาและอุปสรรคในการท่องเที่ยว พร้อมทั้งนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาแนวทางการพัฒนาศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวตลาดบ้านใหม่ จังหวัดฉะเชิงเทรา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินมาท่องเที่ยวตลาดบ้านใหม่ จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 400 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามแล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลประชากรศาสตร์กับพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวโดยใช้สถิติ Pearson Chi-Square และวิเคราะห์ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์มีผลต่อระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวโดยใช้สถิติ t-test และ One-way ANOVA

จากการศึกษาข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกันมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาตลาดบ้านใหม่ พบว่าข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพและรายได้ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาตลาดบ้านใหม่ จากการศึกษาข้อมูลด้านประชากรศาสตร์มีผลต่อระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวตลาดบ้านใหม่ จังหวัดฉะเชิงเทรา พบว่าข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพและรายได้ มีผลต่อระดับ

ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวตลาดบ้านใหม่จังหวัดฉะเชิงเทราแตกต่างกัน

มณฑาทิพย์ แคนยุกต์ (2552) ได้ศึกษาเรื่องศักยภาพผลิตภัณฑ์และแนวทางการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนทางด้านเกาะและทะเล และพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว 3 ทะเล: ทะเลอันดามัน ทะเลสาบสงขลา และทะเลอ่าวไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาศักยภาพผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวแบบยั่งยืนทางด้านเกาะและทะเล ในด้านความพร้อมของสถานที่ ด้านความสะดวกของการเดินทาง ด้านสถานที่พัก ด้านสภาพแวดล้อม ด้านสาธารณูปโภค ด้านความปลอดภัย ด้านกิจกรรม ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน 2) เพื่อศึกษาพฤติกรรมและความต้องการของนักท่องเที่ยวที่มีต่อผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวแบบยั่งยืนทางด้านเกาะและทะเล 3) เพื่อเปรียบเทียบความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติมีต่อผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวแบบยั่งยืนทางด้านเกาะและทะเล 4) เพื่อสำรวจพื้นที่และรวบรวมผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวแบบยั่งยืนทางด้านเกาะและทะเลที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวในปัจจุบัน และแหล่งที่มีศักยภาพจะพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวในอนาคต 5) เพื่อนำผลที่ได้มาใช้เป็นแนวทางในการวางแผนและพัฒนาผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวแบบยั่งยืนทางด้านเกาะและทะเล 6) เพื่อให้ชาวบ้านที่เข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการวิจัยเกิดความรัก หวงแหนในอัตลักษณ์และทรัพยากรทางทะเลที่เป็นผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวประจำท้องถิ่นของตนเอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักท่องเที่ยวชาวไทย และชาวต่างชาติที่เข้ามาท่องเที่ยวทะเลในพื้นที่ 5 จังหวัด และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ การสังเกตแบบมีส่วนร่วม การสำรวจ การสัมภาษณ์แบบเชิงลึก การจัดเวทีชุมชน และแบบสอบถาม

ผลการวิจัยพบว่า 1) ศักยภาพผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวแบบยั่งยืนทางด้านเกาะและทะเล ในด้านความพร้อมของสถานที่ ด้านความสะดวกของการเดินทาง ด้านสถานที่พัก ด้านสภาพแวดล้อม ด้านสาธารณูปโภค ด้านความปลอดภัย ด้านกิจกรรม ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนพบว่า แหล่งท่องเที่ยวทั้งสามทะเลมีศักยภาพการท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน แต่ละทะเลจะมีเอกลักษณ์ทางด้านการท่องเที่ยวเป็นของตัวเอง นักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวส่วนใหญ่รู้สึกประทับใจที่ได้เข้ามาเที่ยว 2) พฤติกรรมและความต้องการของนักท่องเที่ยวที่มีต่อผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวแบบยั่งยืนทางด้านเกาะและทะเลพบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว 5 จังหวัด มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวแตกต่างกัน 3) เปรียบเทียบความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติมีต่อผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวแบบยั่งยืนทางด้านเกาะและทะเล ด้านความพร้อมของสถานที่ ด้านความสะดวกของการเดินทาง ด้านสถานที่พัก ด้านสภาพแวดล้อม ด้านสาธารณูปโภค ด้านความปลอดภัย ด้านกิจกรรม ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนพบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติมีความต้องการต่อผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวใน

5 จังหวัด แตกต่างกัน 4) ทะเลอันดามัน แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพจะพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวในอนาคต ได้แก่ แหลมไทร เกาะตะเกียงในจังหวัดตรัง และหมู่เกาะบูโหลน เกาะเขาใหญ่ ปราสาทหินพันยอด หมู่เกาะลิดี ในจังหวัดสตูล ทะเลสาบสงขลา แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพจะพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางด้านเกาะและทะเลอย่างยั่งยืน ได้แก่ สวนพฤกศาสตร์พัทลุง แหลมจองถนน หรือเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลหลวง ในจังหวัดพัทลุง และเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลสาบ ในอำเภอสทิงพระ จังหวัดสงขลา ทะเลอ่าวไทย แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพจะพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางด้านเกาะและทะเลอย่างยั่งยืนในทะเลอ่าวไทย คือ แหลมตะลุมพุก ในบริเวณอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช และหาดทรายแก้วในจังหวัดสงขลา 5) แนวทางการพัฒนาระดับพื้นที่ เป็นแนวทางที่ชุมชนสามารถจัดการได้ด้วยชุมชนเอง ได้แก่ การสร้างอัตลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยว การสร้างกลุ่มและเครือข่ายการท่องเที่ยวทางด้านเกาะและทะเลกับแหล่งท่องเที่ยวด้านอื่น การสร้างเครือข่ายการท่องเที่ยว 3 ทะเล สร้างเครือข่ายกับสถาบันการศึกษา สนับสนุนการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยว และการพัฒนาระบบสื่อความหมายการประชาสัมพันธ์และการบริการ

แนวทางการพัฒนาระดับนโยบาย เป็นแนวทางที่หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนควรเข้ามาสนับสนุน ส่งเสริมให้เกิดกิจกรรมการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น ให้มีความยั่งยืนและมีประสิทธิภาพ ภายในแหล่งท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น ได้แก่ การประชาสัมพันธ์ การสร้างสาธารณูปโภคให้เหมาะสมกับแหล่งท่องเที่ยวโดยให้ชุมชนมีส่วนร่วม การอบรมให้ชุมชนมีความพร้อมกับการท่องเที่ยว การกำหนดนโยบายและมาตรการที่เหมาะสมในแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแหล่ง เช่น จำนวนนักท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยว รวมทั้งการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นของรัฐบาล เช่น อุทยาน เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า ควรพัฒนาระบบการบริการอย่างเหมาะสมและให้ชุมชนมีส่วนร่วม

ศิริพร คงจินดา (2552) ได้ศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนาศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเขื่อนรัชชประภา อำเภอบ้านตาขุน จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว ระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อศักยภาพภาพของแหล่งท่องเที่ยว เพื่อสร้างแนวทางการพัฒนาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว โดยทำการศึกษาจากนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวเขื่อนรัชชประภา อำเภอบ้านตาขุน จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 330 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา ซึ่งประกอบด้วยค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงอนุมาน ประกอบด้วย t-test และ F-test หรือ ANOVA

ผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่เดินทางมาท่องเที่ยวเป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 20-29 ปี ระดับการศึกษาปริญญาตรี รายได้ไม่เกิน 10,000 บาท อาชีพนักเรียน/ นักศึกษา

อาศัยในภาคใต้ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีแหล่งข้อมูลเกี่ยวกับการเดินทางท่องเที่ยวจากการถามเพื่อน/ คนรู้จัก สิ่งจูงใจที่ทำให้เดินทางท่องเที่ยวคือคำชักชวนจากเพื่อนหรือญาติ มีวัตถุประสงค์ในการเดินทางท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ กิจกรรมที่ชื่นชอบมากที่สุดคือการชมทิวทัศน์ เดินทางท่องเที่ยวกับเพื่อน พาหนะที่ใช้ในการเดินทางท่องเที่ยวคือรถยนต์ส่วนบุคคล เดินทางท่องเที่ยวในวันเสาร์-อาทิตย์ ใช้เวลาในการเดินทางท่องเที่ยว 1-2 วัน มีค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวประมาณ 1,000 -2,000 บาท นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจต่อศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวโดยรวมอยู่ในระดับสูงทุกด้าน โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ดังนี้ ด้านถานที่ท่องเที่ยว ($\bar{X}$ = 3.19) ด้านกิจกรรมท่องเที่ยว ($\bar{X}$ = 3.18) ด้านการคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X}$ = 3.00) ด้านความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X}$ = 2.88) ด้านข้อมูลข่าวสาร ($\bar{X}$ = 2.86) ด้านที่พักแรม ($\bar{X}$ = 2.85) และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X}$ = 2.68) ตามลำดับ ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า อายุ การศึกษา รายได้ อาชีพ และที่อยู่อาศัยที่แตกต่างกัน มีระดับความพึงพอใจในศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเพศที่แตกต่างกัน มีระดับความพึงพอใจในศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน

กฤษณ์ โคตรสมบัติ (2553) ได้ศึกษาเรื่องการประเมินศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กรณีศึกษาแหล่งท่องเที่ยวในเขตแก่งสามพันโบก อำเภอโพธิ์ไทร จังหวัดอุบลราชธานี มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และเพื่อศึกษาแนวทางการส่งเสริมและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ประชาชนที่เป็นหัวหน้าครัวเรือน ผู้นำท้องถิ่นรวมถึงกำนันผู้ใหญ่บ้าน สมาชิก องค์การบริหารส่วนตำบล และผู้ประกอบการร้านค้าในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวที่ทำการศึกษา จำนวน 280 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของ Krejcie and Morgan โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่าผลการประเมินศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยภาพรวมมีศักยภาพอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่ามีศักยภาพในระดับมากทั้ง 6 ด้าน ได้แก่ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านสภาพการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ด้านสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว ด้านคุณค่าความสำคัญ และการให้การศึกษา ด้านความร่วมมือของชุมชนในการจัดการท่องเที่ยว และด้านองค์กรในการจัดการและการบริหารการท่องเที่ยว ผลการวิเคราะห์ข้อคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อเสนอแนะ เชิงนโยบายเกี่ยวกับแนวทางการส่งเสริมและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน พบว่ากลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นด้วยกับแนวทางในการส่งเสริมการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเขตแก่งสามพันโบก เนื่องจากเป็นการทำให้เศรษฐกิจของ

ชุมชนดีขึ้น ชาวบ้านมีงานทำและมีรายได้เพิ่มขึ้น แต่ทั้งนี้สภาพปัจจุบันการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวชุมชนยังไม่ได้เข้าไปมีส่วนร่วมมากนัก

วีระยา วรพันธุ์ (2553) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เมืองโบราณโนนเมือง บ้านนาโพธิ์ ตำบลชุมแพ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาแนวทางการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เมืองโบราณโนนเมือง 2) เพื่อศึกษาบทบาทการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนท้องถิ่นเกี่ยวกับการจัดการเชิงอนุรักษ์ รวมถึงแนวทางการสร้างจิตสำนึกแก่คนในชุมชนให้เกิดการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว 3) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เมืองโบราณโนนเมืองในด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว การรองรับการท่องเที่ยว การบริหารจัดการ และการมีส่วนร่วมของคนในชุมชน 4) เพื่อเสนอแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เมืองโบราณโนนเมือง เพื่อให้เกิดความเหมาะสมและยั่งยืน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ การสัมภาษณ์หน่วยงานของภาครัฐ จำนวน 5 คน การประชุมกลุ่มย่อยกับชาวบ้านโนนเมืองและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย จำนวน 76 คน และการแจกแบบสอบถามนักท่องเที่ยวจำนวน 400 คน

ผลการศึกษาพบว่า 1) การดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐ เมืองโบราณโนนเมืองเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ภายใต้การดูแลรับผิดชอบของกรมศิลปากร ภายในมีการจัดแสดงเป็นพิพิธภัณฑสถานกลางแจ้ง ที่มีความสมบูรณ์ครบถ้วนของหลักฐานทางโบราณคดี มีศักยภาพเป็นแหล่งเรียนรู้ทางประวัติศาสตร์และโบราณคดีที่สำคัญของจังหวัดขอนแก่น แต่สิ่งที่หน่วยงานทุกหน่วยงานมีความเห็นตรงกัน คือ ควรมีการพัฒนาเส้นทางการคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว รวมถึงป้ายบอกเส้นทางสู่เมืองโบราณโนนเมือง การพัฒนาต้องเป็นไปอย่างต่อเนื่องและได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานทุกหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้อง และมีการจัดสรรงบประมาณสนับสนุนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน 2) การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยวเมืองโบราณโนนเมือง ชาวบ้านมีทัศนคติที่ดีต่อการท่องเที่ยว มีความกระตือรือร้นที่ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว แต่ปัจจุบันชาวบ้านยังไม่ค่อยมีบทบาทเท่าที่ควรเนื่องจากเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ในความดูแลรับผิดชอบของกรมศิลปากร ควรมีการสนับสนุนให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเมืองโบราณโนนเมืองในด้านการวางแผน การปฏิบัติตามแผน การลงทุนและรับผลประโยชน์ การติดตามประเมินผล และการบำรุงรักษาแหล่งท่องเที่ยว ส่วนแนวทางการสร้างจิตสำนึกแก่คนในชุมชนให้เกิดความรัก ความภาคภูมิใจและหวงแหนมรดกทางวัฒนธรรมในท้องถิ่นของตน ควรให้มีการอบรมให้ความรู้ สนับสนุนและส่งเสริมให้ชาวบ้านมีความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ตลอดจนเห็นคุณค่าความสำคัญของมรดกทางวัฒนธรรม อันจะ

นำไปสู่การอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว และการพัฒนาอย่างยั่งยืนต่อไป 3) ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เมืองโบราณโนนเมืองพบว่า นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่าแหล่งโบราณคดีเมืองโบราณโนนเมือง มีศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาแยกย่อยพบว่าศักยภาพด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ซึ่งมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา คือ ศักยภาพด้านการบริหารจัดการ มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ศักยภาพด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย ศักยภาพด้านการรองรับการท่องเที่ยว มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย และด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ศักยภาพด้านสิ่งอำนวยความสะดวก มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย 4) แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เมืองโบราณโนนเมือง จากการวิเคราะห์ข้อมูลปฐมภูมิและข้อมูลทุติยภูมิผู้วิจัยได้เสนอแนวทางการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เมืองโบราณโนนเมืองทั้งหมด 5 ด้าน มีแนวทางการพัฒนาดังต่อไปนี้ 4.1) ด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว ปรับปรุงภูมิทัศน์โดยรอบ เพิ่มกิจกรรมทางการท่องเที่ยวโดยจัดสร้างพิพิธภัณฑ์เป็นแหล่งเรียนรู้ทางโบราณคดี จัดเส้นทางการท่องเที่ยวที่น่าสนใจสืบสานงานประเพณีอันเก่าแก่และจัดเป็นงานประจำปีของดีเมืองชุมแพ รวมถึงประชาสัมพันธ์ให้เป็นที่รู้จักแพร่หลาย 4.2) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว ออกแบบสิ่งสิ่งอำนวยความสะดวกให้เหมาะสมกลมกลืนธรรมชาติ โดยตระหนักถึงความทนทาน ปลอดภัย ประหยัดพลังงาน การดูแลรักษา คงคุณค่าทางศิลปวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น 4.3) ด้านการรองรับการท่องเที่ยว ควรจัดแบ่งเขตพื้นที่ให้เหมาะสมกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยวโดยไม่ส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม ออกกฎระเบียบและแนวทางปฏิบัติสำหรับการเข้าชมเมืองโบราณโนนเมืองอย่างชัดเจน 4.4) การบริหารจัดการการท่องเที่ยว ควรมีการกระจายอำนาจในการบริหารจัดการให้แก่องค์กรการปกครองส่วนท้องถิ่น จัดทำแผนแม่บทเพื่อเป็นกรอบแนวทางการอนุรักษ์ จัดหางบประมาณเพื่อการพัฒนาเมืองโบราณให้เพียงพอ และเพิ่มอัตราเจ้าหน้าที่ดูแลรักษาให้เพียงพอต่อการให้บริการ 4.5) การมีส่วนร่วมของคนในชุมชน ควรให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการเสนอความคิดเห็น การวางแผนงาน การร่วมลงทุนรับผลประโยชน์การปฏิบัติตามแผนงาน การติดตามผลการดำเนินงาน และการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

ปิยะพงค์ มั่นกลั่น (2554)ได้ศึกษาเรื่องศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวตลาดน้ำในจังหวัดนนทบุรี เพื่อการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสถานภาพและศักยภาพของทรัพยากรเพื่อการท่องเที่ยวตลาดน้ำสามแห่ง ในจังหวัดนนทบุรี ได้แก่ ตลาดน้ำวัดแสงสิริธรรม ตลาดน้ำไทรน้อยและตลาดน้ำวัดตะเคียน รวมถึงเปรียบเทียบศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวดังกล่าว และเสนอแนะแนวทางในการจัดการท่องเที่ยว โดยใช้การประเมินในพื้นที่มีระดับคะแนน

การประเมินระหว่าง 1-5 โดยใช้การประเมินในพื้นที่และแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยว จำนวน 1,152 คน และประชาชนในชุมชนโดยรอบตลาดทั้งสามแห่ง รวม 830 ครัวเรือน

ผลการวิจัยพบว่าในภาพรวมของทุกปัจจัยแล้ว ตลาดน้ำทั้งสามแห่ง มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบระดับคะแนนในแต่ละด้านระหว่างแหล่งท่องเที่ยวทั้งสามแห่งแล้ว พบว่าทางด้านทรัพยากรนั้นตลาดน้ำวัดแสงธรรมมีความโดดเด่นมากที่สุด โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.33 โดยเฉพาะการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวซึ่งมีคะแนนสูงสุดเต็ม 5.0 ในขณะที่ทางด้านการบริการนั้นตลาดน้ำไทรน้อยมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.5 และมีความโดดเด่นทางการทางการท่องเที่ยวซึ่งมีคะแนนประเมินเท่ากับ 4.0 สำหรับในด้านการบริหารนั้นตลาดน้ำไทรน้อยมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเช่นเดียวกัน โดยมีค่าเท่ากับ 3.0 และมีความโดดเด่นทางด้านการรวมกลุ่มและการมีส่วนร่วมของคนในชุมชน ซึ่งมีคะแนนจากการประเมินเท่ากับ 3.0 และในด้านการตลาดพบว่าตลาดน้ำวัดตะเคียนมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.25 โดยมีความโดดเด่นที่แตกต่างจากแหล่งท่องเที่ยวอื่นทางด้านการเชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวอื่น มีคะแนนจากการประเมินเท่ากับ 4.0

อารยา อินคชสาร (2554) ได้ศึกษาเรื่องการประเมินศักยภาพของตลาดน้ำวัดกลางคูเวียงเพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาศักยภาพของตลาดน้ำวัดกลางคูเวียงในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่จะใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาตลาดน้ำวัดกลางคูเวียงให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ดำเนินการศึกษาโดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวตลาดน้ำวัดกลางคูเวียง จำนวน 384 คน และการสัมภาษณ์เจ้าอาวาสวัดกลางคูเวียงและเจ้าหน้าที่วัดที่เกี่ยวข้อง เจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบล เจ้าหน้าที่ศูนย์การท่องเที่ยวกีฬาและนันทนาการจังหวัดนครปฐม ผู้ประกอบการร้านค้าที่ขายสินค้าบริเวณตลาดน้ำ และประชาชนในท้องถิ่น

ผลการศึกษาพบว่า ตลาดน้ำวัดกลางคูเวียงมีศักยภาพในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศอยู่ในระดับปานกลาง โดยด้านที่ควรปรับปรุงอย่างเร่งด่วนคือ ด้านการบริการท่องเที่ยว ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น และด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว สำหรับข้อเสนอแนะในการพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ได้แก่ การเพิ่มจำนวนร้านค้าและร้านอาหาร จัดให้มีเจ้าหน้าที่และมัคคุเทศก์ท้องถิ่นในการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว การประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวผ่านสื่อต่าง ๆ การเปิดโอกาสให้ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการดำเนินการด้านการท่องเที่ยว และเพิ่มระบบรักษาความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยว เพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวตลาดน้ำวัดกลางคูเวียงให้เกิดความยั่งยืน

รุ่งนภา บุญช่วย (2555) ได้ศึกษาเรื่องศักยภาพของทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนในเกาะพระทอง จังหวัดพังงา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในเกาะพระทอง จังหวัดพังงา เพื่อวิเคราะห์ศักยภาพแหล่งทรัพยากรการท่องเที่ยว และเสนอแนวทางการพัฒนาศักยภาพแหล่งทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนในเกาะพระทอง จังหวัดพังงา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีทั้งสิ้น 435 คน คือ หน่วยงานภาครัฐ 10 คน หน่วยงานภาคเอกชนและผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวรวม 25 คน และประชาชนที่อาศัยในเกาะพระทอง 400 คน ซึ่งพบว่าประชาชนที่อาศัยในเกาะพระทองส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 21-30 ปี มีระดับการศึกษาระดับประถมศึกษา ประกอบอาชีพเกษตรกรทำสวน ประมง มีรายได้ต่อเดือน 6,001-9,000 บาท มีภูมิลำเนาในจังหวัดพังงา

ผลการศึกษาพบว่า เกาะพระทองจังหวัดพังงา เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพทางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ซึ่งมีความโดดเด่นด้านศักยภาพเป็นเอกลักษณ์เฉพาะทางธรรมชาติ และมีความสมบูรณ์ของสภาพธรรมชาติ และสภาพดั้งเดิมของธรรมชาติได้รับการขนานนามว่าเป็นเกาะที่มีความสวยงามโดดเด่นในเรื่องของทุ่งหญ้าสีทองสลับกับป่าเสม็ดแคระ และมีระบบนิเวศที่หลากหลาย มีสัตว์ป่าหายากที่กำลังจะสูญพันธุ์ นอกจากนี้การท่องเที่ยวในเกาะพระทองช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของคนในชุมชนให้ดีขึ้น มีรายได้ และคนในชุมชนต้องการมีส่วนร่วมในการจัดทำที่พักแบบโฮมสเตย์ จัดทำศูนย์ให้บริการข้อมูลนักท่องเที่ยว นำสินค้าผลิตภัณฑ์ที่มีเอกลักษณ์ของแต่ละหมู่บ้านมาขาย รวมทั้งแสดงออกถึงวิถีชีวิต วัฒนธรรม ประเพณีให้นักท่องเที่ยวได้มาสัมผัส

แนวทางการพัฒนาศักยภาพของทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยวเกาะพระทอง ควรได้รับการพัฒนาด้านบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก โดยการปรับปรุงถนน ปรับปรุงท่าเทียบเรือให้มีมาตรฐาน พัฒนาเส้นทางไปสู่แหล่งท่องเที่ยวให้เชื่อมโยงกัน รวมทั้งส่งเสริมด้านการโฆษณาประชาสัมพันธ์ ตลอดจนให้ข้อมูลด้านการท่องเที่ยวกับนักท่องเที่ยวควบคู่กับการให้ความรู้ด้านการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนต่อไป

จินดาภา กลิ่นเมือง (2558) ได้ศึกษาเรื่องแนวทางการจัดการการท่องเที่ยว กรณีศึกษาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ชุมชนคลองบางหลวง เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของคนในชุมชน ที่มีต่อแนวทางการจัดการการท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ของชุมชนคลองบางหลวง เขตภาษีเจริญ เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว ที่มีต่อแนวทางการจัดการการท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ของชุมชนคลองบางหลวง และเพื่อนำเสนอแนวทางการจัดการการท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ของชุมชนคลองบางหลวง กลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยนี้มีจำนวน 400 คน แบ่งเป็นประชากรในชุมชนบาง

หลวง จำนวน 250 คนและนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวชุมชนคลองบางหลวง จำนวน 150 คน คัดเลือกโดยวิธีเฉพาะเจาะจงวิเคราะห์ข้อมูลด้วย สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน สำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพได้ใช้เครื่องมือแบบสัมภาษณ์เป็นการสัมภาษณ์เชิงลึกของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องจำนวน 5 คน เพื่อสรุปเป็นแนวทางการจัดการการท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ชุมชนคลองบางหลวง คลอง

ผลการศึกษาพบว่าความคิดเห็นของคนในชุมชนที่มีต่อแนวทางการจัดการการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ชุมชนคลองบางหลวง โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าองค์ประกอบทางการท่องเที่ยว การจัดการด้านสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยวได้รับค่าเฉลี่ยมากที่สุด ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว ที่มีต่อแนวทางการจัดการการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ชุมชนคลองบางหลวง โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าองค์ประกอบทางการท่องเที่ยว การจัดการด้านสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยวได้รับค่าเฉลี่ยมากที่สุด แนวทางการจัดการการท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมชุมชนคลองบางหลวง จากการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งเจ้าหน้าที่ภาครัฐที่เกี่ยวข้องได้แก่ ผู้อำนวยการเขตภายีเจริญ ประธานชุมชนกำแพงทองพัฒนา ประธานชุมชนวัดคูหาสวรรค์ ผู้ประกอบการที่พักแรม และร้านขายสินค้าพบว่า 1) ควรปรับปรุงป้ายสื่อความหมาย ป้ายอธิบายข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว หรือป้ายบอกทางให้มีความทันสมัย เข้าใจง่ายและมีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ 2) ควรจัดทำแผนเชิงกลยุทธ์การท่องเที่ยวของชุมชนคลองบางหลวงประจำปี 3) ควรจัดทำคู่มือสำหรับนักท่องเที่ยวของชุมชนคลองบางหลวง 4) ควรมีการจัดเวทีสัมมนาเพื่อประชุมสรุป และทำการประเมินผลงานอย่างจริงจังจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยว 5) ควรมีการวางแผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างสม่ำเสมอ 6) ควรมีการสนับสนุนและส่งเสริมงานในด้านการประชาสัมพันธ์และการตลาดให้มีความชัดเจน 7) ควรพัฒนาผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยว และจัดรูปแบบการท่องเที่ยวให้มีความหลากหลายและเป็นเอกลักษณ์มากขึ้นและควรให้ความสำคัญกับปราชญ์ท้องถิ่นในการถ่ายทอดภูมิปัญหาสู่คนรุ่นหลัง 8) ควรทำแผนผังแสดงเส้นทางของการเดินทางท่องเที่ยวในชุมชนคลองบางหลวงตามซอยต่าง ๆ 9) ควรสร้างจิตสำนึกและความรับผิดชอบต่อการรักษาวัฒนธรรมและคุณค่าของสภาพแวดล้อม โดยที่คนในชุมชนมีส่วนร่วมต่อการบริหารจัดการท่องเที่ยวของชุมชนคลองบางหลวง 10) รักษาความสะอาดน้ำในคลองบางหลวงและรักษาความเป็นเอกลักษณ์ของบ้านเรือนที่อยู่ริมสองฝั่งคลองบางหลวง

บุญศิลป์ จิตตะประพันธ์ (2557) ได้ศึกษาเรื่องการท่องเที่ยวทางทะเลและชายฝั่งในจังหวัดชุมพร: สถานะ ความต้องการ ปัญหา และแนวโน้มในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการท่องเที่ยวทางทะเลและชายฝั่งในจังหวัดชุมพร และเพื่อศึกษาสถานะ

ความต้องการ ปัญหา และแนวโน้มในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวบรวมข้อมูลจากการสังเกต การสัมภาษณ์ และการใช้แบบสอบถาม ผู้ตอบแบบสอบถามประกอบด้วยผู้มีส่วนได้เสีย จำนวน 310 คน จากประชาชนในท้องถิ่น จำนวน 100 คน ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว จำนวน 20 คน เจ้าหน้าที่จากภาครัฐหรือองค์กรที่เกี่ยวข้อง จำนวน 10 คน นักท่องเที่ยวชาวไทยจำนวน 100 คน และนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ จำนวน 80 คน

ผลการศึกษาพบว่า จังหวัดชุมพรมีความหลากหลายสถานที่ท่องเที่ยวทางทะเลและชายฝั่ง ที่แสดงให้เห็นความงามของทรัพยากรธรรมชาติ เช่น เกาะต่าง ๆ อุทยานแห่งชาติทางทะเล พื้นที่ชายฝั่ง และวัฒนธรรมประเพณีที่เกี่ยวข้อง สภาพภูมิอากาศมีอากาศร้อนและชื้น มีฝนมาก ภาวะเศรษฐกิจทั่วไปและการค้าขึ้นอยู่กับทั้งภาคการเกษตรและภาคนอกเกษตร ความต้องการพัฒนาการท่องเที่ยวทางทะเลและชายฝั่งในด้านแหล่งท่องเที่ยว การตลาด สิ่งอำนวยความสะดวกและการบริการ มีความต้องการใน “ระดับสูง” ปัญหาที่พบ ได้แก่ บางพื้นที่โครงสร้างพื้นฐานไม่เพียงพอ มีข้อจำกัดด้านสิ่งอานวยความสะดวกสาธารณะ ทักษะของทรัพยากรมนุษย์ไม่เพียงพอ การสนับสนุนจากภาครัฐยังไม่เพียงพอ ส่วนแนวโน้มในการพัฒนาการท่องเที่ยวทางทะเลและชายฝั่งในจังหวัดชุมพรมี “แนวโน้มสูง”

การประเมินมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวประเภทชายหาดในจังหวัดชุมพรจำนวน 23 หาด ผลการประเมินมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับ “ดี” การประเมินมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติประเภทเกาะในจังหวัดชุมพร ผลการประเมินอยู่ในระดับ “ปานกลาง” แนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวทางทะเลและชายฝั่งในจังหวัดชุมพร ดั้งนี้ 1) มีการปรับปรุงสถานที่แหล่งท่องเที่ยวทางทะเลและชายฝั่ง 2) พัฒนาสิ่งอานวยความสะดวกสู่มาตรฐานสากล 3) สนับสนุนด้านเทคนิคและการเงินแก่ผู้ประกอบการธุรกิจ 4) พัฒนากิจกรรมนันทนาการ 5) สงวนรักษาและอนุรักษ์ทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลและชายฝั่ง 6) พัฒนาการบริการท่องเที่ยวอย่างมืออาชีพ 7) การสร้างเรื่องราวให้กับผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยว 8) พัฒนาแผนการท่องเที่ยวทางทะเลและชายฝั่งให้ครอบคลุมและอย่างยั่งยืน

ตารางที่ 2 สรุปตัวแปรอิสระจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ได้ทบทวนมา

ชื่อผู้วิจัย	ตัวแปรอิสระ												
	เพศ	อายุ	ภูมิลำเนา	ระดับการศึกษา	อาชีพ	รายได้	สถานภาพ	ประเภทของนักท่องเที่ยว	จำนวนครั้งที่มาเที่ยว	ผู้ร่วมเดินทาง	ยานพาหนะ	วัตถุประสงค์การเดินทาง	แหล่งข้อมูล
ชุติมา บัวรุ่ง (2552)	✓	✓		✓	✓	✓							
มณฑาทิพย์ แคนยุกต์ (2552)	✓	✓		✓		✓	✓	✓					
ศิริพร คงจินดา (2552)	✓	✓	✓	✓	✓	✓							
วีระยา วรพันธุ์ (2553)	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓
จินดาภา กลิ่นเมือง (2558)	✓	✓		✓	✓	✓							

จากการทบทวนตัวแปรอิสระจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับศักยภาพการจัดการแหล่งท่องเที่ยวตามตารางข้างต้น พบว่างานวิจัยเหล่านี้ได้นำตัวแปร 13 ตัวแปร มาใช้เป็นตัวแปรอิสระเพื่ออธิบายความสัมพันธ์หรือการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ตัวแปรเหล่านั้น ได้แก่ เพศ อายุ ภูมิลำเนา ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ สถานภาพ ประเภทของนักท่องเที่ยว จำนวนครั้งที่มาเที่ยว ผู้ร่วมเดินทาง ยานพาหนะ วัตถุประสงค์การเดินทาง และแหล่งข้อมูล

อย่างไรก็ตาม ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาและทบทวนแนวทางการบริหารจัดการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ดูแลพื้นที่เกาะเต่า นั่นคือเทศบาลตำบลเกาะเต่า ซึ่งเน้นรูปแบบการบริหารจัดการแบบบูรณาการทุกภาคส่วนให้เข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ รวมทั้งเรื่องของการท่องเที่ยวด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกตัวแปรกลุ่มผู้ประกอบการ ประกอบด้วยสถานประกอบการด้านที่พัก/ โรงแรม สถานประกอบการร้านอาหาร/ร้านค้าบริการ สถานประกอบการด้านการคมนาคม และสถานประกอบการด้านอื่น ๆ มาศึกษาเป็น

ตัวแปรอิสระในครั้งนี้ และเลือกตัวแปรระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่มาศึกษาเป็นตัวแปรอิสระด้วย เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่าผู้ที่อาศัยบนเกาะเต่าระยะเวลานานกว่ามีประสบการณ์ และเห็นถึงการเปลี่ยนแปลง การพัฒนา และมีความคิดเห็นที่แตกต่างจากผู้ที่อยู่อาศัยบนเกาะเต่าระยะเวลาไม่นาน

ตารางที่ 3 สรุปตัวแปรตามกับงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

องค์ประกอบของมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประเภทเกาะ	กรมการท่องเที่ยว (2557)	ชุติมา บัวรุ่ง (2552)	มณฑาทิพย์ แดนยุกต์ (2552)	ศิริพร คงจินดา (2552)	กฤษณ์ โคตรสมบัติ (2553)	วีระยา วรพันธ์ (2553)
1. ด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว	/		/	/		
1.1 โอกาสในการเป็นแหล่งดูสัตว์	/					
1.2 โอกาสในการเป็นแหล่งดูพันธุ์พืช	/					
1.3 ความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยว	/					
1.4 จุดดึงดูดการท่องเที่ยวและเรียนรู้		/			/	/
2. ด้านการเข้าถึง	/	/		/	/	
2.1 การเดินทางเข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยว	/		/			
2.2 ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวบริเวณเขตบริการ	/					
2.3 ความเชื่อมโยงกับเส้นทางการท่องเที่ยวหลัก	/					
3. ด้านความปลอดภัย	/		/	/		
3.1 การเกิดเหตุอันตรายต่อนักท่องเที่ยวจากภัยธรรมชาติ	/					
3.2 การเกิดเหตุอันตรายต่อนักท่องเที่ยวจากปัจจัยอื่น	/					
4. ด้านการรองรับด้านการท่องเที่ยว	/	/				/
4.1 ความสามารถในการรองรับการท่องเที่ยวของตัวแหล่งท่องเที่ยว	/			/		
4.2 ความร่วมมือขององค์กรท้องถิ่น ภาคเอกชน และหน่วยงานรัฐในการพัฒนาการท่องเที่ยว	/					
4.3 สิ่งอำนวยความสะดวก		/	/	/	/	/
4.4 การบริการท่องเที่ยว						
4.5 การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว					/	/
4.6 การจัดการด้านที่พัก			/			
4.7 ความพร้อมของสถานที่			/			
4.8 การมีส่วนร่วมของชุมชน			/		/	/
4.9 สภาพแวดล้อม			/			

ตารางที่ 3 (ต่อ)

องค์ประกอบของมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประเภทเกาะ	กรมการท่องเที่ยว (2557)	ปิยะพงศ์ มั่นกลิ่น (2554)	อารยา อินคชสาร (2554)	รุ่งนภา บุญช่วย (2555)	บุญศิลป์ จิตตะประพันธ์ (2557)	จินดาภา กลิ่นเมือง (2558)
1. ด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว	/	/				/
1.1 โอกาสในการเป็นแหล่งดูสัตว์	/					
1.2 โอกาสในการเป็นแหล่งดูพันธุ์พืช	/					
1.3 ความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยว	/		/	/		
1.4 จุดดึงดูดการท่องเที่ยวและเรียนรู้		/	/	/	/	/
2. ด้านการเข้าถึง	/					
2.1 การเดินทางเข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยว	/					
2.2 ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวบริเวณเขตบริการ	/		/			/
2.3 ความเชื่อมโยงกับเส้นทางการท่องเที่ยวหลัก	/					
3. ด้านความปลอดภัย	/		/			
3.1 การเกิดเหตุอันตรายต่อนักท่องเที่ยวจากภัยธรรมชาติ	/					
3.2 การเกิดเหตุอันตรายต่อนักท่องเที่ยวจากปัจจัยอื่น	/					
4. ด้านการรองรับด้านการท่องเที่ยว	/					
4.1 ความสามารถในการรองรับการท่องเที่ยวของตัวแหล่งท่องเที่ยว	/					
4.2 ความร่วมมือขององค์กรท้องถิ่น ภาคเอกชนและหน่วยงานรัฐในการพัฒนาการท่องเที่ยว	/		/			
4.3 สิ่งอำนวยความสะดวก			/	/		/
4.4 การบริการท่องเที่ยว		/	/		/	
4.5 การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว		/		/	/	
4.6 การจัดการด้านที่พัก						/
4.7 ความพร้อมของสถานที่						
4.8 การมีส่วนร่วมของชุมชน						
4.9 สภาพแวดล้อม						

จากการทบทวนองค์ประกอบของมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประเภทเกาะที่ผู้วิจัยรวบรวมจากแนวคิดและจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังตารางข้างต้น พบว่าโดยภาพรวมมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประเภทเกาะ แบ่งออกเป็น 5 องค์ประกอบใหญ่ ๆ คือ 1) ด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว 2) ด้านการเข้าถึง 3) ด้านความปลอดภัย 4) ด้านการรองรับด้านการท่องเที่ยว ในประเด็นของด้านการรองรับด้านการท่องเที่ยวนั้นตามคู่มือการตรวจประเมินมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติประเภทเกาะ ได้นำความร่วมมือของทุกภาคส่วนเป็นองค์ประกอบย่อยในส่วนของด้านการรองรับด้านการท่องเที่ยว ทั้งนี้เพื่อให้มีความชัดเจนและครอบคลุมมากยิ่งขึ้นผู้วิจัยได้แยกความร่วมมือของทุกภาคส่วนมาเป็นด้านที่ 5) ด้านการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เพื่อให้สอดคล้องกับรูปแบบการบริหารของเกาะเต่า คือ เน้นการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน ส่วนตัวชี้วัดหรือประเด็นย่อยในแต่ละองค์ประกอบจะมีความแตกต่างกัน ตามบริบทของการวิจัยว่าเป็นการศึกษาแหล่งท่องเที่ยวใด

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้เลือกองค์ประกอบ 4 องค์ประกอบ ตามมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประเภทเกาะ มาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เนื่องจากครอบคลุมตามบริบทของพื้นที่ดังต่อไปนี้

1. ด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว
   - 1.1 ความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยว
   - 1.2 จุดดึงดูดการท่องเที่ยว
2. ด้านการเข้าถึง
   - 2.1 การเดินทางเข้าถึงเกาะ
   - 2.2 ความเชื่อมโยงกับเส้นทางการท่องเที่ยวหลัก
3. ด้านความปลอดภัย
   - 3.1 การป้องกันเหตุอันตรายต่อนักท่องเที่ยวจากภัยธรรมชาติ
   - 3.2 การป้องกันเหตุอันตรายต่อนักท่องเที่ยวจากปัจจัยอื่น
4. ด้านการรองรับด้านการท่องเที่ยว
   - 4.1 สิ่งอำนวยความสะดวก
   - 4.2 การบริการทางการท่องเที่ยว
5. ด้านการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย
   - 5.1 ความร่วมมือของทุกภาคส่วน
   - 5.2 การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัย เรื่อง “ความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า จังหวัดสุราษฎร์ธานี” เป็นการศึกษาเชิงปริมาณ (Quantitative research) เพื่อให้ทราบถึงศักยภาพของการท่องเที่ยว เพื่อเปรียบเทียบศักยภาพของการท่องเที่ยวจำแนกตามกลุ่มผู้ประกอบการและระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่ และข้อเสนอแนะของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า จังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. วิธีการวิจัย
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
8. เกณฑ์การแปลผล

วิธีการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ใช้การศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ ได้ดำเนินการศึกษา 2 แบบ คือ

1. การศึกษาข้อมูลเอกสาร (Documentary research) เป็นการศึกษารวบรวมข้อมูลจากเอกสารต่าง ๆ ทั้งที่เป็นแนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับศักยภาพของการท่องเที่ยว
2. การวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ในเรื่อง ศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรการวิจัยในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ผู้ประกอบการในพื้นที่เทศบาลตำบลเกาะเต่า ทั้งหมด 592 แห่ง โดยในการเก็บข้อมูลจะเก็บข้อมูลจากเจ้าของหรือตัวแทนของสถานประกอบการ ประกอบด้วย สถานประกอบการด้านที่พัก/ โรงแรม สถานประกอบการร้านอาหาร/ ร้านค้าบริการ สถานประกอบการด้านการคมนาคม และสถานประกอบการด้านอื่น ๆ รวมทั้งสิ้น 239 คน

การหาขนาดของกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้จากการสุ่มตัวอย่างจากกลุ่มผู้ประกอบการที่อยู่ในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลเกาะเต่า อำเภอเกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างตามสูตรของ Yamanae (Yamane, 1973) กำหนดระดับความเชื่อมั่นที่ 95% และกำหนดความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ 0.05 มีสูตรดังนี้

$$n = \frac{N}{1+(Ne^2)}$$

โดย N คือ จำนวนหน่วยทั้งหมด/ ขนาดของประชากร

n คือ จำนวนตัวอย่าง หรือขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

e คือ ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างที่ระดับ 0.05

ขนาดของประชากรทั้งหมดซึ่งเป็นเจ้าของหรือตัวแทนของสถานประกอบการ จำนวน 592 คน แทนค่าในสูตรดังกล่าวเพื่อคำนวณกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

$$n = \frac{592}{1+592\ (0.05)^2}$$

$$n = 238.70$$

จากสูตรคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างเพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างเป็นจำนวนเต็มผู้วิจัยจึงปรับขนาดของกลุ่มตัวอย่างเป็น 239 คน ดังนั้นงานวิจัยในครั้งนี้จะใช้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ประกอบการบนเกาะเต่า จำนวน 239 คน แต่ผู้วิจัยจะทำการเก็บข้อมูลเพิ่มเติมอีก 11 คน และเพื่อให้ได้ข้อมูลใกล้เคียงกับประชากรมากที่สุด รวมทั้งหมดเป็น 250 คน

ในการวิจัยครั้งนี้จะใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน ใช้วิธีการสุ่มแบบ Multi stage random sampling ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 จัดกลุ่มผู้ประกอบการตามลักษณะหรือประเภทของกิจการ ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ สถานประกอบการด้านที่พัก/ โรงแรม สถานประกอบการร้านอาหาร/ ร้านค้าบริการ สถานประกอบการด้านการคมนาคม และสถานประกอบการด้านอื่น ๆ

ขั้นตอนที่ 2 กำหนดกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วน (Proportional to size)

ขั้นตอนที่ 3 สุ่มแบบอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยวิธีการสุ่มจับฉลากรายชื่อของสถานประกอบการที่ได้รับข้อมูลจากเทศบาลตำบลเกาะเต่า ทั้งนี้ในการเก็บข้อมูลถ้าสุ่มจับฉลากรายชื่อแล้วพบว่ากิจการนั้น ๆ ไม่เปิดให้บริการ หรือไม่สามารถให้ข้อมูลได้ ผู้วิจัยก็จะสุ่มหยิบฉลากใหม่จนครบจำนวนกลุ่มตัวอย่าง ดังตาราง

ตารางที่ 4 จำนวนประชากรในการวิจัยและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มผู้ประกอบการ	ประชากรการวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง
สถานประกอบการด้านที่พัก/ โรงแรม	191	80
สถานประกอบการร้านอาหาร/ ร้านค้าบริการ	212	90
สถานประกอบการด้านการคมนาคม	85	34
สถานประกอบการด้านอื่น ๆ	104	46
รวม	592	250

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถาม (Questionnaire) สร้างขึ้นโดยการศึกษา แนวคิด งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และองค์ประกอบของมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติประเภทเกาะ ของกรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา องค์ประกอบของแบบสอบถาม ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา และระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่ จำนวน 4 ข้อ

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า เป็นแบบสอบถามแบบเลือกตอบ จำนวน 31 ข้อซึ่งลักษณะของคำถามเป็นแบบมาตรวัดประมาณค่า 5 ระดับ (Rating scale) โดยมีหลักเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	กำหนดให้	5	คะแนน
เห็นด้วยมาก	กำหนดให้	4	คะแนน
เห็นด้วยปานกลาง	กำหนดให้	3	คะแนน
เห็นด้วยน้อย	กำหนดให้	2	คะแนน
เห็นด้วยน้อยที่สุด	กำหนดให้	1	คะแนน

ตอนที่ 3 เป็นข้อเสนอแนะต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า แบ่งออกเป็น 5 องค์ประกอบ คือ ด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ด้านการเข้าถึง ด้านความปลอดภัย ด้านการรองรับด้านการท่องเที่ยว ด้านการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และข้อเสนอแนะอื่น ๆ เป็นคำถามปลายเปิดจำนวน 6 ข้อ

การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

1. ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล เพื่อนำผลมาวิเคราะห์การวิจัย โดยการนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นจากการที่ได้ทบทวนเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและองค์ประกอบของมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประเภทเกาะ ของกรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา นำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการท่องเที่ยว เพื่อพิจารณาตรวจสอบค่าความเที่ยงเชิงเนื้อหา (IOC) เพื่อนำมาแก้ไขสำนวนต่าง ๆ ให้แบบสอบถามเป็นแบบสอบถามที่ถูกต้องและเหมาะสมเพื่อนำไปเก็บข้อมูล โดยให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ได้แก่

1.1 อาจารย์เอกลักษณ์ ฉัฐฤทธิ์ ตำแหน่งอาจารย์ประจำวิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา

1.2 ดร.แพรดาว ฟูพาณิชย์พฤกษ์ ตำแหน่งนักวิจัยและผู้เชี่ยวชาญด้านเศรษฐศาสตร์

1.3 นายสุนทร ศรีสังข์ ตำแหน่งนายกสมาคมการท่องเที่ยวเกาะเต่า

2. การหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Try-out) โดยนำแบบสอบถามที่ได้แก้ไขถูกต้องและมีความชัดเจนของเนื้อหาแล้ว ไปทดลองใช้กับผู้ที่ไม่ได้เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 ชุด จากนั้นนำแบบสอบถามไปหาความเที่ยงโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของคอนบราค (Cronbach's alpha) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.96 ซึ่งถือว่าแบบสอบถามนี้มีความเชื่อถือสามารถนำไปเก็บข้อมูลจริงได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. นำแบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยขอความร่วมมือจากผู้ประกอบการในเขตเทศบาลตำบลเกาะเต่า อำเภอเกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี แล้วชี้แจงการตอบแบบสอบถามให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องตอบโดยอิสระ

2. หลังจากเก็บรวบรวมข้อมูลแล้ว นำแบบสอบถามที่รวบรวมมาทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบจนครบตามจำนวนตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

3. นำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติ ด้วยการคำนวณผลทางคอมพิวเตอร์ แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ แบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 3 ตอน คือ

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามในเขตเทศบาลตำบลเกาะเต่า อำเภอเกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี

2. วิเคราะห์ระดับความคิดเห็นศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่าตามความคิดเห็นของผู้ที่ตอบแบบสอบถามในเขตเทศบาลตำบลเกาะเต่า อำเภอเกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำแนกตามกลุ่มผู้ประกอบการและระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่

3. วิเคราะห์ข้อเสนอแนะศักยภาพของการท่องเที่ยวตามความคิดเห็นของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลเกาะเต่า อำเภอเกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา กลุ่มผู้ประกอบการ และระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

2. ข้อมูลจากแบบสอบถามตามระดับความคิดเห็นที่มีต่อศักยภาพของการท่องเที่ยว จำแนกตามกลุ่มผู้ประกอบการ และระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่ โดยใช้สถิติ One-way ANOVA ทดสอบความแตกต่างกับศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า จังหวัดสุราษฎร์ธานี

3. ข้อมูลส่วนที่เป็นข้อเสนอแนะวิเคราะห์ข้อมูลโดยจัดความถี่ของข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้หลักการวิเคราะห์เนื้อหาสาระและเรียงลำดับความถี่ในแต่ละประเด็นแล้วนำมาสรุปในเชิงพรรณนา

เกณฑ์การแปลผล

ในการวิจัยครั้งนี้ กำหนดเกณฑ์การแปลความหมายเพื่อจัดระดับศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า จังหวัดสุราษฎร์ธานี กำหนดเกณฑ์การแปลผลค่าเฉลี่ยโดยการเลือกอันตรภาคชั้น (Class interval) ดังนี้

$$\text{ช่วงกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}}$$

$$= \frac{5-1}{5}$$

$$= 0.8$$

ดังนั้น จึงกำหนดเกณฑ์การแปลผลค่าเฉลี่ยได้ ดังนี้

ค่าเฉลี่ย		การแปลผล
4.21-5.00	หมายถึง	มีความคิดเห็นว่าศักยภาพด้านการท่องเที่ยวอยู่ในระดับ สูงมาก
3.41-4.20	หมายถึง	มีความคิดเห็นว่าศักยภาพด้านการท่องเที่ยวอยู่ในระดับ สูง
2.61-3.40	หมายถึง	มีความคิดเห็นว่าศักยภาพด้านการท่องเที่ยวอยู่ในระดับ ปานกลาง
1.81-2.60	หมายถึง	มีความคิดเห็นว่าศักยภาพด้านการท่องเที่ยวอยู่ในระดับ ต่ำ
1.00-1.80	หมายถึง	มีความคิดเห็นว่าศักยภาพด้านการท่องเที่ยวอยู่ในระดับ ต่ำมาก

มหาวิทยาลัยบูรพา BURAPHA UNIVERSITY

บทที่ 4
ผลการวิจัย

การศึกษาเรื่อง “ความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพด้านการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า จังหวัดสุราษฎร์ธานี” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่าจังหวัดสุราษฎร์ธานี เพื่อเปรียบเทียบศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า จังหวัดสุราษฎร์ธานี ตามความคิดเห็นของผู้ประกอบการ จำแนกตามกลุ่มผู้ประกอบการ และระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่ เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า จังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ คือ ผู้ประกอบการบนเกาะเต่า จำนวน 250 คน ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ สถานประกอบการด้านที่พัก/ โรงแรม สถานประกอบการร้านอาหาร/ ร้านค้าบริการ สถานประกอบการด้านการคมนาคม และสถานประกอบการด้านอื่น ๆ การนำเสนอผลการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า จำแนกตามกลุ่มผู้ประกอบการ และระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า เรียงลำดับตามจำนวนของด้านที่เสนอแนะ

นอกจากนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมาย จึงกำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อทางสถิติที่ใช้ ดังนี้

สัญลักษณ์และอักษรทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n	หมายถึง	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม
$\bar{X}$	หมายถึง	ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)
SD	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)
t	หมายถึง	การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย
F	หมายถึง	การวิเคราะห์ความแปรปรวน (t-Distribution)
Sig.	หมายถึง	ความน่าจะเป็นสำหรับบอกนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ในตอนที่ 1 นี้เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประเภทของสถานประกอบการ และระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่ โดยนำเสนอข้อมูลจำนวน และร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 5 จำนวน และร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม เพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	107	42.80
หญิง	143	57.20
รวม	250	100.00

จากตารางที่ 5 ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 57.20 และร้อยละ 42.80 ตามลำดับ

ตารางที่ 6 จำนวน และร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม ช่วงอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
21-30 ปี	66	26.40
31-40 ปี	75	30.00
41-50ปี	35	14.00
51-60 ปี	48	19.20
61 ปีขึ้นไป	26	10.40
รวม	250	100.00

จากตารางที่ 6 ผู้ตอบแบบสอบถามมีอายุระหว่าง 31-40 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 30.00 รองลงมาคือ อายุระหว่าง 21-30 ปี คิดเป็นร้อยละ 26.40 และน้อยที่สุดอายุ 61 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 10.40

ตารางที่ 7 จำนวน และร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม ระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ประถมศึกษา	44	17.60
มัธยมศึกษาตอนต้น	49	19.60
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ ปวช.	39	15.60
อนุปริญญา/ ปวส.	36	14.40
ปริญญาตรีขึ้นไป	82	32.80
รวม	250	100.00

จากตารางที่ 7 ผู้ตอบแบบสอบถามมีการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 32.80 รองลงมา คือ มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น คิดเป็นร้อยละ 19.60 และประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 17.60 ตามลำดับ

ตารางที่ 8 จำนวน และร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามประเภทของผู้ประกอบการ

ประเภทของผู้ประกอบการ	จำนวน	ร้อยละ
ด้านที่พัก/ โรงแรม	80	32.00
ร้านอาหาร/ ร้านค้าบริการ	90	36.00
ด้านการคมนาคม	34	13.60
ด้านอื่น ๆ	46	18.40
รวม	250	100.00

จากตารางที่ 8 ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นผู้ประกอบการร้านอาหาร/ ร้านค้าบริการ มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 36.00 รองลงมา คือ ผู้ประกอบการด้านที่พัก/ โรงแรม คิดเป็นร้อยละ 32.00 และผู้ประกอบการด้านอื่น ๆ เช่น สถาบันสอนดำน้ำ ร้านบริการอินเตอร์เน็ต ร้านขายยา เป็นต้น คิดเป็นร้อยละ 18.40 ตามลำดับ

ตารางที่ 9 จำนวน และร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่

ระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เกิน 5 ปี	39	15.60
6-10 ปี	51	20.40
11-15 ปี	54	21.60
16-20 ปี	50	20.00
21 ปีขึ้นไป	56	22.40
รวม	250	100.00

จากตารางที่ 9 ผู้ตอบแบบสอบถามมีระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่ 21 ปีขึ้นไป มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 22.40 รองลงมามีระยะเวลาอาศัยในพื้นที่ 11-15 ปี คิดเป็นร้อยละ 21.60 และ 6-10 ปี คิดเป็นร้อยละ 20.40 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า

ตอนที่ 2 นี้ เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า โดยสอบถามความคิดเห็นจากผู้ประกอบการ ซึ่งศักยภาพของการท่องเที่ยวแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ด้านการเข้าถึง ด้านความปลอดภัย ด้านการรองรับด้านการท่องเที่ยว และด้านการมีส่วนร่วมของผู้มีของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ จำแนกตามรายด้านและภาพรวม รายละเอียดมีดังต่อไปนี้

ตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพด้านการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า โดยภาพรวม

ศักยภาพของการท่องเที่ยว	$\bar{X}$	SD	ระดับ	อันดับ
1. ด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว	4.00	0.60	สูง	1
2. ด้านการเข้าถึง	3.23	0.54	ปานกลาง	3
3. ความปลอดภัย	3.26	0.51	ปานกลาง	2
4. ด้านการรองรับด้านการท่องเที่ยว	3.00	0.59	ปานกลาง	5
5. ด้านการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย	3.13	0.58	ปานกลาง	4
รวม	3.32	0.42	ปานกลาง	

จากตารางที่ 10 พบว่า ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นว่าเกาะเต่ามีศักยภาพของการท่องเที่ยวในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.32) เมื่อจำแนกรายด้าน พบว่า ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นว่าเกาะเต่ามีศักยภาพด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวมากที่สุด โดยอยู่ในระดับสูง ($\bar{X}$ = 3.99) รองลงมา คือ ศักยภาพด้านความปลอดภัย อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.26) และศักยภาพด้านการเข้าถึง อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.23) ตามลำดับ ส่วนด้านที่ผู้ประกอบการคิดว่ามีศักยภาพน้อยที่สุดคือ ด้านการรองรับด้านการท่องเที่ยว อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.00)

ตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า ด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว

ด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว	$\bar{X}$	SD	ระดับ	อันดับ
1.1 โดยภาพรวมกิจกรรมท่องเที่ยวบนเกาะ ไม่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม	3.94	0.86	สูง	4
1.2 เอกสารประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวหรือคู่มือการท่องเที่ยว ให้ข้อมูลครบถ้วนกับนักท่องเที่ยวเพื่อจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวได้ตามความต้องการ	3.85	0.74	สูง	6
1.3 สภาพภูมิทัศน์และโดยรอบเกาะ มีความสวยงาม เหมาะแก่การทำกิจกรรมได้หลากหลาย	3.86	0.88	สูง	5
1.4 สถานที่ท่องเที่ยวมีความอุดมสมบูรณ์ของสัตว์น้ำ และทรัพยากรทางธรรมชาติ สามารถทำกิจกรรมดำน้ำได้	4.00	0.87	สูง	3
1.5 สถานที่ท่องเที่ยวมีความหลากหลาย สามารถดึงดูดใจและมีเอกลักษณ์โดดเด่นเฉพาะถิ่น	4.24	0.86	สูงมาก	1
1.6 การจัดแบ่งเขตพื้นที่ของกิจกรรมต่าง ๆ เหมาะสมต่อการท่องเที่ยวบนเกาะ	4.09	0.97	สูง	2
รวม	4.00	0.60	สูง	

จากตารางที่ 11 พบว่า ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นว่าเกาะเต่ามีศักยภาพของการท่องเที่ยว ด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวในภาพรวม อยู่ในระดับสูง ($\bar{X}$ = 4.00) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นว่า สถานที่ท่องเที่ยวมีความหลากหลาย สามารถดึงดูดใจและมีเอกลักษณ์โดดเด่นเฉพาะถิ่น อยู่ในระดับสูงมาก ($\bar{X}$ = 4.24) รองลงมาคือ การจัดแบ่งเขตพื้นที่ของกิจกรรมต่าง ๆ เหมาะสมต่อการท่องเที่ยวบนเกาะ อยู่ในระดับสูง ($\bar{X}$ = 4.09) และ สถานที่ท่องเที่ยวมีความอุดมสมบูรณ์ของสัตว์น้ำ และทรัพยากรทางธรรมชาติ สามารถทำกิจกรรมดำน้ำได้ ($\bar{X}$ = 4.00) ตามลำดับ ส่วนความคิดเห็นที่ผู้ประกอบการให้คะแนนน้อยที่สุด คือ เอกสารประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวหรือคู่มือการท่องเที่ยว ให้ข้อมูลครบถ้วนกับนักท่องเที่ยว เพื่อจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวได้ตามความต้องการ อยู่ในระดับสูง ($\bar{X}$ = 3.85)

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า ด้านการเข้าถึง

ด้านการเข้าถึง	$\bar{X}$	SD	ระดับ	อันดับ
2.1 ท่าเรือบนเกาะมีความสะดวกกับการคมนาคมทางน้ำ สามารถเชื่อมโยงกับสถานที่ท่องเที่ยวอื่นได้	3.53	0.79	สูง	1
2.2 รถโดยสารบนเกาะ เข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยวได้ง่าย	3.47	0.74	สูง	2
2.3 เรือสาธารณะระหว่างเกาะเต่า-ฝั่ง และระหว่างเกาะเต่า-สถานที่ท่องเที่ยว มีเพียงพอและตรงเวลา	3.18	0.82	ปานกลาง	5
2.4 การให้บริการเช่ารถ มีมาตรฐานในการตั้งราคาที่เหมาะสม	2.63	0.97	ปานกลาง	6
2.5 ถนนเข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยวได้โดยสะดวก	3.29	0.87	ปานกลาง	4
2.6 ป้ายบอกทิศทางตามทางแยก เพื่อไปยังจุดท่องเที่ยวต่าง ๆ มองเห็นได้ชัดเจน และสามารถไปถึงจุดหมายปลายทางได้	3.29	0.77	ปานกลาง	3
รวม	3.23	0.54	ปานกลาง	

จากตารางที่ 12 พบว่า ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นว่าเกาะเต่ามีศักยภาพของการท่องเที่ยว ด้านการเข้าถึงในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.23) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นว่า ท่าเรือบนเกาะมีความสะดวกกับการคมนาคมทางน้ำ สามารถเชื่อมโยงกับสถานที่ท่องเที่ยวอื่นได้ อยู่ในระดับสูง ($\bar{X}$ = 3.53) รองลงมา คือ รถโดยสารบนเกาะเข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยวได้ง่าย อยู่ในระดับสูง ($\bar{X}$ = 3.47) และป้ายบอกทิศทางตามทางแยก เพื่อไปยังจุดท่องเที่ยวต่าง ๆ มองเห็นได้ชัดเจน และสามารถไปถึงจุดหมายปลายทางได้ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.29) ตามลำดับ ส่วนความคิดเห็นที่ผู้ประกอบการให้คะแนนน้อยที่สุด คือ การให้บริการเช่ารถ มีมาตรฐานในการตั้งราคาที่เหมาะสม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 2.63)

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า ด้านความปลอดภัย

ด้านความปลอดภัย	$\bar{X}$	SD	ระดับ	อันดับ
3.1 ผู้ประกอบการให้ความสำคัญในเรื่องความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวขณะทำกิจกรรม	3.46	0.76	สูง	1
3.2 ภาครัฐให้ความสำคัญ และการสนับสนุนในเรื่องของความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว	3.30	0.76	ปานกลาง	2
3.3 เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเพียงพอต่อนักท่องเที่ยวและประชาชนในพื้นที่	3.24	0.73	ปานกลาง	4
3.4 เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย มีความพร้อมในการรับมือกับเหตุฉุกเฉิน	3.27	0.71	ปานกลาง	3
3.5 การจัดช่องทางประชาสัมพันธ์แจ้งเตือนภัยแก่นักท่องเที่ยวมีความเหมาะสม	3.19	0.84	ปานกลาง	6
3.6 สถานที่ที่เป็นศูนย์อำนวยการช่วยเหลือด้านความปลอดภัย มีการกำหนดอย่างชัดเจน ให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวรับรู้	3.23	0.79	ปานกลาง	5
3.7 ภาครัฐได้ประชาสัมพันธ์เบอร์โทรฉุกเฉิน เบอร์แจ้งเหตุด่วนเหตุร้าย หรือเบอร์ขอความช่วยเหลือต่าง ๆ ให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวได้รับรู้	3.10	0.86	ปานกลาง	7
รวม	3.26	0.51	ปานกลาง	

จากตารางที่ 13 พบว่า ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นว่าเกาะเต่ามีศักยภาพของการท่องเที่ยว ด้านความปลอดภัยในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.27) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าข้อที่ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นว่า ผู้ประกอบการให้ความสำคัญในเรื่องความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวขณะทำกิจกรรม อยู่ในระดับสูง ($\bar{X}$ = 3.46) รองลงมา คือ ภาครัฐให้ความสำคัญ และการสนับสนุนในเรื่องของความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.30) และเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย มีความพร้อมในการรับมือกับเหตุฉุกเฉิน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.27) ตามลำดับ ส่วนความคิดเห็นที่ผู้ประกอบการให้คะแนนน้อยที่สุด คือ ภาครัฐได้

ประชาสัมพันธ์เบอร์โทรฉุกเฉิน เบอร์แจ้งเหตุด่วนเหตุร้าย หรือเบอร์ขอความช่วยเหลือต่าง ๆ ให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวได้รับรู้ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.10)

ตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า ด้านการรองรับด้านการท่องเที่ยว

ด้านการรองรับด้านการท่องเที่ยว	$\bar{X}$	SD	ระดับ	อันดับ
4.1 การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว มีการจัดการที่เหมาะสมกับศักยภาพของพื้นที่และการบริการ	3.50	0.86	สูง	1
4.2 การกำหนดจำนวนนักท่องเที่ยวในการทำกิจกรรมมีความเหมาะสม	3.30	0.84	ปานกลาง	4
4.3 การบริการไฟฟ้าบนเกาะเพียงพอกับความต้องการใช้งาน	2.69	0.90	ปานกลาง	5
4.4 น้ำประปาสะอาด เพียงพอกับความต้องการ	1.78	1.05	ต่ำมาก	6
4.5 สิ่งอำนวยความสะดวกต่อการดำเนินชีวิตของนักท่องเที่ยว มีเพียงพอกับความต้องการ	3.33	0.89	ปานกลาง	3
4.6 ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวมีเจ้าหน้าที่ประจำสามารถให้ข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยว และอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวได้	3.40	0.73	ปานกลาง	2
รวม	3.00	0.59	ปานกลาง	

จากตารางที่ 14 ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นว่าเกาะเต่ามีศักยภาพของการท่องเที่ยว ด้านการท่องเที่ยวในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.00) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าผู้ประกอบการมีความคิดเห็นว่า การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว มีการจัดการที่เหมาะสมกับศักยภาพของพื้นที่และการบริการ อยู่ในระดับสูง ($\bar{X}$ = 3.50) รองลงมา คือ ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวมีเจ้าหน้าที่ประจำสามารถให้ข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยว และอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวได้ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.40) และสิ่งอำนวยความสะดวกต่อการดำเนินชีวิตของนักท่องเที่ยว มีเพียงพอกับความต้องการ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.33) ตามลำดับ ส่วนความคิดเห็นที่ผู้ประกอบการให้คะแนนน้อยที่สุด คือ น้ำประปาสะอาด เพียงพอกับความต้องการ อยู่ในระดับต่ำมาก ($\bar{X}$ = 1.78)

ตารางที่ 15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า ด้านการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

ด้านการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย	$\bar{X}$	SD	ระดับ	อันดับ
5.1 ทุกภาคส่วนได้มีส่วนร่วมในการกำหนดกิจกรรมในทุกขั้นตอน	3.36	0.75	ปานกลาง	1
5.2 ทุกภาคส่วนได้มีส่วนร่วมเพื่อรับฟังประโยชน์และปัญหา พร้อมเสนอแนะแนวทางแก้ไขในการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง	3.28	0.77	ปานกลาง	2
5.3 ทุกภาคส่วนร่วมกันกำหนดกฎเกณฑ์หรือมาตรการที่ใช้สำหรับการท่องเที่ยว ให้เหมาะกับนโยบายท้องถิ่น	3.20	0.78	ปานกลาง	3
5.4 ทุกภาคส่วนได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดเกี่ยวกับมาตรการสิ่งแวดล้อม	3.10	0.81	ปานกลาง	4
5.5 ทุกภาคส่วนได้ร่วมกันประเมินผลจากการพัฒนาการท่องเที่ยวในด้านต่าง ๆ	3.02	0.81	ปานกลาง	5
5.6 ทุกภาคส่วนได้ปฏิบัติตามมาตรการและดำเนินการป้องกัน บำบัด และกำจัดขยะสิ่งปฏิกูลอย่างเคร่งครัด	2.84	0.83	ปานกลาง	6
รวม	3.13	0.58	ปานกลาง	

จากตารางที่ 15 พบว่า ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นว่าเกาะเต่ามีศักยภาพของการท่องเที่ยว ด้านการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.13) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าผู้ประกอบการมีความเห็นว่า ทุกภาคส่วนได้มีส่วนร่วมในการกำหนดกิจกรรมในทุกขั้นตอน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.36) รองลงมา คือ ทุกภาคส่วนได้มีส่วนร่วมเพื่อรับฟังประโยชน์และปัญหา พร้อมเสนอแนะแนวทางแก้ไขในการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.28) และทุกภาคส่วนร่วมกันกำหนดกฎเกณฑ์ หรือมาตรการที่ใช้สำหรับการท่องเที่ยว ให้เหมาะกับนโยบายท้องถิ่น อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.20) ส่วนความคิดเห็นที่ผู้ประกอบการให้คะแนนน้อยที่สุด คือ ทุกภาคส่วนได้ปฏิบัติตามมาตรการและดำเนินการป้องกัน บำบัด และกำจัดขยะสิ่งปฏิกูลอย่างเคร่งครัด อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 2.84)

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า จำแนกตามกลุ่มผู้ประกอบการ และระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่

สมมติฐานที่ 1 ผู้ประกอบการที่อยู่กลุ่มต่างกัน มีความคิดเห็นต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า แตกต่างกัน

ตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวของผู้ประกอบการ จำแนกตามกลุ่มผู้ประกอบการ

กลุ่มของผู้ประกอบการ	$\bar{x}$	SD
ด้านที่พัก/ โรงแรม	3.42	0.31
ร้านอาหาร/ ร้านค้าบริการ	3.20	0.33
ด้านการคมนาคม	3.34	0.41
ด้านอื่น ๆ	3.42	0.53
รวม	3.33	0.39

จากตารางที่ 16 พบว่าผู้ประกอบการด้านที่พัก/ โรงแรม และผู้ประกอบการด้านอื่น ๆ มีคะแนนความคิดเห็นต่อศักยภาพด้านการท่องเที่ยวมากที่สุด ($\bar{x}$ = 3.42) รองลงมา คือ ผู้ประกอบการด้านการคมนาคม ($\bar{x}$ = 3.34) และผู้ประกอบการร้านอาหาร/ ร้านค้าบริการ ($\bar{x}$ = 3.20) ตามลำดับ

ตารางที่ 17 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพของการท่องเที่ยว จำแนกตามกลุ่มของผู้ประกอบการ

	Statistic	Df1	Df2	Sig.
Welch	7.15	3	94.69	0.00
Brown-Forsythe	4.92	3	133.84	0.00

จากการทดสอบความเท่ากันของความแปรปรวนพบว่าไม่เป็นไปตามข้อกำหนด คือ Levene's test มีค่า $p < 0.05$ ดังนั้นจึงใช้ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย โดยใช้ค่า Brown-Forsythe และค่า Welch พบว่า ผู้ประกอบการที่อยู่กลุ่มประกอบการที่ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 ผู้ประกอบการที่มีระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า แตกต่างกัน

ตารางที่ 18 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพของการท่องเที่ยว จำแนกตามระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่

ระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่	$\bar{x}$	SD
ไม่เกิน 5 ปี	3.31	0.41
6-10 ปี	3.31	0.41
11-15 ปี	3.31	0.36
16-20 ปี	3.34	0.36
21 ปีขึ้นไป	3.30	0.34
รวม	3.31	0.37

จากตารางที่ 18 พบว่าผู้ประกอบที่อาศัยในพื้นที่ 16-20 ปี มีคะแนนความคิดเห็นต่อศักยภาพด้านการท่องเที่ยวมากที่สุด ($\bar{x}$ = 3.34) รองลงมา คือ ผู้ประกอบการที่อาศัยในพื้นที่ไม่เกิน 5 ปี, 6-10 ปี และ 11-15 ปี ($\bar{x}$ = 3.31) และผู้ประกอบการที่อาศัยในพื้นที่ 21 ปีขึ้นไป ($\bar{x}$ = 3.30) ตามลำดับ

ตารางที่ 19 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพด้านการท่องเที่ยว กับ ระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	0.05	4	0.01	0.08	0.99
ภายในกลุ่ม	33.28	237	0.14		
รวม	33.32	241			

จากการทดสอบความเท่ากันของความแปรปรวนพบว่าเป็นไปตามข้อกำหนด คือ Levene's test มีค่า $p > 0.05$ และเมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย โดย ANOVA พบว่า ค่า $p > 0.05$ แสดงว่า ผู้ประกอบการที่มีระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อศักยภาพของการท่องเที่ยว ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 20 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย	ผลการทดสอบสมมติฐาน
1. กลุ่มผู้ประกอบการ ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า แตกต่างกัน	ปฏิเสธสมมติฐาน
2. ระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่ ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า แตกต่างกัน	ปฏิเสธสมมติฐาน

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า เรียงลำดับตามจำนวนของด้านที่เสนอแนะ

ตารางที่ 21 ข้อเสนอแนะของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า

ลำดับ	ข้อเสนอแนะของผู้ประกอบการ	ความถี่
1	ด้านการจัดกิจกรรมท่องเที่ยว 1) ควรศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นกับสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ ควบคู่กับการหาแนวทางแก้ไข และพัฒนาแบบยั่งยืน (11) 2) ในส่วนของกิจกรรมดำน้ำควรแสดงป้ายสัญลักษณ์ตามจุดดำน้ำต่าง ๆ ที่มีนักท่องเที่ยวดำน้ำอยู่ให้ชัดเจน เพื่อความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว (9) 3) ควรจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวตามจุดดำน้ำและกำหนดช่วงเวลาเปิด-ปิดจุดดำน้ำเพื่อฟื้นฟูทรัพยากรทางธรรมชาติ ไม่ให้เสื่อมโทรม (6)	26
2	ด้านการเข้าถึง 1) ควรมีป้ายราคารถโดยสารและเรืออย่างชัดเจน ทั้งนี้ควรตั้งราคาที่มีความเหมาะสม และมีมาตรฐานเท่าเทียมกัน (15) 2) พัฒนาการบริการและคุณภาพของรถโดยสาร และเรือโดยสาร (6) 3) เพิ่มความถี่ในการให้บริการเรือโดยสารแก่นักท่องเที่ยว (4) 4) ควรมีการจัดตั้งสถานที่ที่ให้บริการนักท่องเที่ยว เช่น อาคารพาณิชย์เพื่อเรียก Taxi ตามคิวให้แก่นักท่องเที่ยว (1)	26
3	ด้านความปลอดภัย 1) ควรส่งเสริมให้ภาครัฐมีหน่วยลาดตระเวนและหน่วยกู้ภัยบริเวณสถานที่ท่องเที่ยว ตลอด 24 ชั่วโมง (12) 2) ผู้ประกอบการควรให้คำแนะนำนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับพื้นที่การเล่นน้ำ และการขับขี่รถในบริเวณที่มีความลาดชันสูง และบริเวณที่เกิดอุบัติเหตุได้ง่าย (7) 3) ภาครัฐควรดำเนินการฝึกอบรมให้ความรู้ในการดูแลความปลอดภัยเบื้องต้นให้กับผู้ประกอบการ และพนักงานโรงแรม (4) 4) เพิ่มป้ายเตือนภัยในสถานที่ที่อันตรายและเบอร์ฉุกเฉินตามสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ เพื่อให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวรับทราบ (2) 5) มีแผนและการเตรียมความพร้อมในการรับมือกับสถานการณ์ฉุกเฉินต่าง ๆ	26

ตารางที่ 21 (ต่อ)

ลำดับ	ข้อเสนอแนะของผู้ประกอบการ	ความถี่
4	ด้านการรองรับด้านการท่องเที่ยว 1) ภาครัฐควรจัดหาแหล่งน้ำจืดหรือน้ำประปา ให้เพียงพอต่อการอุปโภคและบริโภค (13) 2) ภาครัฐควรจัดหาพื้นที่จอดรถ และห้องน้ำ ให้เพียงพอ (6) 3) ควรเพิ่มสิ่งอำนวยความสะดวกให้สอดคล้องกับจำนวนนักท่องเที่ยว (1) 4) จัดทำป้าย หรือ แผนผังสถานที่ท่องเที่ยว เพื่อให้นักท่องเที่ยวเดินทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ได้ง่ายขึ้น (1)	21
5	ด้านการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย 1) ภาครัฐควรดูแลไม่ให้ผู้ประกอบการทิ้งสิ่งปฏิกูลลงสู่ทะเล และส่งเสริมให้มีการบำบัดน้ำเสีย และคัดแยกขยะก่อนทิ้ง (7) 2) ส่งเสริมการมีส่วนร่วมทุกภาคส่วนในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และดูแลทรัพยากรทางธรรมชาติร่วมกัน (4) 3) ผู้ประกอบการธุรกิจควรมีที่จอดรถให้เพียงพอกับจำนวนลูกค้า เพื่อไม่ให้กีดขวางทางสาธารณะ (4) 4) ภาครัฐควรส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในทุกๆกิจกรรม เช่น การวางแผน การกำหนดยุทธศาสตร์ การประเมินการท่องเที่ยว เป็นต้น (2) 5) รณรงค์ให้ประชาชนร่วมกันดูแลความสะอาดในบริเวณพื้นที่ของตนเอง (1)	18
6	ด้านอื่น ๆ 1) ควรมีการดำเนินการดูแลจุดสุ่มเสี่ยงที่อาจจะเกิดอาชญากรรม โดยติดกล้องวงจรปิด และควรติดตั้งเสาไฟฟ้าเพื่อเพิ่มแสงสว่างในบริเวณที่มีความเสี่ยง (5) 2) ภาครัฐควรจัดการและมีบทลงโทษที่ชัดเจนสำหรับผู้ประกอบการที่รุกล้ำธรรมชาติ (3) 3) มีงบประมาณในการสร้างและดูแลท่าเรือ, ถนน, ไฟฟ้า (1) 4) ดำเนินการควบคุมไม่ให้มีการบุกรุกป่าและทะเล (1) 5) ดำเนินการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเกาะเต่าให้เป็นที่รู้จักมากขึ้น (1) 6) ควรกำหนดพื้นที่การทำกิจกรรมให้ชัดเจนและเป็นระเบียบมากขึ้น (1)	12

จากตารางที่ 21 พบว่าผู้ประกอบการมีข้อเสนอแนะในด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ด้านความเข้าถึง และด้านความปลอดภัยมากที่สุด เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าผู้ประกอบการมีความคิดเห็น ในแต่ละด้าน ดังนี้

1) ด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว สิ่งที่ผู้ประกอบการให้ความสำคัญมากที่สุด คือ ควรศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นกับสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ รวมไปถึงการหาแนวทางแก้ไข และแนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืน รองลงมา คือ การดำเนินกิจกรรมดำน้ำควรแสดงป้ายสัญลักษณ์ตามจุดดำน้ำต่าง ๆ ที่มีนักท่องเที่ยวทำกิจกรรมดำน้ำอยู่ให้ชัดเจน เพื่อความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว

2) ด้านการเข้าถึง สิ่งที่ผู้ประกอบการให้ความสำคัญมากที่สุด คือ ควรมีป้ายราคารถโดยสารและเรืออย่างชัดเจน ทั้งนี้ควรตั้งราคาที่มีความเหมาะสม และมีมาตรฐาน รองลงมา คือ ควรพัฒนาการบริการและคุณภาพของรถโดยสาร และเรือโดยสาร

3) ด้านความปลอดภัย สิ่งที่ผู้ประกอบการให้ความสำคัญมากที่สุด คือ ควรส่งเสริมให้ภาครัฐมีหน่วยลาดตระเวนและหน่วยกู้ภัยดูแลตามสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ตลอด 24 ชั่วโมง รองลงมา คือ ผู้ประกอบการควรให้คำแนะนำนักท่องเที่ยวในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น พื้นที่ในการเล่นน้ำ การขับขี่รถในบริเวณที่มีความลาดชันสูง และบริเวณที่เกิดอุบัติเหตุได้ง่าย

4) ด้านการรองรับด้านการท่องเที่ยว สิ่งที่ผู้ประกอบการให้ความสำคัญมากที่สุด คือ ภาครัฐควรจัดหาแหล่งน้ำจืดหรือน้ำประปา ให้เพียงพอกับประชากรในพื้นที่ รองลงมา คือ ภาครัฐควรจัดหาพื้นที่จอดรถ และห้องน้ำ ให้เพียงพอ

5) ด้านการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย สิ่งที่ผู้ประกอบการให้ความสำคัญมากที่สุด คือ ภาครัฐควรดูแลไม่ให้ผู้ประกอบการทิ้งสิ่งปฏิกูลลงสู่ทะเล และส่งเสริมให้มีการบำบัดน้ำเสีย และคัดแยกขยะก่อนทิ้ง รองลงมา คือ ควรมีการส่งเสริมการมีส่วนร่วมทุกภาคส่วนในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และดูแลทรัพยากรทางธรรมชาติร่วมกัน และภาครัฐควรดูแลให้ผู้ประกอบการธุรกิจมีที่จอดรถให้เพียงพอกับจำนวนลูกค้า เพื่อไม่ให้กีดขวางทางสาธารณะ

6) ด้านอื่น ๆ สิ่งที่ผู้ประกอบการให้ความสำคัญมากที่สุด คือ ควรดำเนินการดูแลจุดสุ่มเสี่ยงที่อาจจะเกิดอาชญากรรม โดยติดกล้องวงจรปิด และควรติดตั้งเสาไฟฟ้าเพื่อเพิ่มแสงสว่างในบริเวณที่มีความเสี่ยง รองลงมา คือ ภาครัฐควรมีบทลงโทษที่ชัดเจนสำหรับผู้ประกอบการที่สร้างสิ่งก่อสร้างรุกล้ำธรรมชาติ

บทที่ 5
สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษา เรื่อง การศึกษาเรื่อง “ความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพด้านการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า จังหวัดสุราษฎร์ธานี” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่าจังหวัดสุราษฎร์ธานี เพื่อเปรียบเทียบศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า จังหวัดสุราษฎร์ธานี ตามความคิดเห็นของผู้ประกอบการจำแนกตามกลุ่มผู้ประกอบการ และระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่ และเพื่อศึกษาข้อเสนอแนะของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า จังหวัดสุราษฎร์ธานี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ คือ ผู้ประกอบการบนเกาะเต่า จำนวน 250 คน ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ สถานประกอบการด้านที่พัก/ โรงแรม สถานประกอบการร้านอาหาร/ ร้านค้าบริการ สถานประกอบการด้านการคมนาคม และสถานประกอบการด้านอื่น ๆ โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพด้านการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า 5 ด้าน แล้วนำผลจากแบบสอบถามมาประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูล โดยสถิติที่ใช้ประกอบด้วยค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA)

สรุปผลการวิจัย

1) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จากการศึกษาวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาวิจัยเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย จำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 57.20 โดยมีอายุอยู่ในช่วงระหว่าง 31-40 ปี จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 มีการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 32.80 ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นผู้ประกอบการร้านอาหาร/ ร้านค้าบริการ จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 36.00 และผู้ตอบแบบสอบถามมีระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่ 21 ปีขึ้นไป จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 22.40

2) ผลการวิเคราะห์ศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า จากการศึกษาวิจัยพบว่า ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นว่าเกาะเต่ามีศักยภาพของการท่องเที่ยวในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง โดยด้านที่ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นว่ามีศักยภาพมากที่สุด คือ ด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว สามารถสรุปได้ดังนี้

2.1) ด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ในภาพรวมอยู่ในระดับสูง โดยมี 3 ลำดับสูงสุด คือ 1) สถานที่ท่องเที่ยวมีความหลากหลาย สามารถดึงดูดใจและมีเอกลักษณ์โดดเด่นเฉพาะถิ่น มากที่สุด 2) การจัดแบ่งเขตพื้นที่ของกิจกรรมต่าง ๆ เหมาะสมต่อการท่องเที่ยวบนเกาะ และ 3) สถานที่ท่องเที่ยวมีความอุดมสมบูรณ์ของสัตว์น้ำ และทรัพยากรทางธรรมชาติ สามารถทำกิจกรรมดำน้ำได้

2.2) ด้านการเข้าถึง ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมี 3 ลำดับสูงสุด คือ 1) ท่าเรือบนเกาะมีความสะดวกกับการคมนาคมทางน้ำ สามารถเชื่อมโยงกับสถานที่ท่องเที่ยวอื่นได้ 2) รถโดยสารบนเกาะ เข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยวได้ง่าย และ 3) ป้ายบอกทิศทางตามทางแยก เพื่อไปยังจุดท่องเที่ยวต่าง ๆ มองเห็นได้ชัดเจน และสามารถไปถึงจุดหมายปลายทางได้

2.3) ด้านความปลอดภัย ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมี 3 ลำดับสูงสุด คือ 1) ผู้ประกอบการให้ความสำคัญในเรื่องความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวขณะทำกิจกรรม 2) ภาครัฐให้ความสำคัญ และการสนับสนุนในเรื่องของความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว และ 3) เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย มีความพร้อมในการรับมือกับเหตุฉุกเฉิน

2.4) ด้านการรองรับด้านการท่องเที่ยว ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมี 3 ลำดับสูงสุด คือ 1) การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว มีการจัดการที่เหมาะสมกับศักยภาพของพื้นที่และการบริการ 2) ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวมีเจ้าหน้าที่ประจำ สามารถให้ข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยว และอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวได้ และ 3) สิ่งอำนวยความสะดวกต่อการดำเนินชีวิตของนักท่องเที่ยว มีเพียงพอกับความต้องการ

2.5) ด้านการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมี 3 ลำดับสูงสุด คือ 1) ทุกภาคส่วนได้มีส่วนร่วมในการกำหนดกิจกรรมในทุกขั้นตอน 2) ทุกภาคส่วนได้มีส่วนร่วมเพื่อรับฟังประโยชน์และปัญหา พร้อมเสนอแนะแนวทางแก้ไขในการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง และ 3) ทุกภาคส่วนร่วมกันกำหนดกฎเกณฑ์ หรือมาตรการที่ใช้สำหรับการท่องเที่ยว ให้เหมาะกับนโยบายท้องถิ่น

ผลการทดสอบสมมติฐาน

ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย เรื่อง ความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพด้านการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า จังหวัดสุราษฎร์ธานี สรุปได้ดังนี้

1) กลุ่มผู้ประกอบการ ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า ไม่แตกต่างกัน ซึ่งปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งเอาไว้

2) ระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่ ที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า ไม่แตกต่างกัน ซึ่งปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งเอาไว้

อภิปรายผล

จากผลการศึกษา เรื่อง ความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพด้านการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า จังหวัดสุราษฎร์ธานี ประกอบไปด้วยด้านต่าง ๆ คือ ด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ด้านการเข้าถึง ด้านความปลอดภัย ด้านการรองรับด้านการท่องเที่ยว และด้านการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย พบว่าความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพการท่องเที่ยวของเกาะเต่าภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าเกาะเต่ายังมีศักยภาพของการท่องเที่ยวไม่มากพอ ดังนั้นหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชนในพื้นที่ จึงควรเข้ามาดูแล กำหนดทิศทางในการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวให้ดีขึ้น เพื่อพิจารณาศักยภาพเป็นรายด้านสามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ ดังนี้

1) ด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ในภาพรวมอยู่ในระดับสูง โดยผู้ประกอบการมีความคิดเห็นว่าเกาะเต่ามีสถานที่ท่องเที่ยวหลากหลาย สามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยว และมีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของจารุจน์ กลิ่นดีปลี (ม.ป.ป. อ้างถึงใน อาภาวดี ทับสิรักษ์, 2555) ที่กล่าวว่าพื้นที่ที่มีทรัพยากรทางธรรมชาติที่มีลักษณะเฉพาะ หรือมีความเป็นเอกลักษณ์จะสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ ซึ่งเกาะเต่านั้นได้รับความนิยมในการดำน้ำดูปะการังทั้งน้ำตื้นและน้ำลึก เนื่องจากเกาะเต่านั้นมีความสมบูรณ์ของธรรมชาติใต้ท้องทะเล ทั้งยังมีสถานที่ท่องเที่ยวบนเกาะที่หลากหลายและสวยงาม ส่วนข้อที่ผู้ประกอบการให้คะแนนน้อยที่สุด คือ เอกสารประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวหรือคู่มือการท่องเที่ยว ให้ข้อมูลครบถ้วน เพื่อจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวได้ตามความต้องการ ดังนั้นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องด้านการท่องเที่ยวควรปรับปรุงคู่มือการท่องเที่ยวบนเกาะเต่าให้มีความทันสมัยอยู่เสมอ และให้ข้อมูลทางการท่องเที่ยวที่ครบถ้วน เช่น แผนที่ โรงแรม ร้านอาหาร โรงเรียนสอนดำน้ำ ร้านค้า สถานที่ท่องเที่ยว วิธีการเดินทางบนเกาะ เป็นต้น

2) ด้านการเข้าถึง ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยผู้ประกอบการมีความคิดเห็นว่าท่าเรือบนเกาะมีความสะดวกกับการคมนาคมทางน้ำ สามารถเชื่อมโยงกับสถานที่ท่องเที่ยวอื่นได้ ซึ่งสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาของเทศบาลตำบลเกาะเต่า ที่ส่งเสริมการพัฒนาระบบโครงข่ายคมนาคมขนส่ง ให้มีประสิทธิภาพ ครอบคลุมและทั่วถึง เพื่อให้สามารถรองรับการเจริญเติบโตในอนาคต (งานนโยบายและแผน สำนักปลัดเทศบาลตำบลเกาะเต่า, 2560) ส่วนข้อที่ผู้ประกอบการให้คะแนนน้อยที่สุด คือ การให้บริการเช่ารถ มีมาตรฐานในการตั้งราคาที่เหมาะสม ดังนั้นภาครัฐเองต้องเข้ามาดูแลการตั้งราคาการให้บริการที่เหมาะสม มีมาตรฐาน โดยประสานงานกับผู้ประกอบการให้ติดตั้งป้ายราคาให้นักท่องเที่ยวรับทราบ และทั้งนี้ต้องมีการตกลงราคาและบอกราคาให้เรียบร้อยก่อนที่จะให้บริการนักท่องเที่ยว

3) ด้านความปลอดภัย ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยผู้ประกอบการมีความคิดเห็นว่าผู้ประกอบการให้ความสำคัญในเรื่องความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวขณะทำกิจกรรม ซึ่งผู้ประกอบการนั้นได้ดูแลความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวโดยการให้คำแนะนำในการทำกิจกรรม เช่น การขับขี่รถให้ปลอดภัย ขอบเขตในการใช้พื้นที่ดำน้ำ การใช้เสื้อชูชีพ เป็นต้น ส่วนข้อที่ผู้ประกอบการให้คะแนนน้อยที่สุด คือ ภาครัฐได้ประชาสัมพันธ์เบอร์โทรฉุกเฉิน เบอร์แจ้งเหตุด่วนเหตุร้าย หรือเบอร์ขอความช่วยเหลือต่าง ๆ ให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวได้รับรู้ ทั้งนี้เนื่องมาจากการประชาสัมพันธ์เบอร์โทรฉุกเฉินและการติดตั้งป้ายตามแหล่งท่องเที่ยวยังมีน้อย ภาครัฐควรปรับปรุงโดยการติดตั้งป้ายแนะนำเบอร์โทรฉุกเฉินตามสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ และประสานงานกับผู้ประกอบการด้านโรงแรม/ ที่พักให้มีการประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวรับทราบ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอารยา อินคชสาร (2554) ที่ได้เสนอแนวทางการพัฒนาด้านความปลอดภัย คือ การเพิ่มมาตรการในการรักษาความปลอดภัย ได้แก่ การจัดทำป้ายและติดตั้งอุปกรณ์ป้องกันภัยต่าง ๆ

4) ด้านการรองรับด้านการท่องเที่ยว ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง การมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว มีการจัดการที่เหมาะสมกับศักยภาพของพื้นที่และการบริการ ซึ่งสอดคล้องกับกลยุทธ์ของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาที่ส่งเสริมการสร้างสมดุลเชิงเวลาและพื้นที่ โดยชะลอการส่งเสริมการเดินทางไปยังพื้นที่ที่อ่อนไหว และมีนักท่องเที่ยวเกินขีดความสามารถในการรองรับด้านการท่องเที่ยว (ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวไทย พ.ศ. 2558-2560, 2558) ส่วนข้อที่ผู้ประกอบการให้คะแนนน้อยที่สุด คือ น้ำประปาสะอาด เพียงพอกับความต้องการ ภาครัฐควรปรับปรุงโดยการหาแหล่งน้ำให้เพียงพอและสอดคล้องกับพื้นที่ ซึ่งสอดคล้องกับกลยุทธ์การพัฒนาของเทศบาลตำบลเกาะเต่าที่มีแผนงานในการพัฒนาและส่งเสริมระบบประปาให้มีคุณภาพและเพียงพอต่อความต้องการ (งานนโยบายและแผน สำนักปลัดเทศบาลตำบลเกาะเต่า, 2560)

5) ด้านการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยผู้ประกอบการมีความคิดเห็นว่าทุกภาคส่วนได้มีส่วนร่วมในการกำหนดกิจกรรมในทุกขั้นตอน ซึ่งประชาชนในพื้นที่มีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายการพัฒนา การมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมการท่องเที่ยว และสอดคล้องกับกลยุทธ์ของเทศบาลตำบลเกาะเต่าที่สนับสนุนและส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่น (งานนโยบายและแผน สำนักปลัดเทศบาลตำบลเกาะเต่า, 2560) ส่วนข้อที่ผู้ประกอบการให้คะแนนน้อยที่สุด คือ ทุกภาคส่วนได้ปฏิบัติตามมาตรการและดำเนินการป้องกัน บำบัด และกำจัดขยะสิ่งปฏิกูลอย่างเคร่งครัด เนื่องจากขาดภาชนะในการรองรับขยะ ประกอบกับรูปแบบของภาชนะใส่ขยะไม่เหมาะสม เช่น ไม่มีฝาปิด ไม่มีถังขยะแยก

ประเภทที่เอื้อต่อการคัดแยกก่อนทิ้ง และยังไม่เหมาะสมสำหรับใช้รองรับขยะมูลฝอย ทำให้เกิดปัญหาการกระจัดกระจายของขยะมูลฝอย ทำให้กลายเป็นปัญหาสำคัญที่ทำลายภาพลักษณ์อันสวยงามของเกาะเต่า นอกจากนี้ประชาชนและนักท่องเที่ยวบางส่วนยังไม่ให้ความร่วมมือในการทิ้งขยะให้ถูกต้อง ซึ่งภาครัฐควรรณรงค์ให้ทุกภาคส่วนเกิดความตระหนักถึงความสำคัญของการจัดการขยะก่อนนำมาทิ้ง และการหางบประมาณในการซื้อถังขยะเพิ่ม รวมถึงการสร้างโรงงานกำจัดขยะที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาของเทศบาลตำบลเกาะเต่าด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยการพัฒนาการบริหารจัดการขยะมูลฝอย และระบบควบคุมบำบัดน้ำเสีย อย่างมีประสิทธิภาพและไม่มีผลกระทบต่อชุมชน (แผนพัฒนาสามปีเทศบาลตำบลเกาะเต่า, 2560)

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ด้านการรองรับด้านการท่องเที่ยวนั้น เทศบาลตำบลเกาะเต่าควรมีมาตรการในการรับมือของการท่องเที่ยว เช่น มาตรการเกี่ยวกับจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น การดูแลเรื่องสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้เพียงพอ มาตรการเกี่ยวกับการกำหนดราคาค่ารถโดยสารสาธารณะ เรือโดยสาร และการบริการรถเช่า รวมไปถึงการพัฒนาคุณภาพการให้บริการให้ดียิ่งขึ้น และมาตรการเกี่ยวกับปริมาณขยะที่เพิ่มขึ้น และการจัดการขยะเชิงบูรณาการ เป็นต้น

2. ด้านการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เทศบาลตำบลเกาะเต่าควรดึงภาคีเครือข่ายต่าง ๆ ในพื้นที่ เช่น ภาครัฐ ผู้ประกอบการ ประชาชนในพื้นที่ และชมรมการท่องเที่ยวของเกาะเต่าเข้ามาร่วมมือกันพัฒนาเรื่องการท่องเที่ยวในทุก ๆ ขั้นตอนการดำเนินงาน

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

1. เทศบาลตำบลเกาะเต่าควรมีการจัดสรรหรือจัดหางบประมาณในการก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น ห้องน้ำสาธารณะ ลานจอดรถ ติดป้ายบอกทาง รวมถึงป้ายข้อมูลของสถานที่ท่องเที่ยว ปรับปรุงถนนที่เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวที่ชำรุดให้ดีขึ้น และเทศบาลตำบลเกาะเต่าควรมีงบในการจัดหาแหล่งน้ำจืดและสร้างอ่างเก็บน้ำเพื่อให้เพียงพอต่อการอุปโภคบริโภคให้ครอบคลุมทุกหมู่บ้าน รวมถึงแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ

2. ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวและเทศบาลตำบลเกาะเต่าควรประชมสัมพันธ์ช่องทางในการร้องเรียนการถูกเอารัดเอาเปรียบของนักท่องเที่ยว และผู้บริโภคออนไลน์ เช่น รถโดยสารสาธารณะ/เรือโดยสารนำเที่ยวคิดค่าบริการเกินราคา การไม่มีมาตรฐานในการตั้งราคาเช่า

รถจักรยานยนต์ เป็นต้น โดยมีการประสานงานกับตำรวจในพื้นที่ โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจจะดำเนินติดตามและดำเนินการจับกุมตามข้อร้องเรียนจากประชาชนและนักท่องเที่ยว

3. เทศบาลตำบลเกาะเต่าควรจัดเวทีประชาคมให้ทุกภาคส่วนมาร่วมกันในการบริหารจัดการเรื่องการท่องเที่ยว โดยร่วมกันดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวอย่างเป็นขั้นตอนตั้งแต่การวางแผน การแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบ การกำหนดกฎระเบียบข้อบังคับในแหล่งท่องเที่ยว ติดตามและประเมินผลการดำเนินงานทุกระยะ เพื่อให้ทุกภาคส่วนรู้สึกเป็นเจ้าของเกาะเต่าร่วมกัน ช่วยกันอนุรักษ์ และพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ให้ดียิ่งขึ้น

4. เทศบาลตำบลเกาะเต่าควรดำเนินงานด้านการจัดการท่องเที่ยว และการติดตามผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ โดยการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจให้แก่ผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยว เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรทางธรรมชาติ ตลอดจนให้รับรู้ถึงผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการท่องเที่ยวร่วมกัน

5. เทศบาลควรดำเนินการให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลแก่ประชาชนทุกระดับ รวมทั้งผู้นำท้องถิ่น โดยควรให้ความรู้ความเข้าใจในเรื่องของความสำคัญที่จะต้องมีการจัดการขยะมูลฝอย ปัญหาและผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อสิ่งแวดล้อม สุขภาพอนามัยและคุณภาพชีวิตของประชาชนในท้องถิ่น ในการเข้าถึงความรู้ดังกล่าวนี้ควรผ่านกระบวนการฝึกอบรม การประชุมสัมมนา การศึกษาดูงานและการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับหน่วยงานหรือท้องถิ่นอื่น ๆ อย่างสม่ำเสมอ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาการวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อให้ได้คำตอบเพิ่มเติมในประเด็นที่การศึกษาเชิงปริมาณไม่สามารถทำได้ เช่น การเก็บข้อมูลจากผู้ตอบแบบสอบถามที่มีความคิดเห็นต่อศักยภาพการท่องเที่ยวของเกาะเต่าในด้านอื่น ๆ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความถูกต้อง ชัดเจน และเป็นประโยชน์ต่อภาครัฐและผู้ประกอบการ ในการนำข้อมูลไปปรับปรุง พัฒนาการให้บริการ และพัฒนาศักยภาพของเกาะเต่าให้ดียิ่งขึ้น

2. ควรมีการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ ในด้านความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติที่มีต่อศักยภาพการท่องเที่ยวของเกาะเต่า เพื่อประกอบการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวไปสู่ระดับสากล

3. ควรมีการศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อการพัฒนาศักยภาพทางการท่องเที่ยวของเทศบาลตำบลเกาะเต่า เพื่อให้ได้ผลการศึกษาที่ถูกต้องตรงความเป็นจริงและสอดคล้องกับสถานการณ์การดำเนินธุรกิจในปัจจุบันของภาคเอกชนหรือผู้ประกอบการธุรกิจทางการท่องเที่ยว และสามารถนำผลการวิจัยไปเป็นแนวทางการจัดการและพัฒนาธุรกิจของตนเองให้มีศักยภาพสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้

บรรณานุกรม

กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2557). *คู่มือการตรวจประเมินมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประเภทเกาะ* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการโรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก ในพระบรมราชูปถัมภ์.

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2558). *ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวไทย พ.ศ. 2558-2560.* เข้าถึงได้จาก http://www.mots.go.th/ewt_dl_link.php?nid=7114

กฤษณ์ โคตรสมบัติ. (2553). *การประเมินศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ: กรณีศึกษาแหล่งท่องเที่ยวในเขตแก่งสามพันโบก อำเภอโพธิ์ไทร จังหวัดอุบลราชธานี*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.

กัลยา สว่างคง และประสพชัย พสุนนท์. (2559). การศึกษาดัชนีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว กรณีศึกษาแหล่งท่องเที่ยวประเภทน้ำตกในจังหวัดสระบุรี. *Veridian E-Journal, 9*(1), 1160.

งานนโยบายและแผน สำนักปลัดเทศบาลเทศบาลตำบลเกาะเต่า. (2560). *แผนพัฒนาสามปี (พ.ศ.2560-2562)*. สุราษฎร์ธานี: เทศบาลตำบลเกาะเต่า.

จินดาภา กลิ่นเมือง. (2558). *แนวทางการจัดการการท่องเที่ยว กรณีศึกษาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมชุมชนคลองบางหลวง เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการ, คณะการจัดการการท่องเที่ยว, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

ชัยยุทธ ถาวรานุรักษ์. (2560). *ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว*: กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ชุติมา บัวรุ่ง. (2552). *แนวทางการพัฒนาศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวตลาดบ้านใหม่ จังหวัดฉะเชิงเทรา*. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการโรงแรมและท่องเที่ยว, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยนเรศวร.

นิคม จารุมณี. (2544). *การท่องเที่ยวและการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

บุญศิลป์ จิตตะประพันธ์, ชลดรงค์ ทองสง, อำนาจ รักษาพล และเบญจมาศ ณ ทองแก้ว. (2557). *การท่องเที่ยวทางทะเลและชายฝั่งในจังหวัดชุมพร: สถานะ ความต้องการ ปัญหา และแนวโน้มในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน: รายงานการวิจัย*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยแม่โจ้.

ใบเฟิร์น วงษ์บัวงาม และมุขสุดา พูลสวัสดิ์. (2556). *การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรโครงการที่ได้รับรางวัลจากการประกวดผลงานตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงภาคการเกษตรในเขตกรุงเทพและปริมณฑล.* กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.

ปิยะพงค์ มั่นกลั่น. (2554). *ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวตลาดน้ำในจังหวัดนนทบุรี เพื่อการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม, คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

พรสวรรค์ มโนพัฒนะ. (2553). *อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 8). ปทุมธานี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.

มณฑาทิพย์ แคนยุกต์, มานะ ขุนวีช่วย, ทวีพร นาคา และนฤชิต ดีพร้อม. (2552). *ศักยภาพผลิตภัณฑ์และแนวทางการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนทางด้านเกาะและทะเล และพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว 3 ทะเล: ทะเลอันดามัน ทะเลสาบสงขลา และทะเลอ่าวไทย: รายงานการวิจัย.* นครศรีธรรมราช: วิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้.

รุ่งนภา บุญช่วย. (2555). *ศักยภาพของทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนในเกาะพระทอง จังหวัดพังงา*. การศึกษาอิสระบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยว, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

วินัย สุคันธวรัตน์. (2555). *ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวทางน้ำเทศบาลนครพิษณุโลก*. รายงานการศึกษาอิสระรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น, สาขาวิชาการปกครองท้องถิ่น, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

วีระยา วรพันธุ์. (2553). *การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เมืองโบราณโนนเมือง บ้านนาโพธิ์ ตำบลชุมแพ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น*. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย, สาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยว, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ศรัญยา วรากุลวิทย์. (2558). *อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว*. ม.ป.ท.

ศิริจรรยา ประพฤติกิจ. (2553). *การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดตราดเพื่อจัดทำเส้นทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.* ปริญญานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการวางแผนและการจัดการการท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ศิรินันทน์ พงษ์นิรันดร. (2558). *แนวทางในการพัฒนาศักยภาพการจัดการท่องเที่ยวของอำเภอวังน้ำเขียว จังหวัดนครราชสีมา*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการท่องเที่ยวและโรงแรม, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ศิริพร คงจินดา. (2552). *แนวทางการพัฒนาศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเขื่อนรัชชประภา อำเภอบ้านตาขุน จังหวัดสุราษฎร์ธานี*. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการโรงแรมและท่องเที่ยว, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยนเรศวร.

สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2560). *ดัชนีความเชื่อมั่นผู้ประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศไทย*. เข้าถึงได้จาก http://www.thailandtourismcouncil.org/wpcontent/uploads/2017/07/TCT_confidence_file_th_2017-06-22_11-19-28.pdf

สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2560). *รายงานภาวะเศรษฐกิจท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: เอ็กเซลเลนท์ บิสเนส แมเนจเม้นท์.

อาภาวดี ทับสิรักษ์. (2555). *การพัฒนาศักยภาพการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชาวญัฮกุร อำเภอเทพสถิต จังหวัดชัยภูมิ*. การศึกษาอิสระบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยว, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

อารยา อินคชสาร. (2554). *การประเมินศักยภาพของตลาดน้ำวัดกลางคูเวียงเพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

Komson Sommanawat, Hathaipun Soonthornpipit and Sirirat Hotrawaisaya. (2010). *The study of community potential in tourism development.* Bangkok: Suasunandha Rajabhat University.

Yamane, T. (1973). *Statistics: an introductory analysis* (3rd ed). Newyork: Harper and Row.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม

สำหรับผู้วิจัยเป็นผู้กรอกข้อมูล: ประเภทของกลุ่มผู้ประกอบการ

○ 1) สถานประกอบการด้านที่พัก/โรงแรม ○ 2) สถานประกอบการร้านอาหาร/ร้านค้าบริการ

○ 3) สถานประกอบการด้านการคมนาคม ○ 4) สถานประกอบการด้านอื่นๆ

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย
ความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า จังหวัดสุราษฎร์ธานี

<u>คำชี้แจง</u>

1. การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาศักยภาพและแนวทางการพัฒนาศักยภาพของเกาะเต่า และผลของการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอในภาพรวม **ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามชุดนี้จะถูกเก็บเป็นความลับและใช้เพื่อประกอบการทำวิจัยเท่านั้น จะไม่นำมาเปิดเผยต่อสาธารณะชน จึงไม่เกิดผลต่อการปฏิบัติงานของท่านแต่ประการใด**

2. แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า

ผู้วิจัยขอความกรุณาท่านให้ความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถามเพื่อใช้ประโยชน์การศึกษาต่อไป

ชนิสรา นิยมราษฎร์
นิสิตปริญญาโท กลุ่มวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน
วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

<u>คำชี้แจง</u> โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ○

1. เพศ

1) ○ ชาย 2) ○ หญิง

2. อายุ

1) ○ 21-30 ปี 2) ○ 31-40 ปี 3) ○ 41-50 ปี

4) ○ 51-60 ปี 5) ○ 61 ปี ขึ้นไป

3. ระดับการศึกษา

1) ○ ประถมศึกษา 2) ○ มัธยมศึกษาตอนต้น 3) ○ มัธยมศึกษาตอนปลาย/ ปวช.

4) ○ อนุปริญญา/ ปวส. 5) ○ ปริญญาตรีขึ้นไป

4. ระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่

1) ○ ไม่เกิน 5 ปี 2) ○ 6-10 ปี 3) ○ 11-15ปี

4) ○ 16-20 ปี 5) ○ 21 ปีขึ้นไป

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า

<u>คำชี้แจง</u> โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่กำหนดให้

ความคิดเห็นต่อศักยภาพของการท่องเที่ยว	**ระดับความคิดเห็น**				
	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
1. ด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว					
1.1 โดยภาพรวมกิจกรรมท่องเที่ยวบนเกาะ (เช่น ดำน้ำ การล่องเรือรอบเกาะ การพายเรือ การตกปลา เป็นต้น) ไม่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม					
1.2 เอกสารประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวหรือคู่มือการท่องเที่ยว ให้ข้อมูลครบถ้วนกับนักท่องเที่ยวเพื่อจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวได้ตามความต้องการ (เช่น กิจกรรมบนเกาะ สถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ แผนที่การเดินทาง เป็นต้น)					
1.3 สภาพภูมิทัศน์และโดยรอบเกาะ มีความสวยงามเหมาะแก่การทำกิจกรรมได้หลากหลาย เช่น สามารถขับรถเที่ยว หรือล่องเรือเที่ยวรอบเกาะได้					
1.4 สถานที่ท่องเที่ยวมีความอุดมสมบูรณ์ของสัตว์น้ำ และทรัพยากรทางธรรมชาติ สามารถทำกิจกรรมดำน้ำได้					
1.5 สถานที่ท่องเที่ยวมีความหลากหลาย สามารถดึงดูดใจและมีเอกลักษณ์โดดเด่นเฉพาะถิ่น					
1.6 การจัดแบ่งเขตพื้นที่ของกิจกรรมต่าง ๆ เหมาะสมต่อการท่องเที่ยวบนเกาะ					

ความคิดเห็นต่อศักยภาพของการท่องเที่ยว	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
2. ด้านการเข้าถึง					
2.1 ท่าเรือบนเกาะมีความสะดวกกับการคมนาคมทางน้ำ สามารถเชื่อมโยงกับสถานที่ท่องเที่ยวอื่นได้					
2.2 รถโดยสารบนเกาะ (เช่น รถแท็กซี่ รถสองแถว) เข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยวได้ง่าย					
2.3 เรือสาธารณะระหว่างเกาะเต่า-ฝั่ง และระหว่างเกาะเต่า-สถานที่ท่องเที่ยว มีเพียงพอและตรงเวลา					
2.4 การให้บริการเช่ารถ มีมาตรฐานในการตั้งราคาที่เหมาะสม					
2.5 ถนนเข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยวได้โดยสะดวก					
2.6 ป้ายบอกทิศทางตามทางแยก เพื่อไปยังจุดท่องเที่ยวต่าง ๆ มองเห็นได้ชัดเจน และสามารถไปถึงจุดหมายปลายทางได้					
3. ด้านความปลอดภัย					
3.1 ผู้ประกอบการให้ความสำคัญในเรื่องความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว เช่น การให้คำแนะนำก่อนการดำน้ำ คำแนะนำในการขี่รถจักรยานยนต์ให้ปลอดภัย ขอบเขตในการประกอบกิจกรรมทางน้ำ เป็นต้น					
3.2 ภาครัฐให้ความสำคัญ และการสนับสนุนในเรื่องของความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว เช่น ดำเนินการฝึกอบรมทักษะการช่วยเหลือและการปฐมพยาบาลเบื้องต้นแก่เจ้าหน้าที่กู้ภัย เจ้าหน้าที่อาสาสมัครต่าง ๆ					
3.3 เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเพียงพอต่อนักท่องเที่ยวและประชาชนในพื้นที่					

ความคิดเห็นต่อศักยภาพของการท่องเที่ยว	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
3.4 เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย มีความพร้อมในการรับมือกับเหตุฉุกเฉิน					
3.5 การจัดช่องทางประชาสัมพันธ์แจ้งเตือนภัยแก่นักท่องเที่ยวมีความเหมาะสม (เช่น ป้าย สัญลักษณ์ เสียงประกาศตามสาย) ในกรณีที่มีพายุ คลื่นลมแรงที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อนักท่องเที่ยว					
3.6 สถานที่ที่เป็นศูนย์อำนวยการช่วยเหลือด้านความปลอดภัย มีการกำหนดอย่างชัดเจนให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวรับรู้ (เช่น ศูนย์ช่วยเหลือนักท่องเที่ยว ตำรวจท่องเที่ยว เป็นต้น)					
3.7 ภาครัฐได้ประชาสัมพันธ์เบอร์โทรฉุกเฉิน เบอร์แจ้งเหตุด่วนเหตุร้าย หรือเบอร์ขอความช่วยเหลือต่าง ๆ (เช่น โรงพยาบาล สถานีตำรวจ กู้ภัย) ให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวได้รับรู้					
4. ด้านการรองรับด้านการท่องเที่ยว					
4.1 การจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว มีการจัดการที่เหมาะสมกับศักยภาพของพื้นที่และการบริการ					
4.2 การกำหนดจำนวนนักท่องเที่ยวในการทำกิจกรรมมีความเหมาะสม (เช่น จำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวในแต่ละจุดดำน้ำ)					
4.3 การบริการไฟฟ้าบนเกาะเพียงพอกับความต้องการใช้งาน					
4.4 น้ำประปาสะอาด เพียงพอกับความต้องการ					
4.5 สิ่งอำนวยความสะดวกต่อการดำเนินชีวิตของนักท่องเที่ยว (เช่น สัญญาณโทรศัพท์ ที่พัก ร้านอาหาร ลานจอดรถ ตู้กดเงินอัตโนมัติ จุดแลกเปลี่ยนเงินตรา) มีเพียงพอกับความต้องการ					

ความคิดเห็นต่อศักยภาพของการท่องเที่ยว	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
4.6 ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวมีเจ้าหน้าที่ประจำสามารถให้ข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยว และอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวได้					
5. ด้านการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย					
5.1 ทุกภาคส่วนได้มีส่วนร่วมในการกำหนดกิจกรรมในทุกขั้นตอน (เช่น การวางแผนในการพัฒนา การประเมินการท่องเที่ยว เป็นต้น)					
5.2 ทุกภาคส่วนได้มีส่วนร่วมเพื่อรับฟังประโยชน์และปัญหา พร้อมเสนอแนะแนวทางแก้ไขในการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง					
5.3 ทุกภาคส่วนร่วมกันกำหนดกฎเกณฑ์ หรือมาตรการที่ใช้สำหรับการท่องเที่ยว ให้เหมาะกับนโยบายท้องถิ่น					
5.4 ทุกภาคส่วนได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดเกี่ยวกับมาตรการสิ่งแวดล้อม (เช่น การควบคุมสิ่งก่อสร้างให้มีความกลมกลืนกับธรรมชาติ การรุกล้ำชายหาดจากสิ่งปลูกสร้าง เป็นต้น)					
5.5 ทุกภาคส่วนได้ร่วมกันประเมินผลจากการพัฒนาการท่องเที่ยวในด้านต่าง ๆ (เช่น เศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม)					
5.6 ทุกภาคส่วนได้ปฏิบัติตามมาตรการและดำเนินการป้องกัน บำบัด และกำจัดขยะสิ่งปฏิกูลอย่างเคร่งครัด					

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า

1. ข้อเสนอแนะด้านการจัดกิจกรรมท่องเที่ยว (เช่น ดำน้ำ ล่องเรือรอบเกาะ การพายเรือ การตกปลา)

.....

.....

.....

2. ข้อเสนอแนะด้านการเข้าถึง (เช่น การให้บริการเรือ การให้บริการรถโดยสาร)

.....

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะด้านความปลอดภัย (เช่น การเฝ้าระวังภัย การให้ความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัย)

.....

.....

.....

4. ข้อเสนอแนะด้านการรองรับด้านการท่องเที่ยว (เช่น สิ่งอำนวยความสะดวก การบริการทางการท่องเที่ยว)

.....

.....

.....

5. ข้อเสนอแนะด้านการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

.....

.....

.....

6. ข้อเสนอแนะด้านอื่น ๆ

.....

.....

.....

ขอขอบพระคุณในความกรุณาตอบแบบสอบถาม

ภาคผนวก ข

ผลการวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ

ผลการวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

1. อาจารย์เอกลักษณ์ ณัถฤทธิ์
2. ดร.แพรดาว ฟูพาณิชย์พฤกษ์
3. นายสุนทร ศรีสังข์

ข้อที่	คะแนนจากผู้เชี่ยวชาญ			ผลรวมของคะแนน	IOC= $\frac{\sum R}{N}$	ผลการพิจารณา	แนวทางการแก้ไข
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3				
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม							
1.	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้	-
2.	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้	-
3.	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้	-
4.	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้	-
ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า							
1. ด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว							
1.1	+1	0	+1	2	0.6	ใช้ได้	-
1.2	-1	+1	+1	1	0.3	ปรับปรุง	ปรับคำให้มีความชัดเจน
1.3	-1	+1	+1	1	0.3	ปรับปรุง	ปรับคำให้มีความชัดเจน
1.4	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้	-
1.5	-1	+1	+1	1	0.3	ปรับปรุง	ปรับคำให้มีความชัดเจน
1.6	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้	-
2. ด้านการเข้าถึง							
2.1	0	+1	+1	2	0.6	ใช้ได้	-
2.2	-1	+1	+1	1	0.3	ปรับปรุง	ปรับคำให้มีความชัดเจน
2.3	-1	+1	+1	1	0.3	ปรับปรุง	ปรับคำให้มีความชัดเจน
2.4	-1	+1	+1	1	0.3	ปรับปรุง	ปรับคำให้มีความชัดเจน
2.5	0	+1	+1	2	0.6	ใช้ได้	-

ข้อที่	คะแนนจากผู้เชี่ยวชาญ			ผลรวมของคะแนน	IOC= $\frac{\sum R}{N}$	ผลการพิจารณา	แนวทางการแก้ไข
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3				
2.6	0	+1	+1	2	0.6	ใช้ได้	-
3. ด้านความปลอดภัย							
3.1	-1	+1	+1	1	0.3	ปรับปรุง	ปรับคำให้มีความชัดเจน
3.2	-1	+1	+1	1	0.3	ปรับปรุง	ปรับคำให้มีความชัดเจน
3.3	-1	+1	+1	1	0.3	ปรับปรุง	ปรับคำให้มีความชัดเจน
3.4	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้	-
3.5	0	+1	+1	2	0.6	ใช้ได้	-
3.6	-1	+1	+1	1	0.3	ปรับปรุง	ปรับคำให้มีความชัดเจน
4. ด้านการรองรับด้านการท่องเที่ยว							
4.1	0	+1	+1	2	0.6	ใช้ได้	-
4.2	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้	-
4.3	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้	-
4.4	0	+1	+1	2	0.6	ใช้ได้	-
4.5	-1	+1	+1	1	0.3	ปรับปรุง	แยกด้านเพื่อให้มีความครอบคลุมและชัดเจนยิ่งขึ้น
4.6	-1	0	+1	0	0	ปรับปรุง	แยกด้านเพื่อให้มีความครอบคลุมและชัดเจนยิ่งขึ้น
4.7	-1	0	+1	0	0	ปรับปรุง	แยกด้านเพื่อให้มีความครอบคลุมและชัดเจนยิ่งขึ้น
4.8	-1	0	+1	0	0	ปรับปรุง	แยกด้านเพื่อให้มีความครอบคลุมและชัดเจนยิ่งขึ้น
4.9	-1	0	+1	0	0	ปรับปรุง	แยกด้านเพื่อให้มีความครอบคลุมและชัดเจนยิ่งขึ้น

ข้อที่	คะแนนจากผู้เชี่ยวชาญ			ผลรวมของคะแนน	IOC= $\frac{\sum R}{N}$	ผลการพิจารณา	แนวทางการแก้ไข
ตอนที่ 3 แนวทางการพัฒนาและข้อเสนอแนะต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวบนเกาะเต่า							
1.	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้	-
2.	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้	-
3.	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้	-
4.	+1	+1	+1	3	1.0	ใช้ได้	-

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล นางสาวชนิสรา นิยมราษฎร์

วัน เดือน ปี เกิด 28 มีนาคม พ.ศ. 2538

สถานที่เกิด จังหวัดนครศรีธรรมราช

ที่อยู่ปัจจุบัน เลขที่ 33 / 101 ถนนบางแสนสาย 4 เหนือ ตำบลแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี 20130

วุฒิการศึกษา พ.ศ. 2559 รัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต สาขาการบริหารทั่วไป คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

พ.ศ. 2561 รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการจัดการภาครัฐและเอกชน วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา